COMPENDIARIA

GRAECAE

GRAMMATICES

INSTITVTIO

TAVRINI

EXCVDEBAT HYAC. MARIETTI

MDCCCXXIX.

TYPOGRAPHVS TAVRINENSIS

L. S.

Ea est Graeci sermonis elegantia, ut quidquid fere apud Latinarum vernacularumque rerum scriptores oculos admirantis percellit, omne id Graecis e fontibus fuisse petitum facile deprehendas: ea dignitas, ut illam qui saltem primoribus, ut aiunt, labris minime delibarit, eruditus plane nequeat dici: ea demum utilitas, ut facem quodammodo praeferat ad detegenda quaedam summarum artium arcana, in quibus turpiter coecutire Graece nescientem profecto oporteat. Quapropter minime esse mirandum puto, si nostra hac aetate, qua nullae optimae artes et disciplinae non floreant, ingenuum quemque Graece sciendi pulchra quaedam libido invaserit; nec defuerint

summi ingenii, summaeque eruditionis homines, qui auctis et explanatis Matthiae et Burnoufii praeceptis, quae pro optimis iure habentur, hoc non unquam satis probandum desiderium explere conati fuerint. Verum quum et maiori mole tirones deterreant, et non nisi provectioribus usui esse possint, operae nos pretium existimavimus facturos, si ea, quae primum ad usum Seminarii Patavini fuere congesta, et nuper Romae aucta et emendata, praecepta ederemus: hoc etenim pacto rudioribus etiam optime provisum fore arbitramur; siquidem hisce simplicioribus levius delibatis ad sublimiora illa et magis recondita penitus haurienda non sine fructu et alacritate animum adiiciant.

Dabam Aug. Taur. Kal. Dec.
An. R. S. MDCCCXXIX.

GRAECORVM LITERAE XXIV.

Nomen	*Figura*		*Potestas*
Alpha	Α	α	a
Beta	Β	β	b
Gamma	Γ	γ ϝ	g
Delta	Δ	δ	d
Epsilon	Ε	ε	e
Zeta	Ζ	ζ	z
Eta	Η	η	e
Theta	Θ	ϑ θ	th
Iota	Ι	ι	i
Cappa	Κ	κ	c k
Lamda	Λ	λ	l
My	Μ	μ	m
Ny	Ν	ν	n
Xi	Ξ	ξ	x cs
Omicron	Ο	ο	o parvum
Pi	Π	π ϖ	p
Rho	Ρ	ρ	r
Sigma	Σ	σ ς	s
Tau	Τ	τ ⁊	t
Ypsilon	Υ	υ	y
Phi	Φ	φ	ph
Chi	Χ	χ	ch
Psi	Ψ	ψ	ps
Omega	Ω	ω	o magnum

NEXVS LITERARVM

αι	valet	αι	ἐστι	valet	ἐστι	οἷον	valet	οἷον
αλλ		αλλ	ευ		ευ	παρ		παρ
ἀπο		ἀπο	η		η	περ		περ
ἀρ		ἀρ	ην		ην	πρ		πρ
αρ		αρ	καὶ		καὶ	ρα		ρα
αν		αν	καὶ		καὶ	ρι		ρι
αὐτῷ		αὐτῷ	καὶ		καὶ	ρο		ρο
αὐτοῦ		αὐτοῦ	κατὰ		κατὰ	ρω		ρω
γὰρ		γὰρ	κρ		κρ	σθ		σθ
γει		γει	κεταί		κεταί	σθαι		σθαι
γελ		γελ	λλ		λλ	σσ		σσ
γεν		γεν	μαρ		μαρ	στ		στ
γευ		γευ	μεν		μεν	σχ		σχ
γινεταί		γινεταί	μὲν		μὲν	ται		ται
δὲ		δὲ	μενός		μενός	τὴν		τὴν
δια		δια	μετὰ		μετὰ	τῆς		τῆς
ει		ει	μελλ		μελλ	τὸν		τὸν
ἐκ		ἐκ	μῶν		μῶν	τοῦ		τοῦ
ελ		ελ	ος		ος	τῶν		τῶν
ἐν		ἐν	ου		ου	τρ		τρ
εἶναι		εἶναι	οὐδε		οὐδε	ῦ		ῦ
ἐπι		ἐπι	οὐκ		οὐκ	υι		υι
ἐρ		ἐρ	οὖν		οὖν	υν		υν
ἐξ		ἐξ	οὗτος		οὗτος	ῶ		ῶ

DE QVARVMDAM LITERARVM PRONVNCIATIONE

β pronunciatur ut *b* latinum, tametsi quidam malint pronunciare ut *v* consonans.

δ pronunciatur ut *d* latinum, sed aliquanto blesius.

η a Graecis nostris pronunciatur ut *i* latinum; sed revera magis accedere debet ad sonum literae *e*; et quidem in *e* convertitur, quoties a Graecis ad Latinos migrat.

ο, et *ω* hodie pronunciatione non distinguuntur; sed tamen credibile est, *ω* apud veteres Graecos aliquanto sonantius ac plenius fuisse.

υ pronunciari deberet ut *u* gallicum, labris tamquam ad sibilum pressis; sed Graeci nostri ita pronunciant, quemadmodum *y* in vocibus latinis.

Diphthongi, ut ex ipso nomine patet, duplici sono pronunciari deberent; sed iam usus obtinuit in Italia, et in Graecia, ut *αι*, *ει*, *οι*, *ου* tamquam simplices vocales proferantur. Itaque *αι* valet *e*; *ει* et *οι* valent *i*; *ου* valet *u*.

γ ante *γ* sonat perinde ut *n*, ut ἄγγελος, *nuncius:* item ante *κ*, ut πέφαγκα, *apparui;* ante *ξ*, ut λὺγξ, *singultus:* et ante *χ*, ut ἔγχος, *hasta.* Imo antiqua monumenta in his locis habent modo *γ*, modo *ν*.

DE DIVISIONE LITERARVM

Septem sunt vocales, *α*, *ε*, *η*, *ι*, *ο*, *υ*, *ω*.
Reliquae omnes sunt consonantes.

DE DIVISIONE VOCALIVM

Vocales	Longae, *η*, *ω*.
	Breves, *ε*, *ο*.
	Ancipites, *α*, *ι*, *υ*.
	Mutabiles, *α*, *ε*, *ο*.
	Immutabiles, *η*, *ι*, *υ*, *ω*.
	Praepositivae, *α*, *ε*, *η*, *ο*, *ω*.
	Subiunctivae, *ι*, *υ*.

Dicuntur longae, quia suapte natura producuntur: breves, quia corripiuntur: ancipites, quia modo producuntur, modo corripiuntur: mutabiles, quia in quibusdam temporibus verborum mutantur: immutabiles, quia non mutantur: praepositivae, quia praecedunt in componendis diphthongis: subiunctivae, quia in componendis diphthongis subsequuntur.

DE DIPHTHONGIS

Diphthongi	Propriae, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. *valent*, ae, au, i, eu, i, u.
	Impropriae, ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ. *valent*, a, e, o, eu, yi, ou.
	Mutabiles, αι, αυ, οι.
	Immutabiles, ει, ευ, ου.

Appellantur propriae, quia si recte pronuntientur, ut veteres pronuntiabant, duplicem sonum reddunt: impropriae, quia simplicem efficiunt sonum: mutabiles, quia in quibusdam temporibus verborum mutantur: immutabiles, quia non mutantur.

DE DIVISIONE CONSONANTIVM

Consonantes	Mutae
	Semivocales

Mutae	Tenues, π, κ, τ.
	Mediae, β, γ, δ.
	Aspiratae, φ, χ, ϑ.

Dicuntur tenues, quia proferuntur minima spiritus copia: mediae, quia mediocri: aspiratae, quia maxima. Quoniam vero sola spiritus intensione differunt, facile una tenuis migrat ad mediam, vel aspiratam sibi affinem.

Mutae inter se affines	π, β, φ,	*propter idem instrumentum*	labiorum.
	κ, γ, χ,		palati.
	τ, δ, ϑ,		dentium.

Semivocales {Liquidae seu immutabiles / Duplices}

Liquidae, λ, μ, ν, ρ.

Nuncupantur liquidae, quia post mutam positae quasi liquescunt: immutabiles, quia non facile mutantur, ut aliae consonantes in inflexionibus nominum et verborum.

Duplices {ζ / ξ / ψ} valent, {σδ, vel δσ. / κσ, γσ, χσ. / πσ, βσ, φσ.}

σ semivocalis est suae potestatis: *nec liquida, nec duplex: credita non vera litera, sed potius sibilus.*

DE ACCENTIBVS

Accentus sunt tres: acutus ´: Θεός *Deus:* gravis `: τιμὴ *honor:* circumflexus ˜: ποιῶ *facio.* Acutus habet locum in ultima syllaba, penultima, et antepenultima: circumflexus in ultima et penultima: gravis tantum in ultima signatur, sed in omni syllaba intelligitur, in qua nullus est accentus: acutus et circumflexus attollunt syllabam, gravis deprimit.

Omnis acutus finalis in orationis contextu vertitur in gravem: ut Θεὸς ἡμῶν: sed τίς interrogativum semper acutum retinet.

DE SPIRITIBVS

Spiritus duo sunt: lenis, sive tenuis ᾿, ut ἐς: asper, sive densus ῾, ut ὁ.

Omnis dictio incipiens a vocali, vel diphthongo, spiritum lenem, vel asperum accipit in principio: ut ὄρος, *mons:* ἑκατὸν, *centum.* Omnes dictiones incipientes ab ῡ vel ῥ aspirantur. Sed si in medio ρ geminetur, prius leni spiritu, alterum aspero notatur, ut ἔῤῥωσο, *vale.*

DE APOSTROPHO

Apostrophus ’ est nota reiectae vocalis ob vocalem sequentem.

Reiiciuntur per apostrophum vocales, α, ε, ι, ο,

diphthongi *αι*, *οι*, ut *κατ᾽ αὐτὸν*, pro *κατὰ αὐτὸν*: *βούλομ᾽ ἐγὼ*, pro *βούλομαι ἐγώ*.

Si post apostrophum sequitur vocalis, aut diphthongus aspirata, tunc praecedens tenuis, vel una vel duae, mutantur in suas aspiratas: ut *ἀφ᾽ οὗ*, pro *ἀπὸ οὗ*: *νύχθ᾽ ὅλην*, pro *νύκτα ὅλην*.

DE PARTIBVS ORATIONIS

Octo sunt partes orationis: articulus, nomen, pronomen, verbum, participium, adverbium, coniunctio, praepositio.

Numeri sunt tres: singularis, dualis, pluralis.

Casus sunt quinque: nominativus, genitivus, dativus, accusativus, vocativus.

Genera sunt tria: masculinum, foemininum, neutrum.

DE ARTICVLO

Articulus duplex est: praepositivus, ὁ, ἡ, τὸ, hic, haec, hoc: apud Italos, *il*, *la*, *lo*: subiunctivus, ὃς, ἣ, ὃ, qui, quae, quod.

ARTICVLVS PRAEPOSITIVVS

	Singular.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	N. A.	G. D.	N.	G.	D.	A.
Masc.	ὁ,	τοῦ,	τῷ,	τὸν.	τὼ,	τοῖν.	οἱ,	τῶν,	τοῖς,	τοὺς.
Foem.	ἡ,	τῆς,	τῇ,	τὴν.	τὰ,	ταῖν.	αἱ,	τῶν,	ταῖς,	τὰς.
Neut.	τὸ,	τοῦ,	τῷ,	τὸ.	τὼ,	τοῖν.	τὰ,	τῶν,	τοῖς,	τὰ.

ARTICVLVS SVBIVNCTIVVS

	Singular.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	N. A.	G. D.	N.	G.	D.	A.
Masc.	ὃς,	οὗ,	ᾧ,	ὃν.	ὣ,	οἷν.	οἳ,	ὧν,	οἷς,	οὓς.
Foem.	ἣ,	ἧς,	ᾗ,	ἣν.	ἃ,	αἷν.	αἳ,	ὧν,	αἷς,	ἃς.
Neut.	ὃ,	οὗ,	ᾧ,	ὃ.	ὣ,	οἷν.	ἃ,	ὧν,	οἷς,	ἃ.

DE NOMINE

Nominum declinationes sunt decem: quinque nominum simplicium: quinque nominum contractorum. Quatuor

priores declinationes simplicium sunt parisyllabae, idest non crescentes in genitivo: quinta vero est imparisyllaba, in genitivo crescens; ex qua oriuntur omnes declinationes contractorum.

SIMPLICIVM

DECLINATIO PRIMA

Duas habet terminationes, ας, et ης, generis tantum masculini, ut ὁ Αἰνείας, Æneas, ὁ Χρύσης, Chryses: sed ὁ, καὶ ἡ λῃστὴς, latro, communis generis, ut aliqui volunt.

Sing. Nom. ὁ Αἰνείας, Gen. τοῦ Αἰνείου, Dat. τῷ Αἰνείᾳ, Acc. τὸν Αἰνείαν, Voc. ὦ Αἰνεία.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ Αἰνεία, Gen. et Dat. τοῖν Αἰνείαιν.

Plural. Nom. οἱ Αἰνεῖαι, Gen. τῶν Αἰνειῶν, Dat. τοῖς Αἰνείαις, Acc. τοὺς Αἰνείας, Voc. ὦ Αἰνεῖαι.

Sing. Nom. ὁ Χρύσης, Gen. τοῦ Χρύσου, Dat. τῷ Χρύσῃ, Acc. τὸν Χρύσην, Voc. ὦ Χρύση.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ Χρύσα, Gen. et Dat. τοῖν Χρύσαιν.

Plural. Nom. οἱ Χρύσαι, Gen. τῶν Χρυσῶν, Dat. τοῖς Χρύσαις, Acc. τοὺς Χρύσας, Voc. ὦ Χρύσαι.

DE GENITIVO

Omnis genitivus pluralis desinit perpetuo in ων.

In prima autem et secunda declinatione semper circumflectitur in ultima. Excipe tamen foeminea a masculinis tertiae ducta, ut ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων.

DE DATIVO

Dativus singularis in quatuor primis declinationibus habet ι semper subscriptum, scilicet, ᾳ, ῃ, ῳ, punctulo subiecto.

Quaedam nomina in ας Dorice declinata formant Gen. *in* α, *ut* ὁ Θωμᾶς, τοῦ Θωμᾶ.

DE VOCATIVO

Attice vocativus est idem cum nominativo, et poëtice nominativus pro vocativo usurpatur, non tamen contra.

Exceptio.

Nomina in της, ut προφήτης, propheta; gentilia, ut Σκύθης, Scytha; poëtica in πης, ut κυνώπης, impudens; composita a πωλῶ vendo, ut βιβλιοπώλης, librorum venditor; a μετρῶ metior, ut γεωμέτρης, terrae mensor; a τρίβω tero, ut παιδοτρίβης, puerorum praeceptor, formant vocativum in α breve, ut ὦ προφῆτα, ὦ Σκύθα, etc.

Sing. Nom. ὁ κριτὴς, judex, Gen. τοῦ κριτοῦ, Dat. τῷ κριτῇ, Acc. τὸν κριτὴν, Voc. ὦ κριτά.

Dual. Nom. Acc. Vocat. τὼ κριτὰ, Gen. Dat. τοῖν κριταῖν.

Plural. Nom. οἱ κριταὶ, Gen. τῶν κριτῶν, Dat. τοῖς κριταῖς, Acc. τοὺς κριτὰς, Voc. ὦ κριταί.

DECLINATIO SECVNDA

Duas complectitur terminationes, α, et η, generis foeminini, ut ἡ μοῦσα, musa, ἡ τιμὴ, honos.

Sing. Nom. ἡ μοῦσα, Gen. τῆς μούσης, Dat. τῇ μούσῃ, Acc. τὴν μοῦσαν, Voc. ὦ μοῦσα.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὰ μούσα, Gen. et Dat. ταῖν μούσαιν.

Plural. Nom. αἱ μοῦσαι, Gen. τῶν μουσῶν, Dat. ταῖς μούσαις, Acc. τὰς μούσας, Voc. ὦ μοῦσαι.

Sing. Nom. ἡ τιμὴ, Gen. τῆς τιμῆς, Dat. τῇ τιμῇ, Acc. τὴν τιμὴν, Voc. ὦ τιμή.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὰ τιμὰ, Gen. et Dat. ταῖν τιμαῖν.

Plural. Nom. αἱ τιμαὶ, Gen. τῶν τιμῶν, Dat. ταῖς τιμαῖς, Acc. τὰς τιμὰς, Voc. ὦ τιμαί.

Sing. Nom. ἡ λύπη, dolor, Gen. τῆς λύπης, Dat. τῇ λύπῃ, Acc. τὴν λύπην, Voc. ὦ λύπη.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὰ λύπα, Gen. et Dat. ταῖν λύπαιν.

Plural. Nom. αἱ λύπαι, Gen. τῶν λυπῶν, Dat. ταῖς λύπαις, Acc. τὰς λύπας, Voc. ὦ λύπαι.

Exceptio.

Finita in δα, θα, ρα, et α purum, retinent in toto singulari α. Itaque genitivus est in ας; dativus in ᾳ: sic Ἀθηνᾶ, Minerva, Ναυσικᾶ, Nausica, μνᾶ mina, contracta ex Ἀθη-

νάα, Ναυσικάα, μνάα. His adde Θέκλα Thecla, Genit. ας, Dat. ᾳ. Dicitur α purum, cum vocalis vel diphthongus praecedit α.

Sing. Nom. ἡ φιλία amicitia, Gen. τῆς φιλίας, Dat. τῇ φιλίᾳ, Acc. τὴν φιλίαν, Voc. ὦ φιλία.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὰ φιλία, Gen. et Dat. ταῖν φιλίαιν.

Plur. Nom. αἱ φιλίαι, Gen. τῶν φιλιῶν, Dat. ταῖς φιλίαις, Acc. τὰς φιλίας, Voc. ὦ φιλίαι.

Sing. Nom. ἡ γέφυρα pons, Gen. τῆς γεφύρας, Dat. τῇ γεφύρᾳ, Acc. τὴν γέφυραν, Voc. ὦ γέφυρα.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὰ γεφύρα, Gen. et Dat. ταῖν γεφύραιν.

Plural. Nom. αἱ γέφυραι, Gen. τῶν γεφυρῶν, Dat. ταῖς γεφύραις, Acc. τὰς γεφύρας, Voc. ὦ γέφυραι.

Quaedam nomina secundae declinationis in dativo et accusativo singulari patiuntur metaplasmum, ut ἀλκὶ pro ἀλκῇ robori, et plurima augentur syllabis φι, et φιν, ut θύρᾳ, ianua, θύρηφι.

DECLINATIO TERTIA

Duas continet terminationes, ος, et ον: ος masculini, foeminini, et communis generis: ον neutrius: ut ὁ καρπὸς fructus: τὸ ξύλον, lignum, etc.

Sing. Nom. ὁ καρπὸς, fructus, Gen. τοῦ καρποῦ, Dat. τῷ καρπῷ, Acc. τὸν καρπὸν, Voc. ὦ καρπέ.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ καρπὼ, Gen. et Dat. τοῖν καρποῖν.

Plural. Nom. οἱ καρποὶ, Gen. τῶν καρπῶν, Dat. τοῖς καρποῖς, Acc. τοὺς καρποὺς, Voc. ὦ καρποί.

Sing. Nom. ὁ λόγος, sermo, Gen. τοῦ λόγου, Dat. τῷ λόγῳ, Acc. τὸν λόγον, Voc. ὦ λόγε.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ λόγω, Gen. et Dat. τοῖν λόγοιν.

Plural. Nom. οἱ λόγοι, Gen. τῶν λόγων, Dat. τοῖς λόγοις, Acc. τοὺς λόγους, Voc. ὦ λόγοι.

Sing. Nom. ἡ ἄμπελος, vitis, Gen. τῆς ἀμπέλου, Dat. τῇ ἀμπέλῳ, Acc. τὴν ἄμπελον, Voc. ὦ ἄμπελε.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὰ ἀμπέλω, Gen. et Dat. ταῖν ἀμπέλοιν.

Plural. Nom. αἱ ἄμπελοι, Gen. τῶν ἀμπέλων, Dat. ταῖς ἀμπέλοις, Acc. τὰς ἀμπέλους, Voc. ὦ ἄμπελοι.

Sing. Nom. ὁ, καὶ ἡ ἄνθρωπος, hic, et haec homo, Gen. τοῦ, καὶ τῆς ἀνθρώπου, Dat. τῷ, καὶ τῇ ἀνθρώπῳ, Acc. τὸν, καὶ τὴν ἄνθρωπον, Voc. ὦ ἄνθρωπε.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ, καὶ τὰ ἀνθρώπω, Gen. et Dat. τοῖν, καὶ ταῖν ἀνθρώποιν.

Plural. Nom. οἱ, καὶ αἱ ἄνθρωποι, Gen. τῶν ἀνθρώπων, Dat. τοῖς, καὶ ταῖς ἀνθρώποις, Acc. τοὺς, καὶ τὰς ἀνθρώπους, Voc. ὦ ἄνθρωποι.

Sing. Nom. τὸ ξύλον, Gen. τοῦ ξύλου, Dat. τῷ ξύλῳ, Acc. τὸ ξύλον, Voc. ὦ ξύλον.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ ξύλω, Gen. et Dat. τοῖν ξύλοιν.

Plural. Nom. τὰ ξύλα, Gen. τῶν ξύλων, Dat. τοῖς ξύλοις, Acc. τὰ ξύλα, Voc. ὦ ξύλα.

Poëtice dativus, et accusativus singularis, et dativus pluralis mutantur per metaplasmum, ut παρθένι *pro* παρθένῳ, ἄστρασι *pro* ἄστροις, σάββασι *pro* σαββάτοις. *Pauca patiuntur apocopen, ut* ἔρι *pro* ἔριον, *lana: et nonnullis* φι, *et* φιν *adiungitur, ut* στρατόφι *pro* στρατὸς *exercitus.*

QVARTA DECLINATIO

ATTICORVM PROPRIA

Duas habet terminationes, ως, et ων: ως masculini, foeminini et communis generis, et ων neutrius; ut ὁ Μενέλεως, Menelaus, τὸ εὔγεων, fertile.

Sing. Nom. ὁ Μενέλεως, Gen. τοῦ Μενέλεω, Dat. τῷ Μενέλεῳ, Acc. τὸν Μενέλεων, Voc. ὦ Μενέλεως.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ Μενέλεω, Gen. et Dat. τοῖν Μενέλεῳν.

Plural. Nom. οἱ Μενέλεῳ, Gen. τῶν Μενέλεων, Dat. τοῖς Μενέλεῳς, Acc. τοὺς Μενέλεως, Voc. ὦ Μενέλεῳ.

Singul. Nom. τὸ εὔγεων, Gen. τοῦ εὔγεω, Dat. τῷ εὔγεῳ, Acc. τὸ εὔγεων, Voc. ὦ εὔγεων.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ εὔγεω, Gen. et Dat. τοῖν εὔγεῳν.
Plural. Nom. τὰ εὔγεω, Gen. τῶν εὔγεων, Dat. τοῖς εὔγεῳς, Acc. τὰ εὔγεω, Voc. ὦ εὔγεω.

Quinque nomina hujus declinationis formant accusativum in ω, uti ἄθως, ἄθω, Atho mons, ἕως, ἕω, aurora, κέως, κέω, Ceos insula, κῶς, κῶ, Cos insula, λαγὼς, λαγὼ, lepus.

Veteres Attici ν finalem ex accusativo removerunt, ut ἀγήρω pro ἀγήρων. Unicum est nomen hujus declinationis in ως neutrius generis: τὸ χρέως debitum.

QVINTA DECLINATIO

IMPARISYLLABA

Novem habet terminationes, quatuor vocales, α, ι, υ, ω, et quinque consonantes, ν, ρ, σ, ξ, ψ: genera vero comprehendit omnia.

Sing. Nom. ὁ Τιτὰν, Titan, Gen. τοῦ Τιτᾶνος, Dat. τῷ Τιτᾶνι, Acc. τὸν Τιτᾶνα, Voc. ὦ Τιτάν.
Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ Τιτᾶνε, Gen. et Dat. τοῖν Τιτάνοιν.
Plural. Nom. οἱ Τιτᾶνες, Gen. τῶν Τιτάνων, Dat. τοῖς Τιτᾶσι, Acc. τοὺς Τιτᾶνας, Voc. ὦ Τιτᾶνες.

Sing. Nom. ἡ λαμπὰς, lucerna, Gen. τῆς λαμπάδος, Dat. τῇ λαμπάδι, Acc. τὴν λαμπάδα, Voc. ὦ λαμπάς.
Dual. Nom. Acc. Voc. τὰ λαμπάδε, Gen. et Dat. ταῖν λαμπάδοιν.
Plural. Nom. αἱ λαμπάδες, Gen. τῶν λαμπάδων, Dat. ταῖς λαμπάσι, Acc. τὰς λαμπάδας, Voc. ὦ λαμπάδες.

Sing. Nom. τὸ σῶμα, Gen. τοῦ σώματος, Dat. τῷ σώματι, Acc. τὸ σῶμα, Voc. ὦ σῶμα.
Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ σώματε, Gen. et Dat. τοῖν σωμάτοιν.
Plural. Nom. τὰ σώματα, Gen. τῶν σωμάτων, Dat. τοῖς σώμασι, Acc. τὰ σώματα, Voc. ὦ σώματα.

ACCVSATIVVS DESINIT IN α.

Exceptiones.

Nomina in ις, et υς, pura in genitivo, formant accusativum in ιν, et υν: ὁ ὄφις serpens, τὸν ὄφιν; ὁ βότρυς, racemus, τὸν βότρυν.

Gravitona in ις, et υς, non pure declinata, utramque retinent terminationem, α et ν: ut ἡ ἔρις, contentio, τὴν ἔριδα, et ἔριν: ὁ νέηλυς, advena, τὸν νεήλυδα, et νέηλυν.

Nomina in αυς, et ους formant accusativum in αυν, et ουν, ut γραῦς, anus, γραῦν; βοῦς, bos, βοῦν, poëtice βόα. Sed πούς, pes, habet πόδα, et ὀδοὺς dens, ὀδόντα.

VOCATIVVS SIMILIS EST NOMINATIVO

Exceptiones.

Nomina, quae declinantur in genitivo per αντος, ut ὁ Θόας, Θόαντος, Thoas: per εντος, ut ὁ χαρίεις, χαρίεντος, gratiosus: per οντος, ut ὁ γέρων, γέροντος, senex, formant vocativum ablato τος genitivi: ut ὦ Θόαν, ὦ χαρίεν, ὦ γέρον. Adiectiva tamen in εις habent vocativum etiam in ει, ut ὦ χαρίει.

Excluduntur ab hac regula omnia participia, itemque nomina propria in ης: horum enim vocativus similis est nominativo: ut ὁ τύψας, τύψαντος, ὦ τύψας: ὁ τυφθεὶς, τυφθέντος, ὦ τυφθείς: ὁ τύπτων, τύπτοντος, ὦ τύπτων: ὁ Κλήμης, εντος, ὦ Κλήμης, Clemens: ὁ Οὐάλης, εντος, ὦ Οὐάλης, Valens.

Adiectiva in ην: ut ὁ, καὶ ἡ τέρην, τέρενος, tener: et gravitona in ωρ, ut ὁ παντοκράτωρ, παντοκράτορος, omnipotens: et in ας, ανος, ut ὁ μέλας, μέλανος, niger: et in ων, ονος, ut δάιμων, δαίμονος, formant vocativum ablato ος genitivi, ut ὦ τέρεν· ὦ παντοκράτορ· ὦ μέλαν· ὦ δαῖμον.

Gravitona in ηρ formant vocativum in ερ, ut ἡ μήτηρ, mater, ὦ μῆτερ: et quatuor acutitona, ὁ πατὴρ, pater, ὁ δαὴρ, levir, ὁ ἀνὴρ, vir, ὁ σωτὴρ, salvator, ὦ πάτερ, δᾶερ, ἄνερ, σῶτερ.

Nomina in ευς, et ους abiiciunt σ, ut βασιλεὺς, rex, ὦ βασιλεῦ: praeter πούς, pes, ὦ πούς: (ambiguum id tamen in δύπους et ceteris compositis) et ὀδοὺς, dens, ὦ ὀδούς, et participia δούς, et γνούς.

Gravitona in ις, et υς, ut ὁ ὄφις, serpens; ὁ βότρυς, botrus: et adiectiva acutitona in υς, ut ὀξὺς, acutus; itemque monosyllaba in υς, ut ὁ μῦς, mus, amittunt σ in vocativo; ut ὦ ὄφι, ὦ βότρυ, ὦ ὀξὺ, ὦ μῦ. Substantiva acutitona in ις, et υς, ut ἡ πατρὶς patria, ἡ χλαμὺς, chlamys, retinent σ in vocativo, ut ὦ πατρὶς, ὦ χλαμύς.

Nomen ὁ, καὶ ἡ παῖς puer, et puella, vocativum habet ὦ παῖ. Sed ejus composita retinent σ, ut ὁ, καὶ ἡ ἄπαις expers liberorum, ὦ ἄπαις; ὁ, καὶ ἡ εὔπαις prole felix, ὦ εὔπαις.

DE DATIVO PLVRALI

Dativus pluralis formatur vel a dativo singulari assumendo σ ante ι, et abiiciendo δ, θ, ν, τ, vel a nominativo singulari addendo ι in nominibus exeuntibus in ξ, ψ, vel diphthongo, ut Ἄραψ, Arabs, Ἄραψι; βασιλεὺς, rex, βασιλεῦσι; κόραξ, corvus, κόραξι.

Cum penultima dativi singularis est longa positione, fit longa etiam in dativo plurali addendo ι post ε, et υ post ο; ita ut quae habent in dativo singulari εντι, habeant in dativo plurali εισι; quae vero οντι, habeant ουσι; ut τιθέντι, τιθεῖσι; λέοντι, λέουσι.

Nomina quae syncopen patiuntur, formant dativum pluralem in ασι, ut πατὴρ, πατρὸς, πατράσι; μήτηρ, μητρὸς, μητράσι. Sed in accusativo singulari πατέρα, et μητέρα tantum leguntur; quia πάτρα patria, et μήτρα matricem significant.

Dativis pluralibus in σι, et personis verborum desinentibus in ε, vel σι, itemque tertiae personae singulari verbi εἰμὶ, additur ν, cum vocalis vel diphthongus subsequitur: ut λέουσιν ἐκείνοις: ἔτυπτεν αὐτὸν: τύπτουσιν ἐκεῖνον. Quod aliquando fieri solet, etiamsi consonans subsequatur, praesertim in fine periodi.

Dativus poëticus formatur a genitivo singulari mutando ος in εσι, vel εσσι: ut ἥρωος, ἡρώεσι, et ἡρώεσσι, heros; ἔπεος, ἐπέεσσι, verbum.

Quibusdam neutris hujus declinationis in ος additur syllaba φι, et φιν: ut τὸ στῆθος, pectus, στήθεσφι: τὸ ὄρος, mons, ὄρεσφι. τὸ ὄχος, currus, ὄχεσφι. In foemininis vero in ων ab-

iicitur σ genitivi: ut ἡ κοτυληδῶν, coxa, κοτυληδόνος, κοτυληδονόφι: ἡ μελεδῶν, cura, μελεδονόφι.

Apocope etiam accidit in hac declinatione in omnibus casibus singularibus: ut in nominativo τὸ σκέπα, *pro* σκέπασμα *tegmen. In genitivo* τοῦ αἴαν, *pro* αἴαντος. *In dativo* τῇ δαΐ *pro* δαΐδι *pugnae:* παράκοιτι *pro* παρακοίτιδι *uxori:* τῷ ἱδρῷ, *pro* ἱδρῶτι, *sudori. In accusativo,* τὸν Ἀπόλλω *pro* Ἀπόλλωνα: τὸν ἱδρῶ *pro* ἱδρῶτα, *sudorem. In vocativo* ὦ Λαοδάμα *pro* Λαοδάμαν, *Laodamas:* Αἴα *pro* Αἴαν, *Aiax.*

NOMINA AD CONFIRMANDVM VSVM

DECLINATIONVM SIMPLICIVM

PRIMAE

ὁ ταμίας, *quaestor.*
ὁ Μεσσίας, *Messias*
ὁ Ἀγχίσης, *Anchises.*
ὁ ἀκινάκης, *acinaces.*
ὁ ποιητὴς, *poëta.*
ὁ μαθητὴς, *discipulus.*
ὁ ἀνταγωνιστὴς, *adversarius.*
ὁ προφήτης, *propheta.*
ὁ δεσπότης, *dominus,*
ὁ μελιτοπώλης, *venditor mellis.*
ὁ ἱπποπώλης, *equorum venditor.*
ὁ σιτομέτρης, *mensor frumenti.*
ὁ χοινικομέτρης, *qui choenice metitur.*
ὁ οἰκοτρίβης, *verna.*

SECVNDAE

ἡ δόξα, *gloria.*
ἡ τράπεζα, *mensa.*
ἡ ἀρετὴ, *virtus.*
ἡ ἄκανθα, *spina.*
ἡ χαρὰ, *gaudium.*
ἡ θύρα, *ianua.*
ἡ Σελήνη, *Luna.*
ἡ Λήδα, *Leda.*
ἡ Μάρθα, *Martha.*
ἡ μάχαιρα, *gladius.*
ἡ σοφία, *sapientia.*
ἡ εὐσέβεια, *pietas.*

TERTIAE

ὁ θυμὸς, *animus.*
ὁ φόβος, *timor.*
ὁ διδάσκαλος, *magister.*
ὁ, καὶ ἡ ἔνδοξος, *gloriosus.*
ἡ ὁδὸς, *via.*
ἡ παρθένος, *virgo.*
ὁ, καὶ ἡ ἰσόμετρος, *aequalis mensurae.*
ἡ σύνοδος, *conventus.*
ὁ, καὶ ἡ ἄτομος, *individuus.*

τὸ καλὸν, *honestas.*
τὸ ἔργον, *opus.*
τὸ πρόβατον, *ovis.*
ὁ, καὶ ἡ χρήσιμος, καὶ τὸ χρήσιμον, *utilis, et utile.*

QVARTAE

ὁ νεὼς, *templum.*
ὁ λεὼς, *populus.*
ὁ ἄνεως, *tacitus.*
ὁ ῥινόκερος, *rhinoceros.*
ὁ Νικόλεως, *Nicolaus.*
ὁ Ἀνδρόγεως, *Androgeos.*
ἡ ἅλως, *area.*
ἡ γάλως, *glos.*
ὁ, καὶ ἡ βαθύγεως, *profundus.*
ὁ, καὶ ἡ δίκερως, *bicornis.*
ὁ, καὶ ἡ ἀνάπλεως, *plenus, a.*
τὸ ἀνώγεων, *coenaculum.*
τὸ ἀνάπλεων, *plenum.*

QVINTAE

In qua, ut variae sunt terminationes nominativi, ita etiam variae vocales, et consonantes sunt ante ος *genitivi.*

α. τὸ γράμμα, τος, *litera.*
ι. τὸ μέλι, ιτος, *mel.*
υ. τὸ γόνυ, νος, *genu.*
τὸ ἄστυ, εος, *urbs.*
ω. ἡ Λητὼ, όος, *Latona.*
αν. ὁ Παιὰν, ᾶνος, *Paean.*
τὸ τύψαν, αντος, *quod verberavit.*
εν. τὸ τέρεν, ενος, *tenerum.*
τὸ χαρίεν, εντος, *gratiosum.*
ην. ὁ ἕλλην, ηνος, *graecus.*
ὁ ποιμὴν, ένος, *pastor.*
ιν. ἡ ἀκτὶν, ῖνος, *radius.*
ον. τὸ μεῖζον, ονος, *maius.*
τὸ τύπτον, οντος, *verberans.*
ουν. τὸ δίπουν, οδος, *bipes.*
τὸ τυποῦν, οῦντος, *verberaturum.*
υν. ὁ μόσσυν, υνος, *turris.*
τὸ ζευγνὺν, ύντος, *iungens.*
ων. ὁ κλὼν, ωνὸς, *ramus.*
ἡ χελιδὼν, όνος, *hirundo.*
ὁ Ξενοφῶν, ῶντος, *Xenophon.*
ων. ὁ δράκων, οντος, *draco.*
ξ. ὁ θώραξ, ακος, *thorax.*
ὁ ἄναξ, ακτος, *rex.*
ὁ ἅρπαξ, αγος, *rapax.*
ἡ θρὶξ, τριχὸς, *capillus.*
ἡ πτέρυξ, υγος, *ala.*
ὁ ὄνυξ, υχος, *unguis.*
ἡ ἀλώπηξ, εκος, *vulpes.*
ρ. ἡ δάμαρ, αρτος, *uxor.*
τὸ ἧπαρ, ατος, *hepar.*
ὁ φθεὶρ, ειρὸς, *pediculus.*
ἡ χεὶρ, ειρὸς, *manus.*
ηρ. ὁ σὴρ, ηρὸς, *vermis.*
ὁ σωτὴρ, ῆρος, *servator.*
ὁ αἰθὴρ, έρος, *aether.*
ὁ ἀνὴρ, έρος, et ἀνδρὸς, *vir.*
ορ. τὸ ἦτορ, ορος, *cor.*
υρ. ὅ, καὶ ἡ μάρτυρ, υρος, *testis.*
ωρ. ὁ φὼρ, ωρὸς, *fur.*
ὁ Ἕκτωρ, ορος, *Hector.*
τὸ ὕδωρ, ατος, *aqua.*
ας. ὁ Αἴας, αντος, *Aiax.*
ὁ μέλας, ανος, *niger.*

ας. ἡ μονὰς, άδος, *unitas.*
τὸ γῆρας, ατος, *senectus.*
αις. ἡ δαὶς, αιτὸς, *convivium.*
ὁ, καὶ ἡ παῖς, αιδὸς, *puer, puella.*
αυς. ἡ ναῦς, *vel* νηῦς, αὸς, *vel* νὸς, *navis.*
εις. ὁ κτεὶς, ενὸς, *pecten.*
ὁ χαρίεις, εντος, *gratus.*
ἡ κλεὶς, ειδὸς, *clavis.*
ευς. ὁ βασιλεὺς, έος, *rex.*
ης. ἡ ἐσθὴς, ῆτος, *vestis.*
ὁ τιμῆς, ῆντος, *honoratus.*
ὁ Κλήμης, εντος, *Clemens.*
ὁ Δημοσθένης, εος, *Demosthenes.*
ις. ὁ ὄφις, ιος, *serpens.*
ὁ Πάρις, ιδος, *Paris.*
ὁ, καὶ ἡ ὄρνις, ιθος, *avis.*
ος. τὸ τεῖχος, εος, *murus.*
τὸ τετυφὸς, ότος, *quod verberavit.*
ους. ὁ, καὶ ἡ βοῦς, οὸς, *bos.*
ὁ πλακοὺς, οῦντος, *placenta.*
ὁ ὀδοὺς, όντος, *dens.*
ὁ ποῦς, οδὸς, *pes.*
τὸ οὖς, ὠτὸς, *auris.*
υς. ὁ μῦς, μυὸς, *mus.*
ἡ πέλεκυς, εως, *securis.*
ἡ χλαμὺς, ύδος, *chlamys.*
ὁ ζευγνὺς, ύντος, *iungens.*
ἡ κόρυς, υθος, *galea.*
ως. ὁ γέλως, ωτος, *risus.*
ἡ αἰδὼς, όος, *pudor.*
ὁ Τρὼς, ωὸς, *Troianus.*
λς. ὁ ἅλς, λὸς, *sal.*
ἡ ἅλς, λὸς, *mare.*
νς. ἡ ἕλμινς, νθος, *tinca.*
ρς. ὁ, καὶ ἡ μάκαρς, ρτος, *beatus.*
ψ. ὁ ὤψ, πὸς, *vultus.*
ὁ Ἄραψ, βος, *Arabs.*
ἡ κατῆλιψ, φος, *scala.*

CONTRACTORVM.

Haec oriuntur ex quinta Simplicium; appellantur autem contracta, quia in illis duae syllabae contrahuntur in unam vel synaeresi, cum duae vocales in unam ita coëunt, ut ambae serventur, ut τείχεϊ, τείχει, *vel crasi, cum mutatur vel utraque vocalis, ut* τείχεα, τείχη; *vel altera, ut* τειχέων ῶν.

DECLINATIO PRIMA

Tres continet terminationes, in ης masculini, foeminini, et communis generis: ut ὁ Δημοσθένης, Demosthenes: ἡ τριήρης, triremis: ὁ, καὶ ἡ ἀληθὴς, verus, vera: in ες, et ος neutrius; ut τὸ σαφὲς, manifestum, τὸ τεῖχος, murus.

Sing. Nom. ὁ Δημοσθένης, Gen. τοῦ Δημοσθένεος, νους, Dat. τῷ Δημοσθένεϊ, νει, Acc. τὸν Δημοσθένεα, νη, Voc. ὦ Δημόσθενες.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ Δημοσθένεε, νη, Gen. et Dat. τοῖν Δημοσθενέοιν, νοῖν.

Plural. Nom. οἱ Δημοσθένεες, νεις, Gen. τῶν Δημοσθενέων, νῶν, Dat. τοῖς Δημοσθένεσι, Acc. τοὺς Δημοσθένεας, νεις, Voc. ὦ Δημοσθένεες, νεις.

Sing. Nom. ἡ τριήρης, triremis, Gen. τῆς τριήρεος, ρους, Dat. τῇ τριήρεϊ, ρει, Acc. τὴν τριήρεα, ρη, Voc. ὦ τρίηρες.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὰ τριήρεε, ρη, Gen. et Dat. ταῖν τριηρέοιν, ροῖν.

Plural. Nom. αἱ τριήρεες, ρεις, Gen. τῶν τριηρέων, ρῶν, Dat. ταῖς τριήρεσι, Acc. τὰς τριήρεας, ρεις, Voc. ὦ τριήρεες, ρεις.

Sing. Nom. ὁ, καὶ ἡ ἀληθὴς, verus, vera, Gen. τοῦ, καὶ τῆς ἀληθέος, θοῦς, Dat. τῷ, καὶ τῇ ἀληθέϊ, θεῖ, Acc. τὸν, καὶ τὴν ἀληθέα, θῆ. Voc. ὦ ἀληθὲς, vel ἀληθής.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ, καὶ τὰ ἀληθέε, θῆ, Gen. et Dat. τοῖν, καὶ ταῖν ἀληθέοιν, θοῖν.

Plur. Nom. οἱ, καὶ αἱ ἀληθέες, θεῖς, Gen. τῶν ἀληθέων, θῶν, Dat. τοῖς, καὶ ταῖς ἀληθέσι, Acc. τοὺς, καὶ τὰς ἀληθέας, θεῖς, Voc, ὦ ἀληθέες, θεῖς.

Sing. Nom. τὸ σαφὲς, manifestum, Gen. τοῦ σαφέος, φοῦς, Dat. τῷ σαφέϊ, φεῖ, Acc. τὸ σαφὲς, Voc. ὦ σαφές.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ σαφέε, φῆ, Gen. et Dat. τοῖν σαφέοιν, φοῖν.

Plur. Nom. τὰ σαφέα, φῆ, Gen. τῶν σαφέων, φῶν, Dat. τοῖς σαφέσι, Acc. τὰ σαφέα, φῆ, Voc. ὦ σαφέα, φῆ.

Sing. Nom. τὸ τεῖχος, murus, Gen. τοῦ τείχεος, χους, Dat. τῷ τείχεϊ, χει, Acc. τὸ τεῖχος, Voc. ὦ τεῖχος.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ τείχεε, χη, Gen. et Dat. τοῖν τειχέοιν, χοῖν.

Plural. Nom. τὰ τείχεα, χη, Gen. τῶν τειχέων, χῶν, Dat. τοῖς τείχεσι, Acc. τὰ τείχεα, χη, Voc. ὦ τείχεα, χη.

REGVLA

Nomina propria hujus declinationis habent nonnunquam terminationem primae simplicium in quibusdam casibus, ut τὸν Ἀριστοφάνην, οἱ Ἀριστοφάναι, τοὺς Ἀριστοφάνας, et τὸν Σωκράτην, ὦ Σωκράτη: unde latinum o *Socrate*. Item

composita ab ἔτος, annus; ut ὁ ἑπταέτης, septennis, τοὺς ἑπταέτας.

Nomina quae desinunt in ης purum, contrahuntur attice in accusativo in α, ut ὁ, καὶ ἡ εὐφυὴς, ingeniosus, accusat. τὸν, καὶ τὴν εὐφυέα, εὐφυᾶ.

DECLINATIO SECVNDA

Duas habet terminationes, ις masculini et foeminini generis: ut ὁ ὄφις, serpens; ἡ λέξις, dictio: et ι neutrius, ut τὸ σίνηπι, sinapi.

Sing. Nom. ὁ ὄφις, Gen. τοῦ ὄφιος, Dat. τῷ ὄφιϊ, ὄφι, Acc. τὸν ὄφιν, Voc. ὦ ὄφι.

Dual. Nom. Accus. Voc. τὼ ὄφιε, φι, Gen. et Dat. τοῖν ὀφίοιν.

Plur. Nom. οἱ ὄφιες, ὄφις, Gen. τῶν ὀφίων, Dat. τοῖς ὄφισι, Accus. τοὺς ὄφιας, ὄφις, Voc. ὦ ὄφιες, ὄφις.

Sing. Nom. ἡ λέξις, dictio, Gen. τῆς λέξιος, Dat. τῇ λέξιϊ, λέξι, Acc. τὴν λέξιν, Voc. ὦ λέξι.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὰ λέξιε, ξι, Gen. et Dat. ταῖν λεξίοιν.

Plur. Nom. αἱ λέξιες, λέξις, Gen. τῶν λεξίων, Dat. ταῖς λέξισι, Acc. τὰς λέξιας, ξις, Voc. ὦ λέξιες, λέξις.

Sing. Nom. τὸ σίνηπι, Gen. τοῦ σινήπιος, Dat. τῷ σινήπιϊ, πι, Acc. τὸ σίνηπι, Voc. ὦ σίνηπι.

Dual. Nom. Accus. Voc. τὼ σινήπιε, πι, Gen. et Dat. τοῖν σινηπίοιν.

Plural. Nom. τὰ σινήπια, σίνηπι, Gen. τῶν σινηπίων, Dat. τοῖς σινήπισι, Acc. τὰ σινήπια, πι, Voc. ὦ σινήπια, πι.

REGVLA

INFLEXIO ATTICA MVLTO VSITATIOR

Casus Attici accentum habent in antepenultima, quamvis ultima sit longa.

Sing. Nom. ὁ ὄφις, Gen. τοῦ ὄφεως, Dat. τῷ ὄφεϊ, φει, Acc. τὸν ὄφιν, Voc. ὦ ὄφι.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ ὄφεε, φη, Gen. et Dat. τοῖν ὀφέοιν, ὀφεῷν.

Plur. Nom. οἱ ὄφεες, φεις, Gen. τῶν ὄφεων, Dat. τοῖς ὄφεσι, Acc. τοὺς ὄφεας, φεις, Voc. ὦ ὄφεες, φεις.

Sing. Nom. ἡ λέξις, Gen. τῆς λέξεως, Dat. τῇ λέξεϊ, ξει, Acc. τὴν λέξιν, Voc. ὦ λέξι.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὰ λέξεε, ξη, Gen. et Dat. ταῖν λεξέοιν, λέξεῳν.

Plural. Nom. αἱ λέξεες, ξεις, Gen. τῶν λέξεων, Dat. ταῖς λέξεσι, Acc. τὰς λέξεας, ξεις, Voc. ὦ λέξεες, ξεις.

Sing. Nom. τὸ σίνηπι, Gen. τοῦ σινήπεως, Dat. τῷ σινήπεϊ, νήπει, Acc. τὸ σίνηπι, Voc. ὦ σίνηπι.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ σινήπεε, νήπη, Gen. et Dat. τοῖν σινηπέοιν, νήπεῳν.

Plur. Nom. τὰ σινήπεα, νήπη, Gen. τῶν σινήπεων, Dat. τοῖς σινήπεσι, Acc. τὰ σινήπεα, νήπη, Voc. ὦ σινήπεα, πη.

DECLINATIO TERTIA

Vnicam habet terminationem in ευς, generis masculini tantum: ut ὁ βασιλεὺς, rex.

Sing. Nom. ὁ βασιλεὺς, Gen. τοῦ βασιλέος, Att. έως, Dat. τῷ βασιλέϊ, λεῖ, Acc. τὸν βασιλέα, Voc. ὦ βασιλεῦ.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ βασιλέε, λῆ, Gen. et Dat. τοῖν βασιλέοιν.

Plur. Nom. οἱ βασιλέες, λεῖς, Gen. τῶν βασιλέων, Dat. τοῖς βασιλεῦσι, Acc. τοὺς βασιλέας, λεῖς, Voc. ὦ βασιλέες, λεῖς.

Exceptio.

Genitivus in έως non contrahitur: contrahuntur tamen nomina, quae ante έὡς vocalem, vel diphthongum habent: ut ὁ πειραιεὺς, Piraeeus, τοῦ πειραιέως, πειραιῶς: ὁ στειριεὺς, Stirieus, τοῦ στειριέως, στειριῶς: ὁ χοεὺς, congius, τοῦ χοέως, χοῶς. Eadem accusativum contrahunt in ᾶ: τὸν πειραιᾶ, τὸν στειριᾶ, τὸν χοᾶ.

DECLINATIO QVARTA

Duas habet terminationes, in ω et ως, generis tantum foeminini; ut ἡ Λητὼ, Latona, ἡ αἰδὼς, verecundia.

Sing. Nom. ἡ Λητὼ, Gen. τῆς Λητόος, τοῦς, Dat. τῇ Λητόϊ, τοῖ, Acc. τὴν Λητόα, τὼ, Voc. ὦ Λητοῖ.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὰ Λητὼ, Gen. et Dat. ταῖν Λητοῖν.

Plural. Nom. αἱ Λητοὶ, Gen. τῶν Λητῶν, Dat. ταῖς Λητοῖς, Acc. τὰς Λητοὺς, Voc. ὦ Λητοί.

Sing. Nom. ἡ αἰδὼς, Gen. τῆς αἰδόος, αἰδοῦς, Dat. τῇ αἰδόϊ, αἰδοῖ, Acc. τὴν αἰδόα, αἰδῶ, Voc. ὦ αἰδοῖ.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὰ αἰδὼ, Gen. et Dat. ταῖν αἰδοῖν.

Plural. Nom. αἱ αἰδοὶ, Gen. τῶν αἰδῶν, Dat. ταῖς αἰδοῖς, Acc. τὰς αἰδοὺς, Voc. ὦ αἰδοί.

Numerus singularis tantum in hac declinatione contrahitur. Dualis et pluralis sequuntur formam tertiae declinationis simplicium.

Vocativus singularis similis est dativo, qui desinit in οῖ.

DECLINATIO QVINTA

Duas complectitur terminationes, in ας purum, et ρας, generis neutrius tantum: ut τὸ κρέας, caro; τὸ κέρας, cornu. Ex inflexione communi, quae est in ατος, Ionice eximitur τ; deinde Attice fit contractio, in genitivis quidem per ω, in reliquis autem casibus per α.

Sing. Nom. τὸ κρέας, Gen. τοῦ κρέατος, κρέαος, κρέως, Dat. τῷ κρέατι, κρέαϊ, κρέᾳ, Acc. τὸ κρέας, Voc. ὦ κρέας.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ κρέατε, κρέαε, κρέα, Gen. et Dat. τοῖν κρεάτοιν, κρεάοιν, κρεῷν.

Plural. Nom. τὰ κρέατα, κρέαα, κρέα, Gen. τῶν κρεάτων, κρεάων, κρεῶν, Dat. τοῖς κρέασι, Acc. τὰ κρέατα, κρέαα, κρέα, Voc. ὦ κρέατα, κρέαα, κρέα.

Sing. Nom. τὸ κέρας, Gen. τοῦ κέρατος, κέραος, κέρως, Dat. τῷ κέρατι, κέραϊ, κέρᾳ, Acc. τὸ κέρας, Voc. ὦ κέρας.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ κέρατε, κέραε, κέρα, Gen. et Dat. τοῖν κεράτοιν, κεράοιν, κερῷν.

Plural. Nom. τὰ κέρατα, κέραα, κέρα, Gen. τῶν κεράτων, κεράων, κερῶν, Dat. τοῖς κέρασι, Acc. τὰ κέρατα, κέραα, κέρα, Voc. ὦ κέρατα, κέραα, κέρα.

AD CONFIRMANDVM VSVM

NOMINVM CONTRACTORVM

PRIMAE

ὁ Καλλισθένης *Callisthenes.*	ὁ, καὶ ἡ εὐπρεπὴς *excellens.*
ὁ Σωσιγένης *Sosigenes.*	τὸ εὐπρεπὲς *decorum.*
ὁ Σωκράτης *Socrates.*	τὸ ἱππομανὲς *hippomanes.*
ὁ, καὶ ἡ εὐσεβὴς *pius, pia.*	τὸ ἄλγος *dolor.*
ἡ διήρης *biremis.*	τὸ μέρος *pars.*
ἡ τετρήρης *quadriremis.*	τὸ πέλαγος *pelagus.*

SECVNDAE

ὁ φίντις *auriga.*	ἡ γνῶσις *cognitio.*
ὁ πρύτανις *praefectus.*	ἡ αἵρεσις *electio.*
ὁ, καὶ ἡ νῆστις *ieiunus.*	ἡ ἀποκάλυψις *revelatio.*
ἡ πόλις *civitas.*	ἡ γένεσις *generatio.*
ἡ κρίσις *iudicium.*	ἡ ἀνάστασις *resurrectio.*
ἡ φύσις *natura.*	τὸ νῆστι *ieiunum.*

TERTIAE

ὁ γονεὺς *parens.*	ὁ φονεὺς *homicida.*
ὁ τομεὺς *sector.*	ὁ συγγραφεὺς *scriptor.*
ὁ νομεὺς *pastor.*	ὁ γραμματεὺς *scriba.*
ὁ χαλκεὺς *excusor.*	ὁ ἀνατροπεὺς *eversor.*
ὁ κλοπεὺς *fur.*	ὁ ἀρχιερεὺς *pontifex.*
ὁ φορεὺς *baiulus.*	ὁ κεραμεὺς *figulus.*

QVARTAE

ἡ Ἡρὼ *Ero.*	ἡ Σαπφὼ *Sappho.*
ἡ Ἀκκὼ *Acco.*	ἡ Διδὼ *Dido.*
ἡ Σαρδὼ *Sardinia.*	ἡ Κοτυτὼ *Cotyto.*
ἡ Κλωθὼ *Clotho.*	ἡ Ἐρατὼ *Erato.*
ἡ Κλειὼ *Clio.*	ἡ Καλλιστὼ *Callisto.*
ἡ Ἰὼ *Io.*	ἡ Καλυψὼ *Calypso.*

τὸ πάγκρεας *pancreum.*	τὸ τέρας *signum.*
τὸ ἀρτόκρεας *artocreas.*	τὸ γῆρας *senectus.*
τὸ γέρας *praemium.*	τὸ πέρας *terminus.*
τὸ κτέρας *res possessa.*	τὸ πεῖρας *finis.*

DE ADIECTIVIS

Nomina adiectiva in tres classes distribuuntur. Alia habent tres articulos, et tres terminationes; alia tres articulos, et duas terminationes; alia tres articulos, et unam terminationem.

ADIECTIVA TRIVM ARTICVLORVM ET TRIVM TERMINATIONVM

Habent masculinum in	ος, ας, εις, υς	foeminium in	η, α, εσσα, εια	neutrum in	ον, αν, εν, υ

Masculin. et neutr. 3. simplic. foemin. est 2.

Sing. Nom. ὁ καλὸς, pulcher, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν, Gen. τοῦ καλοῦ, τῆς καλῆς, τοῦ καλοῦ, Dat. τῷ καλῷ, τῇ καλῇ, τῷ καλῷ, Acc. τὸν καλὸν, τὴν καλὴν, τὸ καλὸν, Voc. ὦ καλὲ, καλὴ, καλόν.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ καλὼ, τὰ καλὰ, τὼ καλὼ, Gen. et Dat. τοῖν καλοῖν, ταῖν καλαῖν, τοῖν καλοῖν.

Plural. Nom. οἱ καλοὶ, αἱ καλαὶ, τὰ καλὰ, Gen. τῶν καλῶν, Dat. τοῖς καλοῖς, ταῖς καλαῖς, τοῖς καλοῖς, Acc. τοὺς καλοὺς, τὰς καλὰς, τὰ καλὰ, Voc. ὦ καλοὶ, καλαὶ, καλά.

Masculin. et neutr. 5. simplic. foemin. 2.

Sing. Nom. ὁ πᾶς, omnis, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν, Gen. τοῦ παντὸς, τῆς πάσης, τοῦ παντὸς, Dat. τῷ παντὶ, τῇ πάσῃ, τῷ παντὶ, Acc. τὸν πάντα, τὴν πᾶσαν, τὸ πᾶν, Voc. ὦ πᾶς, πᾶσα, πᾶν.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ πάντε, τὰ πάσα, τὼ πάντε, Gen. et Dat. τοῖν παντοῖν, ταῖν πάσαιν, τοῖν παντοῖν.

Plural. Nom. οἱ πάντες, αἱ πᾶσαι, τὰ πάντα, Gen. τῶν πάντων, τῶν πασῶν, τῶν πάντων, Dat. τοῖς πᾶσι, ταῖς πάσαις, τοῖς πᾶσι,

Acc. τοὺς πάντας, τὰς πάσας, τὰ πάντα, Voc. ὦ πάντες, πᾶσαι, πάντα.

Masculin. et neutr. 5. simplic. foemin. 2.

Sing. Nom. ὁ χαρίεις, gratiosus, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, Gen. τοῦ χαρίεντος, τῆς χαριέσσης, τοῦ χαρίεντος, Dat. τῷ χαρίεντι, τῇ χαριέσσῃ, τῷ χαρίεντι, Acc. τὸν χαρίεντα, τὴν χαρίεσσαν, τὸ χαρίεν, Voc. ὦ χαρίεν, et χαρίει, χαρίεσσα, χαρίεν.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ χαρίεντε, τὰ χαριέσσα, τὼ χαρίεντε, Gen. et Dat. τοῖν χαριέντοιν, ταῖν χαριέσσαιν, τοῖν χαριέντοιν.

Plural. Nom. οἱ χαρίεντες, αἱ χαρίεσσαι, τὰ χαρίεντα, Gen. τῶν χαριέντων, τῶν χαριεσσῶν, τῶν χαριέντων, Dat. τοῖς χαρίεισι, ταῖς χαριέσσαις, τοῖς χαρίεισι, Acc. τοὺς χαρίεντας, τὰς χαριέσσας, τὰ χαρίεντα, Voc. ὦ χαρίεντες, χαρίεσσαι, χαρίεντα.

Masculin. et neutr. 5. simplic. foemin. est 2.

Sing. Nom. ὁ ὀξὺς, acutus, ἡ ὀξεῖα, τὸ ὀξὺ, Gen. τοῦ ὀξέος, τῆς ὀξείας, τοῦ ὀξέος, Dat. τῷ ὀξέϊ, τῇ ὀξείᾳ, τῷ ὀξέϊ, Acc. τὸν ὀξὺν, τὴν ὀξεῖαν, τὸ ὀξὺ, Voc. ὦ ὀξὺ, ὀξεῖα, ὀξύ.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ ὀξέε, τὰ ὀξεία, τὼ ὀξέε, Gen. et Dat. τοῖν ὀξέοιν, ταῖν ὀξείαιν, τοῖν ὀξέοιν.

Plural. Nom. οἱ ὀξέες, αἱ ὀξεῖαι, τὰ ὀξέα, Gen. τῶν ὀξέων, τῶν ὀξειῶν, τῶν ὀξέων, Dat. τοῖς ὀξέσι, ταῖς ὀξείαις, τοῖς ὀξέσι, Acc. τοὺς ὀξέας, τὰς ὀξείας, τὰ ὀξέα, Voc. ὦ ὀξέες, ὀξεῖαι, ὀξέα.

Exceptiones.

Adiectiva in ος purum, et ρος formant foemininum per α: ut ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον, sanctus: ὁ ἀνθηρὸς, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρὸν, floridus; praeter ὁ ὄγδοος, ἡ ὀγδόη, τὸ ὄγδοον, octavus: ὁ ἁπλόος, ἡ ἁπλόη, τὸ ἁπλόον, simplex; et quae huic affinia sunt; διπλόος, duplex, τριπλόος, triplus, τετραπλόος, quadruplus, etc. Quorundam neutra sunt in ο, ut ὁ ἄλλος, ἡ ἄλλη, τὸ ἄλλο, alius; ὁ τηλικοῦτος, ἡ τηλικαύτη, τὸ τηλικοῦτο, tantus; ὁ τοσοῦτος, ἡ τοσαύτη, τὸ τοσοῦτο, tam magnus, vel tam multus; ὁ τοιοῦτος, ἡ τοιαύτη, τὸ τοιοῦτο, talis: et tria pronomina οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic: αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, ipse: ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο, ille: quanquam passim etiam neutra sunt τηλικοῦτον, τοσοῦτον, τοιοῦτον, ταυτὸν, pro τὸ αὐτὸ, τουτονὶ pro τουτοί.

Adiectivum ὁ μέγας, *magnus*, variat alicubi.

Masculin. et neutr. 3. simplic. foemin. 2.

Sing. Nom. ὁ μέγας, ἡ μεγάλη, τὸ μέγα, Gen. τοῦ μεγάλου, τῆς μεγάλης, τοῦ μεγάλου, Dat. τῷ μεγάλῳ, τῇ μεγάλῃ, τῷ μεγάλῳ, Acc. τὸν μέγαν, τὴν μεγάλην, τὸ μέγα, Voc. ὦ μέγας, μεγάλη, μέγα.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ μεγάλω, τὰ μεγάλα, τὼ μεγάλω, Gen. et Dat. τοῖν μεγάλοιν, ταῖν μεγάλαιν, τοῖν μεγάλοιν.

Plural. Nom. οἱ μεγάλοι, αἱ μεγάλαι, τὰ μεγάλα, Gen. τῶν μεγάλων, τῶν μεγαλῶν, τῶν μεγάλων, Dat. τοῖς μεγάλοις, ταῖς μεγάλαις, τοῖς μεγάλοις, Acc. τοὺς μεγάλους, τὰς μεγάλας, τὰ μεγάλα, Voc. ὦ μεγάλοι, μεγάλαι, μεγάλα.

Participia passiva, et activa in εις habent foemininum in εισα, neutrum in εν: ὁ τυφθεὶς, ἡ τυφθεῖσα, τὸ τυφθὲν, verberatus: ὁ τιθεὶς, ἡ τιθεῖσα, τὸ τιθὲν, ponens.

Adiectivum πολὺς, *multus*, in quibusdam casibus peculiarem habet inflexionem.

Masculin. et neutr. 3. simplic. foemin. 2.

Sing. Nom. ὁ πολὺς, ἡ πολλὴ, τὸ πολὺ, Gen. τοῦ πολλοῦ, τῆς πολλῆς, τοῦ πολλοῦ, Dat. τῷ πολλῷ, τῇ πολλῇ, τῷ πολλῷ, Acc. τὸν πολὺν, τὴν πολλὴν, τὸ πολὺ, Voc. ὦ πολὺ, πολλὴ, πολύ.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ πολλὼ, τὰ πολλὰ, τὼ πολλὼ, Gen. et Dat. τοῖν πολλοῖν, ταῖν πολλαῖν, τοῖν πολλοῖν.

Plural. Nom. οἱ πολλοὶ, αἱ πολλαὶ, τὰ πολλὰ, Gen. τῶν πολλῶν, Dat. τοῖς πολλοῖς, ταῖς πολλαῖς, τοῖς πολλοῖς, Acc. τοὺς πολλοὺς, τὰς πολλὰς, τὰ πολλὰ, Voc. ὦ πολλοὶ, πολλαὶ, πολλά.

EXEMPLA ADIECTIVORVM

PRIMAE CLASSIS

ὁ ἀγαθὸς, ἡ ἀγαθὴ, τὸ ἀγαθὸν, *bonus, na, num.*
ὁ κακὸς, ἡ κακὴ, τὸ κακὸν, *malus, la, lum.*
ὁ χαλεπὸς, ἡ χαλεπὴ, τὸ χαλεπὸν, *difficilis, le.*
ὁ κενὸς, ἡ κενὴ, τὸ κενὸν, *vacuus, cua, cuum.*
ὁ καινὸς, ἡ καινὴ, τὸ καινὸν, *novus, va, vum.*
ὁ κοινὸς, ἡ κοινὴ, τὸ κοινὸν, *communis, ne.*
ὁ κοῖλος, ἡ κοίλη, τὸ κοῖλον, *cavus, va, vum.*

ὁ λίθινος, ἡ λιθίνη, τὸ λίθινον, *lapideus, a, um.*
ὁ ἕκαστος, ἡ ἑκάστη, τὸ ἕκαστον, *quisque, quaeque, quodque.*
ὁ αὐτόματος, ἡ αὐτομάτη, τὸ αὐτόματον, *spontaneus, a, um.*
ὁ μέλας, ἡ μέλαινα, τὸ μέλαν, *niger, gra, grum.*
ὁ τάλας, ἡ τάλαινα, τὸ τάλαν, *miser, ra, rum.*
ὁ ἅπας, ἡ ἅπασα, τὸ ἅπαν, *omnis, omne.*
ὁ σύμπας, ἡ σύμπασα, τὸ σύμπαν, *universus, sa, sum.*
ὁ τύψας, ἡ τύψασα, τὸ τύψαν, *qui, quae, quod verberavit.*
ὁ λέξας, ἡ λέξασα, τὸ λέξαν, *qui, quae, quod dixit.*
ὁ τιμήεις, ἡ τιμήεσσα, τὸ τιμῆεν, *honestus, a, um.*
ὁ μελιτόεις, ἡ μελιτόεσσα, τὸ μελιτόεν, *melleus, a, um.*
ὁ δαφνήεις, ἡ δαφνήεσσα, τὸ δαφνῆεν, *laureus, a, um.*
ὁ φοινήεις, ἡ φοινήεσσα, τὸ φοινῆεν, *purpureus, a, um.*
ὁ φοινικόεις, ἡ φοινικόεσσα, τὸ φοινικόεν, *puniceus, a, um.*
ὁ γραφθεὶς, ἡ γραφθεῖσα, τὸ γραφθὲν, *scriptus, a, um.*
ὁ μερισθεὶς, ἡ μερισθεῖσα, τὸ μερισθὲν, *divisus, a, um.*
ὁ θεὶς, ἡ θεῖσα, τὸ θὲν, *qui, quae, quod posuit.*
ὁ εἵς, ἡ εἷσα, τὸ ἕν, *qui, quæ, quod misit.*
ὁ βαρὺς, ἡ βαρεῖα, τὸ βαρὺ, *gravis, ve.*
ὁ βαθὺς, ἡ βαθεῖα, τὸ βαθὺ, *profundus, a, um.*
ὁ ἡδὺς, ἡ ἡδεῖα, τὸ ἡδὺ, *suavis, ve.*
ὁ δασὺς, ἡ δασεῖα, τὸ δασὺ, *densus, a, um.*
ὁ βραδὺς, ἡ βραδεῖα, τὸ βραδὺ, *tardus, a, um.*
ὁ βραχὺς, ἡ βραχεῖα, τὸ βραχὺ, *brevis, ve.*
ὁ πλατὺς, ἡ πλατεῖα, τὸ πλατὺ, *latus, a, um.*
ὁ ἐλαχὺς, ἡ ἐλαχεῖα, τὸ ἐλαχὺ, *parvus, a, um.*
ὁ ἥμισυς, ἡ ἡμίσεια, τὸ ἥμισυ *dimidius, a, um.*
ὁ ἴδιος, ἡ ἰδία, τὸ ἴδιον, *privatus, a, um.*
ὁ δημόσιος, ἡ δημοσία, τὸ δημόσιον, *publicus, a, um.*
ὁ ἄξιος, ἡ ἀξία, τὸ ἄξιον, *dignus, a, um.*
ὁ ὅσιος, ἡ ὁσία τὸ ὅσιον, *iustus, a, um.*
ὁ τέλειος, ἡ τελεία, τὸ τέλειον, *perfectus, a, um.*
ὁ ἀρχαῖος, ἡ ἀρχαία, τὸ ἀρχαῖον, *antiquus, a, um.*
ὁ ὅμοιος, ἡ ὁμοία, τὸ ὅμοιον, *similis, le.*
ὁ ἀστεῖος, ἡ ἀστεία, τὸ ἀστεῖον, *urbanus, a, um.*
ὁ δίκαιος, ἡ δικαία, τὸ δίκαιον, *iustus, a, um.*
ὁ ἱερὸς, ἡ ἱερὰ, τὸ ἱερὸν, *sacer, cra, crum.*
ὁ λαμπρὸς, ἡ λαμπρὰ, τὸ λαμπρὸν, *splendidus, a, um.*
ὁ μικρὸς, ἡ μικρὰ, τὸ μικρὸν, *parvus, a, um.*

ὁ μακρὸς, ἡ μακρὰ, τὸ μακρὸν, *longus, a, um.*
ὁ πονηρὸς, ἡ πονηρὰ, τὸ πονηρὸν, *malignus, a, um.*
ὁ φοβερὸς, ἡ φοβερὰ, τὸ φοβερὸν, *formidabilis, le.*
ὁ πίειρος, ἡ πίειρα, τὸ πίειρον, *pinguis, e.*
ὁ ἕτερος, ἡ ἑτέρα, τὸ ἕτερον, *alter, ra, rum.*
ὁ πρότερος, ἡ προτέρα, τὸ πρότερον, *prior, prius.*
ὁ ὕστερος, ἡ ὑστέρα, τὸ ὕστερον, *posterior, ius.*

ADIECTIVA

TRIVM ARTICVLORVM ET DVARVM TERMINATIONVM

Habent masculinum et foemininum in	ος	neutrum in	ον
	ως		ων
	ας		αν
	ις		ι
	ην		εν
	υς		υ
	ους		ουν
	ων		ον
	ωρ		ορ
	ης		ες

Masculin. et neutr. 3. simplic. foemin. 2.

Sing. Nom. ὁ, καὶ ἡ ἔνδοξος, καὶ τὸ ἔνδοξον, gloriosus, Gen. τοῦ, καὶ τῆς, καὶ τοῦ ἐνδόξου, Dat. τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ ἐνδόξῳ, Acc. τὸν, καὶ τὴν, καὶ τὸ ἔνδοξον, Voc. ὦ ἔνδοξε, καὶ ὦ ἔνδοξον.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ, καὶ τὰ, καὶ τὼ ἐνδόξω, Gen. et Dat. τοῖν, καὶ ταῖν, καὶ τοῖν ἐνδόξοιν.

Plural. Nom. οἱ, καὶ αἱ ἔνδοξοι, καὶ τὰ ἔνδοξα, Gen. τῶν ἐνδόξων, Dat. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς ἐνδόξοις, Acc. τοὺς, καὶ τὰς ἐνδόξους, καὶ τὰ ἔνδοξα, Voc. ὦ ἔνδοξοι, καὶ ὦ ἔνδοξα.

4. Simplicium.

Sing. Nom. ὁ, καὶ ἡ κατάπλεως, καὶ τὸ κατάπλεων, expletus, a, um, Gen. τοῦ, καὶ τῆς, καὶ τοῦ κατάπλεω, Dat. τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ κατάπλεῳ, Acc. τὸν, καὶ τὴν, καὶ τὸ κατάπλεων, Voc. ὦ κατάπλεως, καὶ ὦ κατάπλεων.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ, καὶ τὰ, καὶ τὼ κατάπλεω, Gen. et Dat. τοῖν, καὶ ταῖν κατάπλεῳν.

Plural. Nom. οἱ, καὶ αἱ κατάπλεῳ, καὶ τὰ κατάπλεω, Gen. τῶν κατάπλεων, Dat. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς κατάπλεῳς. Acc. τοὺς, καὶ τὰς κατάπλεως, καὶ τὰ κατάπλεω, Voc. ὦ κατάπλεῳ, καὶ ὦ κατάπλεω.

5. *Simplicium.*

Sing. Nom. ὁ, καὶ ἡ ἀείνας, καὶ τὸ ἀεῖναν, perpetuo fluens, Gen. τοῦ, καὶ τῆς, καὶ τοῦ ἀείναντος, Dat. τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ ἀείναντι, Acc. τὸν, καὶ τὴν ἀείναντα, καὶ τὸ ἀεῖναν, Voc. ὦ ἀεῖναν.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ, καὶ τὰ, καὶ τὼ ἀείναντε, Gen. et Dat. τοῖν, καὶ ταῖν, καὶ τοῖν ἀειναντοιν.

Plur. Nom. οἱ, καὶ αἱ ἀείναντες, καὶ τὰ ἀείναντα, Gen. τῶν ἀειναντων, Dat. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς ἀείνασι, Acc. τοὺς, καὶ τας ἀείναντας, καὶ τὰ ἀείναντα, Voc. ὦ ἀείναντες, καὶ ὦ ἀείναντα.

5. *Simplicium.*

Sing. Nom. ὁ, καὶ ἡ τὶς, καὶ τὸ τὶ, aliquis, Gen. τοῦ, καὶ τῆς, καὶ τοῦ τινὸς, Dat. τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ τινὶ, Acc. τὸν, καὶ τὴν τινὰ, καὶ τὸ τὶ. Vocativo caret, sicut carent omnia indefinita.

Dual. Nom. Acc. τὼ, καὶ τὰ, καὶ τὼ τινὲ, Gen. et Dat. τοῖν, καὶ ταῖν, καὶ τοῖν τινοῖν.

Plur. Nom. οἱ, καὶ αἱ τινὲς, καὶ τὰ τινὰ, Gen. τῶν τινῶν, Dat. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς τισὶ, Acc. τοὺς, καὶ τὰς τινὰς, καὶ τὰ τινὰ. Sic interrogativum τίς, τίνος, quis, quae, quid?

5. *Simplicium.*

Sing. Nom. ὁ, καὶ ἡ ἄδακρυς, καὶ τὸ ἄδακρυ, non lacrymans, Gen. τοῦ, καὶ τῆς, καὶ τοῦ ἀδάκρυος, Dat. τῷ, καὶ τῇ ἀδάκρυϊ, Acc. τὸν, καὶ τὴν ἄδακρυν, καὶ τὸ ἄδακρυ, Voc. ὦ ἄδακρυ.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ, καὶ τὰ, καὶ τὼ ἀδάκρυε, Gen. et Dat. τοῖν, καὶ ταῖν, καὶ τοῖν ἀδακρύοιν.

Plur. Nom. οἱ, καὶ αἱ ἀδάκρυες, καὶ τὰ ἀδάκρυα, Gen. τῶν ἀδακρύων, Dat. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς ἀδάκρυσι, Acc. τοὺς, καὶ τὰς ἀδάκρυας, καὶ τὰ ἀδάκρυα, Voc. ὦ ἀδάκρυες, καὶ ὦ ἀδάκρυα.

5. *Simplicium.*

Sing. Nom. ὁ, καὶ ἡ τετράπους, καὶ τὸ τετράπουν, quadrupes, Gen. τοῦ, καὶ τῆς, καὶ τοῦ τετράποδος, Dat. τῷ, καὶ τῇ, καὶ

τῷ τετράποδι, Acc. τὸν, καὶ τὴν τετράποδα, καὶ τὸ τετράπουν, Voc. ὦ τετράπους, vel τετράπου, καὶ ὦ τετράπουν.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ, καὶ τὰ, καὶ τὼ τετράποδε, Gen. et Dat. τοῖν, καὶ ταῖν, καὶ τοῖν τετραπόδοιν.

Plur. Nom. οἱ, καὶ αἱ τετράποδες, καὶ τὰ τετράποδα, Gen. τῶν τετραπόδων, Dat. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς τετράποσι, Acc. τοὺς, καὶ τὰς τετράποδας, καὶ τὰ τετράποδα, Voc. ὦ τετράποδες, καὶ ὦ τετράποδα.

5. *Simplicium.*

Sing. Nom. ὁ, καὶ ἡ σώφρων, καὶ τὸ σῶφρον, moderatus, Gen. τοῦ, καὶ τῆς, καὶ τοῦ σώφρονος, Dat. τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ σώφρονι, Acc. τὸν, καὶ τὴν σώφρονα, καὶ τὸ σῶφρον, Voc. ὦ σῶφρον.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ, καὶ τὰ, καὶ τὼ σώφρονε, Gen. et Dat. τοῖν, καὶ ταῖν, καὶ τοῖν σωφρόνοιν.

Plur. Nom. οἱ, καὶ αἱ σώφρονες, καὶ τὰ σώφρονα, Gen. τῶν σωφρόνων, Dat. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς σώφροσι, Acc. τοὺς, καὶ τὰς σώφρονας, καὶ τὰ σώφρονα, Voc. ὦ σώφρονες, καὶ ὦ σώφρονα.

5. *Simplicium.*

Sing. Nom. ὁ, καὶ ἡ μεγαλήτωρ, καὶ τὸ μεγαλῆτορ, magnanimus, Gen. τοῦ, καὶ τῆς, καὶ τοῦ μεγαλήτορος, Dat. τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ μεγαλήτορι, Acc. τὸν, καὶ τὴν μεγαλήτορα, καὶ τὸ μεγαλῆτορ, Voc. ὦ μεγαλῆτορ.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ, καὶ τὰ, καὶ τὼ μεγαλήτορε, Gen. et Dat. τοῖν, καὶ ταῖν, καὶ τοῖν μεγαλητόροιν.

Plur. Nom. οἱ, καὶ αἱ μεγαλήτορες, καὶ τὰ μεγαλήτορα, Gen. τῶν μεγαλητόρων, Dat. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς μεγαλήτορσι, Acc. τοὺς, καὶ τὰς μεγαλήτορας, καὶ τὰ μεγαλήτορα, Voc. ὦ μεγαλήτορες, καὶ ὦ μεγαλήτορα.

1. *Contractorum.*

Sing. Nom. ὁ, καὶ ἡ νημερτὴς, καὶ τὸ νημερτὲς, verus, Gen. τοῦ, καὶ τῆς, καὶ τοῦ νημερτέος, τοῦς, Dat. τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ νημερτέϊ, τεῖ, Acc. τὸν, καὶ τὴν νημερτέα, τῆ, καὶ τὸ νημερτὲς, Voc. ὦ νημερτές.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ, καὶ τὰ, καὶ τὼ νημερτέε, τῆ, Gen. et Dat. τοῖν, καὶ ταῖν, καὶ τοῖν νημερτέοιν, τοῖν.

Plur. Nom. οἱ, καὶ αἱ νημερτέες, τεῖς, καὶ τὰ νημερτέα, τῆ,

Gen. τῶν νημερτέων, ῶν, Dat. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς νημερτέσι, Acc. τοὺς, καὶ τὰς νημερτέας, τεῖς, καὶ τὰ νημερτέα, τῆ, Voc. ὦ νημερτέες, τεῖς, καὶ ὦ νημερτέα, τῆ.

EXEMPLA ADIECTIVORVM

SECVNDAE CLASSIS

ὁ, καὶ ἡ αἱμύλος, καὶ τὸ αἱμύλον, *blandus, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ αἴσιος, καὶ τὸ αἴσιον, *faustus, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ ἄτακτος, καὶ τὸ ἄτακτον, *inordinatus, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ ἀτάλαντος, καὶ τὸ ἀτάλαντον, *aequalis, le.*
ὁ, καὶ ἡ ἄσχετος, καὶ τὸ ἄσχετον, *intolerabilis.*
ὁ, καὶ ἡ ἀτάσθαλος, καὶ τὸ ἀτάσθαλον, *perniciosus, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ ἵλεως, καὶ τὸ ἵλεων, *propitius, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ πολύκερως, καὶ τὸ πολύκερων, *habens multa cornua.*
ὁ, καὶ ἡ ἡδύκρεως, καὶ τὸ ἡδύκρεων, *cuius carnes suaves sunt.*
ὁ, καὶ ἡ λειπόκρεως, καὶ τὸ λειπόκρεων, *macilentus, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ πολύτλας, καὶ τὸ πολύτλαν, *multa passus, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ πολυδειρὰς, καὶ τὸ πολυδειρὰν, *cacuminosus, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ εὐπλοκαμὶς, καὶ τὸ εὐπλοκαμὶ, *pulchre cincinnatus.*
ὁ, καὶ ἡ ἄχαρις, καὶ τὸ ἄχαρι, *iniucundus, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ ἄπολις, καὶ τὸ ἄπολι, *extorris, re.*
ὁ, καὶ ἡ εὖνις, καὶ τὸ εὖνι, *orbus, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ εὔκνημις, καὶ τὸ εὔκνημι, *bene ocreatus.*
ὁ, καὶ ἡ τέρην, καὶ τὸ τέρεν, *tener, ra, rum.*
ὁ, καὶ ἡ ἄρσην, καὶ τὸ ἄρσεν, *mas, et fortis, te.*
ὁ, καὶ ἡ πολύῤῥην, καὶ τὸ πολύῤῥεν, *multos agnos habens.*
ὁ, καὶ ἡ φιλόδακρυς, καὶ τὸ φιλόδακρυ, *lacrymarum amans.*
ὁ, καὶ ἡ πολύδακρυς, καὶ τὸ πολύδακρυ, *admodum lacrymans.*
ὁ, καὶ ἡ ταχύδακρυς, καὶ τὸ ταχύδακρυ, *cito lacrymans.*
ὁ, καὶ ἡ ἔνδακρυς, καὶ τὸ ἔνδακρυ, *cui lacrymae oboriuntur.*
ὁ, καὶ ἡ ἄπους, καὶ τὸ ἄπουν, *pedibus carens.*
ὁ, καὶ ἡ πολύπους, καὶ τὸ πολύπουν, *multipes.*
ὁ, καὶ ἡ οἰδίπους, καὶ τὸ οἰδίπουν, *tumidos pedes habens.*
ὁ, καὶ ἡ πλατύπους, καὶ τὸ πλατύπουν, *latos pedes habens.*
ὁ, καὶ ἡ πολυπήμων, καὶ τὸ πολύπημον, *damna multa inferens.*
ὁ, καὶ ἡ παντλήμων, καὶ τὸ πάντλημον, *omnino miser, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ δυστλήμων, καὶ τὸ δύστλημον, *aerumnosus, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ πολυτλήμων, καὶ τὸ πολύτλημον, *multum patiens.*

ὁ, καὶ ἡ ἀσχήμων, καὶ τὸ ἄσχημον, *indecorus, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ αὐτοκράτωρ, καὶ τὸ αὐτόκρατορ, *sui iuris existens.*
ὁ, καὶ ἡ παντοκράτωρ, καὶ τὸ παντόκρατορ, *omnipotens.*
ὁ, καὶ ἡ ἀκράτωρ, καὶ τὸ ἄκρατορ, *impotens.*
ὁ, καὶ ἡ δυσήτωρ, καὶ τὸ δύσητορ, *tristis, te.*
ὁ, καὶ ἡ ἀσφαλὴς, καὶ τὸ ἀσφαλὲς, *tutus, a, tum.*
ὁ, καὶ ἡ ἀσθενὴς, καὶ τὸ ἀσθενὲς, *infirmus, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ ἀσελγὴς, καὶ τὸ ἀσελγὲς, *petulans.*
ὁ, καὶ ἡ ἀσεβὴς, καὶ τὸ ἀσεβὲς, *impius, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ ἀτρεκὴς, καὶ τὸ ἀτρεκὲς, *certus, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ λυσιτελὴς, καὶ τὸ λυσιτελὲς, *utilis, le.*

ADIECTIVA TRIVM ARTICVLORVM

ET VNIVS TERMINATIONIS

desinunt in	5. simpl. ut	ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ	τοῦ, καὶ τῆς, καὶ τοῦ
	ιν	τριγλώχιν	τριγλώχινος, tricuspis.
	ξ	ἅρπαξ	ἅρπαγος, rapax.
	ρ	μάκαρ	μάκαρος, felix.
	ς	λευκόκρας	λευκόκρατος, albi capitis.
	αρς	μάκαρς	μάκαρτος, felix.
	ψ	αἶθοψ	αἴθοπος, subfuscus.

EXEMPLA ADIECTIVORVM

TERTIAE CLASSIS

Simul observandae proponuntur quorundam variae terminationes in nominativo, et genitivo.

ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ εὐάκτιν, *pulchros habens radios.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ εὐγλώχιν, *pulchras habens cuspides.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ περιγλώχιν, *cuspidibus munitus, a, um.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ πολυγλώχιν, *multos habens angulos.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ τανυγλώχιν, *extensos habens aculeos.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ εὔριν, *sagax.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ καμπυλόῤῥιν, *aduncum habens nasum.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ πλατύριν, *nares latas habens.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ παχύριν, *nasum habens crassum.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ κολοβόῤῥιν, *mutilas nares habens.*

ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ πτὰξ, κὸς, *pavidus.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ χειρώναξ, κτος, *qui manibus operatur.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ ἐπίτεξ, εκος, *parturiens.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ αἰνόπληξ, ηγος, *graviter feriens.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ αἰολοθώρηξ, ηκος, *varium habens thoracem.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ κυναλώπηξ, εκος, *cane, et vulpe natus.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ πολυάϊξ, κος, *valde impetuosus.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ ὕσθριξ, χος, *suis pilos habens.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ ὁμηρομάστιξ, γος, *Homeri flagellum.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ ἔμφλοξ, γος, *ignitus.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ εὐφόρμιγξ, γος, *pulchram habens citharam.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ πάνδοξ, κος, *hospes publicus.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ πτὼξ, κὸς, *timidus.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ ἀποῤῥὼξ, γος, *abruptus.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ σύζυξ, χος, *coniunctus.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ δίπτυξ, χος, *duplex.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ χρυσάμπυξ, κος, *aureum reticulum habens.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ καλλιγύναιξ, αικος, *pulchras habens mulieres.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ μιξόθηρ, ηρος, *semiferus.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ πλατυγάστηρ, ερος, *latum habens ventrem.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ ἑξάχειρ, ειρος, *sex habens manus.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ ἐπιμάρτυρ, υρος, *testis.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ πολυδειρὰς, άδος, *cacuminosus.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ φιλόπαις, αιδος, *puerorum amans.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ ἁβρόδαις, αιτος, *delicatus.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ μυριόναυς, έως, *permultis navibus instructus.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ δονακεὺς, έως, *arundinosus.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ πολύαρς, αρνος, *multos agnos possidens.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ κατώβλεψ, πος, *deorsum respiciens.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ αἰγίλιψ, πος, *relictus a capris.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ χοιρόθλιψ, βος, *libidinosus.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ γλαυκὼψ, ὦπος, *caesios habens oculos.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ εὐρύοψ, οπος, *late sonans.*
ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ ἑλίκωψ, ωπος, *volubiles habens oculos.*

DE ADIECTIVIS NVMERALIBVS

QVAEDAM SUNT CARDINALIA, QVAEDAM ORDINALIA

CARDINALIA

Numerum absolute significant.

εἷς, unus.

Sing.	Masc. Nom. εἷς,	Gen. ἑνὸς,	Dat. ἑνὶ,	Acc. ἕνα.
	Foem. Nom. μία,	Gen. μιᾶς,	Dat. μιᾷ,	Acc. μίαν.
	Neut. Nom. ἕν,	Gen. ἑνὸς,	Dat. ἑνὶ,	Acc. ἕν.

Caret duali et plurali. Eodem modo declinantur composita οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν: μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν: nullus, nulla, nullum.

δύο, duo.

Dual. N. A. δύο, et Attice δύω, G. et D. δυοῖν, et Attice in foeminino, δυεῖν.

Observatur tamen, δύο esse omnium casuum, et omnium generum. Inveniuntur et δυῶν, et δυσὶ, in plurali.

τρεῖς, tres.

Plural. οἱ, καὶ αἱ τρεῖς, καὶ τὰ τρία, Gen. τῶν τριῶν, Dat. τοῖς τρισὶ, Acc. τοὺς, καὶ τὰς τρεῖς, καὶ τὰ τρία.

τέσσαρες, quatuor.

Plur. οἱ, καὶ αἱ τέσσαρες, καὶ τὰ τέσσαρα, Gen. τῶν τεσσάρων, Dat. τοῖς τέσσαρσι, Acc. τοὺς, καὶ τὰς τέσσαρας, καὶ τὰ τέσσαρα.

A quatuor usque ad centum sunt indeclinabilia, πέντε quinque, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, decem, ἕνδεκα, δώδεκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκαὲξ, δεκαεπτὰ, δεκαοκτὼ, δεκαεννέα, εἴκοσι, viginti: εἰκοσιεῖς, εἰκοσιδύο, etc.: τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα, ἑκατὸν, centum. Hinc iam declinantur οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, ducenti, tae, ta: τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, mille: δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι,

ἑπτακισχίλιοι, ὀγδοακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μύριοι, decies mille: δισμύριοι, τρισμύριοι: et ita in reliquis.

ORDINALIA

Numerum significant in ordine.

Πρῶτος, primus: δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔννατος δέκατος, decimus: ἑνδέκατος, δυοκαιδέκατος, τρισκαιδέκατος, etc., εἰκοστὸς, vicesimus: εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, etc., τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐννενηκοστὸς, ἑκατοστὸς, centesimus: διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς, etc., χιλιοστὸς, millesimus: δισχιλιοστὸς, μυριοστὸς, decies millesimus: δισμυριοστὸς, et sic deinceps.

DE NOMINIBVS DERIVATIVIS

Derivativorum nominum species, sunt praesertim comparativum, superlativum, patronymicum, diminutivum, possessivum, verbale.

DE COMPARATIVIS ET SVPERLATIVIS

Formantur a positivis: comparativa masculina in τερος, foeminina in τέρα, neutra in τερον: superlativa masculina in τατος, foeminina in τάτη, neutra in τατον: ita ut masculina et neutra sint tertiae simplicium, foeminina secundae.

Positivum	*Comparativum*	*Superlativum*
ὁ λευκὸς	ὁ λευκότερος	ὁ λευκότατος
ἡ λευκὴ	ἡ λευκοτέρα	ἡ λευκοτάτη
τὸ λευκὸν	τὸ λευκότερον	τὸ λευκότατον
candidus, a, um,	candidior, ius,	candidissimus, a, um.

Quoniam vero in formandis comparativis aut litera tollitur, aut vocalis permutatur pro terminationibus positivorum, exempla sequentia in singulis terminationibus collocata planius docebunt, quam praecepta.

Positiva in	*Comparativa* in	*Superlativa* in
ος	ότερος ώτερος	ότατος ώτατος

ων	ονέστερος	ονέστατος
αρ	άρτερος	άρτατος
ας	άντερος	άντατος
ις	ίστερος	ίστατος
εις, ην, ης	έστερος	έστατος
ους	ούστερος	ούστατος
υς	ύτερος	ύτατος

	Positivum.	*Comparativum.*	*Superlativum.*	
ος	πρᾶος	πραότερος	πραότατος	*mitis.*
	σοφὸς	σοφώτερος	σοφώτατος	*sapiens.*
ων	σώφρων	σωφρονέστερος	σωφρονέστατος	*modestus.*
αρ	μάκαρ	μακάρτερος	μακάρτατος	*felix.*
ας	μέλας	μελάντερος	μελάντατος	*niger.*
εις	χαρίεις	χαριέστερος	χαριέστατος	*gratiosus*
ην	τέρην	τερενέστερος	τερενέστατος	*tener.*
ης	εὐσεβὴς	εὐσεβέστερος	εὐσεβέστατος	*pius.*
ις	γάστρις	γαστρίστερος	γαστρίστατος	*gulosus.*
ους	ἁπλοῦς	ἁπλούστερος	ἁπλούστατος	*simplex.*
υς	εὐρὺς	εὐρύτερος	εὐρύτατος	*latus.*

Observatio.

Positiva in ος, quae habent penultimam brevem, mutant in comparativo et superlativo ο in ω, ut φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος, prudens: σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος. Excipe tamen κενὸς, κενότερος, κενότατος, vacuus: στενὸς, στενότερος, στενότατος, angustus. Reperiuntur tamen κενώτερος, et στενώτερος: ἰσότερος, et ἰσώτερος.

COMPARATIO IRREGVLARIS

	Compar.		*Superlat.*	
ἀγαθὸς bonus	ἀμείνων, ἀρείων, κρείττων, λωΐων	melior	ἄριστος, κράτιστος, λῷστος	optimus

κακὸς malus	κακώτερος, κακίων, χείρων, χερείων poët.	peior	κάκιστος, χείριστος	pessimus
μέγας magnus	μείζων, μάσσων	maior	μέγιστος	maximus
μικρὸς parvus	μικρότερος, μείων, ἥττων, ἥσσων, ἐλάττων, ἐλάσσων	minor	μικρότατος, ἥκιστος, ἐλάχιστος	minimus

καλὸς	καλλίων	κάλλιστος	pulcher.
αἰσχρὸς	αἰσχίων	αἴσχιστος	turpis.
ἐχθρὸς	ἐχθίων	ἔχθιστος	inimicus.
ῥᾴδιος	ῥᾴων	ῥᾷστος	facilis.
πολὺς	πλείων	πλεῖστος	multus.

Quaedam in ος abiiciunt ο, vel ω in comparativo et superlativo:

φίλος	φίλτερος	φίλτατος, φίλιστος	amicus.
γεραιὸς	γεραίτερος	γεραίτατος	senex.

Ita παλαιὸς, *antiquus*, σχολαῖος, *otiosus*, θερεῖος, *aestivus*, παλαίτερος, παλαίτατος; σχολαίτερος, σχολαίτατος; θερείτερος, θερείτατος, etc.

Attici formant multa a positivis in ος per { έστερος, αίτερος, ίστερος — έστατος. αίτατος. ίστατος.

ἄκρατος	ἀκρατέστερος	ἀκρατέστατος	incontiuens.
ἥσυχος	ἡσυχαίτερος	ἡσυχαίτατος	quietus.
ὀλίγος	ὀλιγίστερος	ὀλιγίστατος, et ὀλίγιστος,	parvus.

Sunt huiusmodi: αἰδοῖος, αἰδοιέστερος, αἰδοιέστατος, *venerabilis*; ἄμορφος, ἀμορφέστερος, ἀμορφέστατος, *deformis*; ἄσμενος, ἀσμενέστερος, ἀσμενέστατος, *lubens*; σπουδαῖος, σπουδαιέστερος, σπουδαιέστατος, *studiosus*; ἴδιος, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, *peculiaris*; μέσος, μεσαίτερος, μεσαίτατος, *medius*; ἴσος, ἰσαίτερος, ἰσαίτατος, *aequalis*; πλήσιος, πλησιαίτερος, πλησιαίτατος, *vicinus*; λάλος, λα-

λίστερος, λαλίστατος, loquax; λάγνος, λαγνίστερος, λαγνίστατος, salax.

Eandem formam sequuntur orta a positivis aliarum terminationum.

Nam ab ἀλαζὼν, ostentator, fit ἀλαζονίστατος; ἅρπαξ, rapax, ἁρπαγίστατος; βλὰξ, mollis, βλακίστατος; κλέπτης, fur, seu callidus, κλεπτίστατος; πλήκτης, percussor, πληκτίστατος; πότης, bibulus, ποτίστατος; ψευδὴς, mendax, ψευδίστατος. Quaedam item in ους, sunt in ότερος, vel ώτερος: ut διπλοῦς, duplex, διπλότερος; πορφυροῦς, purpureus, πορφυρώτερος. Aliqua in ην formant in εινότερος: ut τέρην, tener, τερεινότερος.

Plurima in υς habent comparativum in ίων, superlativum in ιστος: ut βραδὺς, tardus, βραδίων, βράδιστος; βαθὺς, profundus, βαθίων, βάθιστος: ita γλυκὺς, dulcis; παχὺς, crassus; ὠκὺς, velox; εὐρὺς, latus; ταχὺς, celer, quod et ταχίων, et θάσσων.

Comparativa in ων, praesertim irregularia, inflectuntur ad normam quintae simplicium:

Sing. Nom. ὁ, καὶ ἡ πλείων, καὶ τὸ πλεῖον, amplior, et amplius, Gen. τοῦ καὶ τῆς, καὶ τοῦ πλείονος, Dat. τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ πλείονι, Acc. τὸν, καὶ τὴν πλείονα, καὶ τὸ πλεῖον, Voc. ὦ πλεῖον.
Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ, καὶ τὰ, καὶ τὼ πλείονε, Gen. et Dat. τοῖν, καὶ ταῖν, καὶ τοῖν πλειόνοιν.
Plural. Nom. οἱ, καὶ αἱ πλείονες, καὶ τὰ πλείονα, Gen. τῶν πλειόνων, Dat. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς πλείοσι, Acc. τοὺς, καὶ τὰς, πλείονας, καὶ τὰ πλείονα, Voc. ὦ πλείονες, καὶ ὦ πλείονα.

Comparatio est etiam ex aliis dictionibus, quae per comparationem migrant in adiectiva.

Ex substantivo.

Κέρδος, lucrum, fit κερδίων, lucrosior, κέρδιστος, lucrosissimus; ὕψος, altitudo, ὑψίτερος, altior, ὕψιστος, altissimus; κῦδος, gloria, κυδίων, et κυδότερος, gloriosior, κύδιστος, gloriosissimus; θεὸς, deus, θεώτερος, divinior; βασιλεὺς, rex, βασιλεύτερος, βασιλεύτατος, regno potentior, et potentissimus; et alia plurima.

Ex pronomine.

Αὐτὸς, ipse, αὐτότατος, ipsissimus.

Ex verbis.

Βάλλω, mitto, βέλτερος, et βελτίων, melior, βέλτιστος, optimus; φέρω, fero, φέρτερος, praestantior, φέρτατος, φέρτιστος, et φέριστος, praestantissimus; δεύω, relinquo, δεύτερος, posterior, δεύτατος, postremus.

Ex participio.

Ἐῤῥωμένος, validus, ἐῤῥωμενέστερος, ἐῤῥωμενέστατος, validior, validissimus.

Ex adverbiis.

Ἄνω, supra, ἀνώτερος, ἀνώτατος, superior, supremus; κάτω, infra, κατώτερος, κατώτατος, inferior, infimus; μάλα, valde, μᾶλλον, μάλιστα, magis, maxime; πόῤῥω, longe, ποῤῥώτερος, ποῤῥώτατος, longior, longissimus; πέρα, ultra, περαιτέρω, περαίτατον, ulterius, ultimum; ἐγγὺς, prope, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, vel ἐγγίων, ἔγγιστος, propior, proximus; ἔξω, extra, ἐξώτερος, ἐξώτατος, exterior, extimus.

Ex praepositionibus.

Ὑπὲρ, supra, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, superior, supremus; πρὸ, ante, πρότερος, prior, πρότατος, et eliso τ, factaque crasi, πρόατος, πρῶτος, primus.

DE PATRONYMICIS

Patronymicum est quod vel a patre, vel ab alia quapiam suae familiae persona derivatur: ut Κρόνος, Saturnus, Κρονίδης, Saturnius, idest Saturni filius; Αἰακὸς, Aeacus, Αἰακίδης, Aeacides, idest Aeaci nepos.

Masculina sunt in

ἀδης, orta a rectis primitivorum primae simplicium, mutato ας, vel ης in ἀδης: ut Αἰνείας, Aeneas, Αἰνειάδης, Aeneades: Ἱππότης, Hippotes, Ἱπποτάδης, Hippotades: vel etiam in ιάδης, quoties primitivum in penultima genitivi est longum: ut Λαέρτης, Laërtes, Λαερτιάδης, Laërtiades: ίδης ducta tum a primitivis tertiae simplicium, verso ος recti in ίδης: ut Πρίαμος, Priamus, Πριαμίδης: quanquam et in ἀδης, cum scilicet terminationem ος praecedit ι: ut Ἥλιος, Sol, Ἡλιάδης, Solis filius: tum a primitivis quintae simplicium, verso ος genitivi in ίδης: ut Νέστωρ, Νέστορος, Nestor, is, Νεστορίδης, Nestorides: Λητὼ, Λητόος, Latona, ae, Λητοΐδης, Latonides: Πηλεὺς, Πηλέος, Peleus, Πηλεΐδης, et synaeresi Πηλείδης, Pelides: quoties enim terminationem ίδης praecedit ε, vel ο, vocales εϊ, et οϊ coalescunt in diphthongos ει, οι.

Caeterum Πηλεὺς, *et reliqua in* εὺς *habent Ionice genitivum in* ῆος; *a quo itidem formatur patronymicum: ut a* τοῦ Πηλῆος, ὁ Πηληΐδης; *et epenthesi vocalis* α *poëtis in patronymicis familiari*, ὁ Πηληϊάδης, τοῦ Πηληϊάδου, *et Ionice* Πηληϊάδεω *apud Homerum primo versu Iliados.*

Foeminina sunt in

ὰς, et ὶς, nata a patronymicis masculinis in ἀδης, et ίδης, reiecto δης: ut ὁ Ἡλιάδης, ἡ Ἡλιὰς, filia Solis: ὁ Νεστορίδης, ἡ Νεστορὶς, filia Nestoris.

ίνη, vel ώνη, reiecta ultima recti primitivorum: quae si fuerint tertiae simplicium in ος impurum, habebunt in ίνη: ut ὁ Ἄδραστος, Adrastus, ἡ Ἀδραστίνη, Adrasti filia: praecedente autem ι, in ώνη: ut ὁ Ἰκάριος, Icarius, ἡ Ἰκαριώνη, Icarii filia: ὁ Ἠετίων, Eetion, ἡ Ἠετιώνη, Eetionis filia.

DE DIMINVTIVIS

Diminutiva ducuntur et a propriis, et ab appellativis: varias habent terminationes; usitatiores quae sequuntur:

Masculina in:

ων: μωρὸς, stultus; μωρίων, stultulus.
αξ: Ῥόδιος, Rhodius; Ῥόδαξ, Rhodiolus.
ᾶς: Ζηνόδωρος, Zenodorus; Ζηνᾶς, Zenodorulus.
σκος: ἄνθρωπος, homo; ἀνθρωπίσκος, homunculus.
λος: ναύτης, nauta; ναυτίλος, nautulus.
ῦς: Διονύσιος, Bacchus; Διονῦς, Bacchulus.

Foemin. in:

ων: Ὑψιπύλη, Hypsipyla; Ὑψὼν, Hypsipylula.
ὶς: κρήνη, fons; κρηνὶς, ίδος, fonticulus.
νη: πόλις, urbs; πολίχνη, urbecula.
σκη: ἡ παῖς, puella; παιδίσκη, puellula.

Neutra in:

ιον: γνώμη, sententia; γνωμίδιον, sententiola.
αιον: γυνὴ, mulier; γύναιον, mulicrcula.
εῖον: ἄγγος, dolium; ἀγγεῖον, doliolum.

DE POSSESSIVIS

Possessiva etiam ducuntur tum a propriis, tum ab appellativis:

Desinunt in:

κὸς: Πλάτων, Plato; Πλατωνικὸς, Platonicus.
έος: Ἕκτωρ, Hector; Ἑκτόρεος, Hectoreus.
ινος: ἄνθρωπος, homo; ἀνθρώπινος, humanus.
ιος: οὐρανὸς, caelum; οὐράνιος, caelestis.
αῖος: Ῥώμη, Roma; Ῥωμαῖος, Romanus.
ειος: Ἀχιλλεὺς, Achilles; Ἀχίλλειος, Achilleus.
οῖος: πᾶς, omnis; παντοῖος, omnigena.
ῷος: πατὴρ, pater; πατρῷος, patrius.

His addunt aliqua in ώδης, et εις exeuntia, quae interdum materiam, interdum similitudinem, seu affectionem, interdum copiam significant: ut λίθος, lapis; λιθώδης, lapidosus: χάρις, gratia; χαρίεις, gratiosus: ἄμαθος, arena; ἀμαθώδης, et ἀμαθόεις, arenosus.

Denominativa hic recenseri solent, quae a nomine derivantur: ut a φίλος, amicus, ὁ Φίλων, Philo; ἡ φιλότης, φιλία, φιλοσύνη, amicitia; τὸ φίλιον, amicum: quo quidem nomine appellari possunt reliquae etiam species iam dictae.

Verbalia sunt quae proficiscuntur a verbis. De his statim post verba.

DE HETEROCLITIS

Heteroclita sunt quae a communi declinandi ratione deflectunt.

HETEROCLITA GENERE

In singulari numero generis sunt masculini, in plurali neutrius: ὁ ἐρετμὸς, remus, τὰ ἐρετμὰ: ὁ ζυγὸς, iugum, τὰ ζυγὰ: ὁ τάρταρος, tartarus, τὰ τάρταρα: ὁ χέδροψ, legumen, τὰ χέδρωπα.

In singulari numero generis sunt masculini, in plurali masculini, et neutrius: ὁ δεσμὸς, vinculum, οἱ δεσμοὶ, et τὰ δεσμὰ: ὁ κύκλος, circulus, οἱ κύκλοι, et τὰ κύκλα: ὁ δίφρος, currus, οἱ δίφροι, et τὰ δίφρα. Sic ὁ λύχνος, lucerna: ὁ μοχλὸς, vectis: ὁ μηρὸς, femur: ὁ νῶτος, dorsum: ὁ πυρσὸς, fax: ὁ σταθμὸς, statio: ὁ ταρσὸς, planta pedis: ὁ τράχηλος, collum: ὁ χαλινὸς, frenum.

In singulari numero generis sunt foeminini, in duali vero masculini: ἡ γυνὴ, mulier, τὼ γυναῖκε: ἡ πόλις, civitas, τὼ πόλιε: ἡ χεὶρ, manus, τὼ χεῖρε: ἡ ὁδὸς, via, τὼ ὁδὼ, cum compositis. Attice foeminina omnia sic inflectuntur: ἡ τέχνη, ars, τὼ τέχνα: ἡ ἡμέρα, dies, τὼ ἡμέρα.

In singulari numero generis sunt foeminini, in plurali foeminini et neutrius: ἡ κέλευθος, via, αἱ κέλευθοι, et τὰ κέλευθα.

In singulari neutrius, in plurali et masculini et neutrius: τὸ στάδιον, stadium; οἱ στάδιοι, καὶ τὰ στάδια.

Variatur genus etiam in eodem numero, atque adeo in eodem casu; sed vel propter significationem: ut ὁ ἵππος, *equus,* ἡ ἵππος, *equa et equitatus;* ὁ λίθος, *lapis*, ἡ λίθος, *lapillus, seu lapis pretiosus: vel propter dialectum: ut communiter masculina,* ὁ ἄσβολος, *fuligo;* βῶλος, *gleba;* θόλος, *testudo templi. Attice foeminina sunt,* ἡ ἄσβολος, ἡ βῶλος, ἡ θόλος. *Sic* ὁ κίων, *communiter, sed Ionice* ἡ κίων, *columna.*

HETEROCLITA NVMERO

Duali et plurali carent nomina propria: itemque ut plurimum ὁ ἀὴρ, aër; ἡ ἅλς, mare; ἡ γῆ, terra; τὸ πῦρ, ignis; τὸ ἔλαιον, oleum.

Singulari et duali carent festa: ut τὰ Κρόνια, Saturnalia;

τὰ Διονύσια, Bacchanalia; τὰ Ὀλύμπια, Olympia: nomina quaedam urbium: ut Ἀθῆναι, Athenae; Θῆβαι, Thebae; Μέγαρα, Megara: ita ἄλφιτα, necessaria ad victum; ἐπιτίμια, praemia; ὀνείρατα, somnia, cum pluribus aliis.

HETEROCLITA CASIBVS

I. DEFICIENTIA CASIBVS

Nullos casus habent nomina literarum: ut ἄλφα, βῆτα: omnes numeri a quatuor usque ad centum: ut πέντε, quinque; ἕξ, sex: quae apocopen patiuntur: ut δῶ pro δῶμα, domus; τρόφι pro τρόφιμον, nutrimentum: aucta poëtice per paragogen: ut τοῖς δακρυόφι, lacrymis; ποντόφιν, e Ponto. Similiter βρέτας, statua; δέμας, corpus; σέβας, veneratio; ὄναρ, somnium; δέπας, poculum; ὄφελος, utilitas; σέλας, lumen; νῶκαρ, torpor; δῶς, donum; χρεὼν, fatum, cum aliis. Item pleraque nomina peregrina: ut Δαβὶδ, David; Δανιὴλ, Daniel.

Vnius tantum casus est ὦ τᾶν, o amice, et o amici. Duorum casuum ἄμφω, ambo, ambae, ἀμφοῖν: οἱ φθοῖες, φθοῖς, placentae, τοὺς φθοῖας, φθοῖς, placentas: ἄττα pro ἄτινα, quaedam; nom. et accus. plural.

Trium casuum ἀλλήλων, ἀλλήλοιν, ἀλλήλοιν; ἀλλήλοις, ἀλλήλαις, ἀλλήλοις; ἀλλήλους, ἀλλήλας, ἄλληλα, mutuo, invicem: τοῦ ἀρνὸς, agni, τὸν ἄρνα, οἱ ἄρνες. His adde sanctum nomen Ἰησοῦς, Iesus, Ἰησοῦ, Ἰησοῦ, Ἰησοῦν, Ἰησοῦ. Sic diminutiva circumflexa in ῦς: ut ὁ Διονῦς, Bacchulus, τοῦ ῦ, τῷ ῦ, τὸν ῦν. Vocativo carent indefinita, et interrogativa.

REDVNDANTIA CASIBVS

ὁ Ζεὺς, Iupiter: ὁ Ζὴν, Ζὰν, Δὴν, Δὰν, Ζὴς, Ζὰς, Δεὺς, Βδὲς, Δὶς, Gen. τοῦ Ζηνὸς, Διὸς, Dat. τῷ Ζηνὶ, Διὶ, Acc. τὸν Ζῆνα, Δία, Voc. ὦ Ζεῦ. Communis inflexio: ὁ Ζεὺς, Gen. τοῦ Διὸς, Dat. τῷ Διὶ, Acc. τὸν Δία, Voc. ὦ Ζεῦ.

Plurima redundant, quia simul redundant vel terminatione; ut ἡ ἀκτὶς, et ἀκτὶν, radius; vel genere, ut ὁ δεῖπνος et τὸ δεῖπνον, coena; vel declinatione, ut ὁ υἱὸς, τοῦ υἱοῦ, et ὁ υἱεὺς, τοῦ υἱέως, seu ὁ υἷς, τοῦ υἷος, filius, υἷος.

Sic τὸ κάρα, τοῦ κάρατος, et τὸ κάρηνον, τοῦ καρήνου, et κὰρ

indeclinabile, et τὸ κρᾶς, τοῦ κρατὸς, et τὸ κράας, τοῦ κράατος, *caput*: ὁ μάκαρ, *sive* μάκαρς, τοῦ μάκαρος, et ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου, *beatus*: ὁ δένδρος, et τὸ δένδρον, *arbor*: ὁ μάρτυς, et μάρτυρ, τοῦ μάρτυρος, et ὁ μάρτυρος, τοῦ μαρτύρου, *testis*: ὁ ἔλεος, et τὸ ἔλεος, *misericordia*: ὁ σκότος, et τὸ σκότος, *tenebrae*.

Eadem ratione: ὁ Δάρης, τοῦ Δάρου, Δάρεως, Δάρητος, *Dares*: τὸ δόρυ, τοῦ δόρυος, *per metathesin* δουρὸς, et τὸ δόρας, τοῦ δόρατος, et τὸ δόρος, τοῦ δόρεος, δόρους, et τὸ δοῦρας, ατος, *hasta*: ὁ λᾶας, *lapis*, τοῦ λάαος, et *per crasin* λᾶος et ὁ λᾶος, τοῦ λάου, et ὁ λάας, τοῦ λάα, τῷ λάα, et τὸ λᾶος, τοῦ λάεος, et ὁ λάϊς, τοῦ λάϊος, et ὁ λᾶς, τοῦ λαὸς, *lapis*: ὁ Μίνως, τοῦ Μίνωος, et Μίνω, *Minos*: ὁ γέλως, τοῦ γέλωτος, et γέλω, *risus*: *huiusmodi sunt*, ὁ Θαλῆς, οῦ, *vel* Θάλης, ητος, *Thales*: ὁ Λάχης, χου, *vel* Λάχης, ητος, *Laches*: ὁ Μωσῆς, τοῦ Μωσοῦ, *vel* ὁ Μωϋσῆς, τοῦ Μωϋσοῦ, *vel* ὁ Μωσεὺς, τοῦ Μωσέως, *vel* ὁ Μωϋσεὺς, τοῦ Μωϋσέως, *Moyses*: ὁ Οἰδίπους, τοῦ Οἰδίποδος, *vel* ὁ Οἰδιπόδης, τοῦ Οἰδιπόδου, *Oedipus*.

HETEROCLITA DECLINATIONE

Quaedam neutra in αρ genitivum habent in ατος ab inusitatis nominibus in ας: ut τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος, hepar, ab ἧπας: sic ἦμαρ, dies, εἶδαρ, esca, φρέαρ, puteus, στέαρ, adeps, δέλεαρ, illecebra, ὄνειαρ, utilitas, οὖθαρ, mamma. His addi possunt, τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, aqua, τὸ οὖς, τοῦ ὠτὸς, auris, τὸ σκῶρ, τοῦ σκατὸς, oletum, τὸ ὄναρ, τοῦ ὀνείρατος, somnium, et alia.

Quandoque nomina eiusdem rei sumunt casus a diversis: ut ἡ γύναιξ, inusitatum, pro quo ἡ γυνὴ, mulier, τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι, sine ξ: interdum ὦ ἄνα, ab ἄναξ, rex: tria ἄναξ, νὺξ, γάλαξ, genitivum faciunt in κτος, pleonasmo literae τ; unde ἄνακτος, νυκτὸς, γάλακτος, pro ἄνακος, νυκὸς, γάλακος: a nominativis ὁ ἄναξ, rex, ἡ νὺξ, nox, τὸ γάλαξ, pro quo γάλα, lac.

HETEROCLITA SINCOPE

Quinque nomina in ηρ patiuntur syncopen: ὁ ἀνὴρ, vir, τοῦ ἀνέρος, et ἀνδρὸς, ita deinceps post syncopen interposito δ, ὦ ἄνερ. Quatuor non habent syncopen, nisi in genitivo,

et dativo sing. τέρος, τρὸς, τέρι, τρὶ: ὁ πατὴρ, pater: ἡ γαστὴρ, venter, ἡ μήτηρ, mater, ἡ θυγάτηρ, filia; haec omnia formant dativum pluralem in άσι: quidam tamen volunt γαστῆρσι, non γαστράσι.

Patiuntur syncopen, ὁ, καὶ ἡ κύων, *canis*, κυνὸς, κυνὶ, κύνα, *pro* κύονος, κύονι, κύονα: *sic* ὁ, καὶ ἡ ἀρὴν, *agnus*, ἀρνός, ἀρνὶ, ἄρνα, *pro* ἀρένος, *etc.*

HETEROCLITA CONTRACTIONE

Multa nomina contractionem patiuntur, nec tamen ad ullam declinationem contractorum commode referri possunt. Ea autem vel sunt ὁλοπαθῆ, idest quae contrahuntur in omnibus casibus; vel ὀλιγοπαθῆ, quae in paucioribus.

Ὁλοπαθῆ.

Nomina in οος.

3. *Simplic.*

Sing. Nom. ὁ νόος, νοῦς, mens, Gen. τοῦ νόου, νοῦ. Dat. τῷ νόῳ, νῷ, Acc. τὸν νόον, νοῦν, Voc. ὦ νόε, νοῦ.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ νόω, νώ, accentu acuto, Gen. et Dat. τοῖν νόοιν, νοῖν.

Plur. Nom. οἱ νόοι, νοῖ, Gen. τῶν νόων, νῶν, Dat. τοῖς νόοις, νοῖς, Acc. τοὺς νόους, νοὺς, Voc. ὦ νόοι, νοῖ.

Sic ὁ ῥόος, ῥοῦς, *fluxus*: ὁ πλόος, πλοῦς, *navigatio*: *et adiectiva* ἁπλόος, ἁπλοῦς, *simplex*: διπλόος, διπλοῦς, *duplex*: τριπλόος, τριπλοῦς, *triplex*: *quorum foeminina, et neutra ubique contrahuntur.*

2. *Simplic.*

Sing. Nom. ἡ ἁπλόη, ἁπλῆ, Gen. τῆς ἁπλόης, ἁπλῆς, Dat. τῇ ἁπλόῃ, ἁπλῇ, Acc. τὴν ἁπλόην, ἁπλῆν, Voc. ὦ ἁπλόη, ἁπλῆ.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ, Gen. et Dat. ταῖν ἁπλόαιν, ἁπλαῖν.

Plur. Nom. αἱ ἁπλόαι, ἁπλαῖ, Gen. τῶν ἁπλόων, ἁπλῶν, Dat. ταῖς ἁπλόαις, ἁπλαῖς, Acc. τὰς ἁπλόας, ἁπλᾶς, Voc. ὦ ἁπλόαι, ἁπλαῖ.

3. *Simplic.*

Sing. Nom. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν, Gen. τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ, Dat. τῷ ἁπλόῳ, ἁπλῷ, Acc. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν, Voc. ὦ ἁπλόον, ἁπλοῦν.

Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ ἁπλόω, ἁπλῶ, Gen. et Dat. τοῖν ἁπλόοιν, ἁπλοῖν.

Plur. Nom. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ, Gen. τῶν ἁπλόων, ἁπλῶν, Dat. τοῖς ἁπλόοις, ἁπλοῖς, Acc. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ, Voc. ὦ ἁπλόα, ἁπλᾶ.

Nomina in εος.

Sing. Nom. ὁ χρύσεος, χρυσοῦς, aureus, pro χρύσους: irregulariter enim accentus locum suum non servat. Gen. τοῦ χρυσέου, χρυσοῦ, Dat. τῷ χρυσέῳ, χρυσῷ, Acc. τὸν χρύσεον, χρυσοῦν, Voc. ὦ χρύσεε, χρυσοῦ, etc.

Sing. Nom. ἡ χρυσέη, χρυσῆ, aurea, Gen. τῆς χρυσέης, χρυσῆς, Dat. τῇ χρυσέῃ, χρυσῇ, Acc. τὴν χρυσέην, χρυσῆν, Voc. ὦ χρυσέη, χρυσῆ, etc.

Sing. Nom. τὸ χρύσεον, χρυσοῦν, aureum, Gen. τοῦ χρυσέου χρυσοῦ, Dat. τῷ χρυσέῳ, χρυσῷ, Acc. τὸ χρύσεον, χρυσοῦν, Voc. ὦ χρύσεον, χρυσοῦν, etc.

Similiter, ὁ ἀργύρεος, ἀργυροῦς, ἡ ἀργυρέα, ἀργυρᾶ, τὸ ἀργύρεον, ἀργυροῦν, *argenteus*: ὁ χάλκεος, χαλκοῦς, ἡ χαλκέη, χαλκῆ, τὸ χάλκεον, χαλκοῦν, *aereus*: τὸ ὀστέον, ὀστοῦν, τοῦ ὀστέου, ὀστοῦ, *os, ossis*.

Terminationes plures habet quinta declinatio per crasin factas.

όεις / οῦς } ὁ Σιμόεις Σιμοῦς, Simois, τοῦ Σιμόεντος Σιμοῦντος: ὁ πλακόεις πλακοῦς, placenta, τοῦ πλακόεντος πλακοῦντος.

ήεις / ῆς } ὁ τιμήεις τιμῆς, honoratus, τοῦ τιμήεντος τιμῆντος.

άεις / ᾶς } ὁ ἀλλάεις ἀλλᾶς, botellus, τοῦ ἀλλάεντος ἀλλᾶντος.

άϊς / αῖς } ὁ, καὶ ἡ πάϊς, παῖς, puer, vel puella; τοῦ, καὶ τῆς πάϊδος, παιδός.

αῒς | ἡ δαῒς, δᾷς, fax, τῆς δαΐδος, δᾳδός.
ᾷς |

έαρ | τὸ κέαρ, κῆρ, cor; τοῦ κέαρος, κῆρος; τὸ στέαρ, στῆρ, adeps;
ῆρ | τοῦ στέαρος, στῆρος.

εὼν | ὁ κενεὼν, κενὼν, venter; τοῦ κενεῶνος, κενῶνος.
ὼν |

άας | τὸ κράας, κρᾶς, caput; τοῦ κράατος, κρατός.
ᾶς |

Ad heteroclita ὁλοπαθῆ *revocantur aliqua nomina etiam primae declinationis: ut* Ἑρμέας ῆς, τοῦ Ἑρμέου οῦ, *Mercurius:* ὁ Ἀπελλέης ῆς, τοῦ Ἀπελλέου οῦ, *Apelles: aliqua etiam secundae, ut* ἡ μνάα ᾶ, τῆς μνάας ᾶς, *mina:* ἡ γαλέη ῆ, τῆς γαλέης ῆς, *mustela. Itaque omnes declinationes simplicium, praeter quartam, admittunt contractionem in casibus omnibus.*

Ὀλιγοπαθῆ.

Substantiva in υς υος, et ῢς ύος contrahuntur in nominativo, accusativo, et vocativo plural., ut ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, racemus, οἱ βότρυες βότρυς, τοὺς βότρυας βότρυς, ὦ βότρυες βότρυς: ὁ ἰχθὺς, τοῦ ἰχθύος, piscis: οἱ ἰχθύες ἰχθῦς, τοὺς ἰχθύας ἰχθῦς, ὦ ἰχθύες ἰχθῦς.

Adiectiva in ὺς έος crasin patiuntur in dativo singulari, nominativo, accusativo, et vocativo plurali more primae declinationis contractorum: ut ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος, suavis, τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ, οἱ, καὶ αἱ ἡδέες ἡδεῖς, τοὺς, καὶ τὰς ἡδέας ἡδεῖς, ὦ ἡδέες ἡδεῖς.

Imparisyllaba in ους similiter contrahuntur in tribus illis casibus plural., ut ὁ βοῦς, τοῦ βοὸς, bos, οἱ βόες βοῦς, τοὺς βόας βοῦς, ὦ βόες βοῦς.

Comparativa in ων contrahuntur in accusativo singulari communis generis, clisa litera ν, ac deinde facta crasi ex ο et sequenti vocali: ut ὁ, καὶ ἡ μείζων, maior: τὸν μείζονα, μείζοα, μείζω: tum in tribus casibus pluralibus Nom. Acc. Voc. omnis generis: οἱ, καὶ αἱ μείζονες, μείζοες, μείζους, καὶ τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω: τοὺς, καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους, καὶ τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω: ὦ μείζονες, μείζοες, μείζους, καὶ ὦ μείζονα, μείζοα, μείζω.

Casibus aliquibus contrahuntur etiam haec: ἡ ἔρις, *lis*, αἱ ἔριδες, τὰς ἔριδας, ἔρεις: ἡ κάλπις, *urna*, αἱ κάλπιδες, τὰς κάλπιδας, κάλπεις: ὁ, καὶ ἡ ὄρνις, *avis*, οἱ, καὶ αἱ ὄρνιθες, τοὺς, καὶ τὰς ὄρνιθας, ὄρνεις: ἡ κλεῖς, *clavis*, τῆς κλειδὸς. τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα, καὶ κλεῖν, *et in plur.* αἱ κλεῖδες, τὰς κλεῖδας, κλεῖς: τὸ ἄστυ, *urbs*, τοῦ ἄστεος, τῷ ἄστεϊ, ἄστει: τὸ πῶϋ, *grex*, τοῦ πώεος, τῷ πώεϊ, πώει: ὁ σάος, *salvus*, σῶς, *Attice*, τὸν σάον σῶν, τοὺς σάους σῶς, τὰ σάα σᾶ.

CONTRACTIO QVAEDAM HETEROCLITA

IN PRIMA CONTRACTORVM

Nomina propria in ης composita a κλέος contrahuntur in nominativo singulari, et dupliciter in reliquis casibus: ut vides in hoc exemplo.

Sing. Nom. ὁ Ἡρακλέης Ἡρακλῆς, Hercules, Gen. τοῦ Ἡρακλέεος Ἡρακλέους, Ἡρακλέος (Ἡρακλοῦς probat. script. inus.), Dat. τῷ Ἡρακλέεϊ Ἡρακλέει, Ἡρακλέϊ Ἡρακλεῖ, Acc. τὸν Ἡρακλέεα Ἡρακλέη, Ἡρακλέα Ἡρακλῆ, et Ἡρακλέην Ἡρακλῆν Attice, Voc. ὦ Ἡράκλεες Ἡράκλεις, Ἥρακλες, et Ἡρακλῆς Att.
Dual. Nom. Acc. Voc. τὼ Ἡρακλέεε Ἡρακλέη, Ἡρακλέε Ἡρακλῆ, Gen. et Dat. τοῖν Ἡρακλεέοιν Ἡρακλέοιν, Ἡρακλοῖν.
Plur. Nom. Ἡρακλέεες Ἡρακλέεις, Ἡρακλέες Ἡρακλεῖς, Gen. τῶν Ἡρακλεέων, Ἡρακλέων, Ἡρακλῶν, Dat. τοῖς Ἡρακλέεσι Ἡρακλέσι, Acc. τοὺς Ἡρακλέεας Ἡρακλέεις, Ἡρακλέας Ἡρακλεῖς, Voc. ὦ Ἡρακλέεες Ἡρακλέεις, Ἡράκλεες Ἡρακλεῖς.
Eodem modo declinantur Θεμιστοκλέης, *Themistocles*, Σοφοκλέης, *Sophocles*, Περικλέης, *Pericles*, Ἰφικλέης, *Iphicles* : *et alia plurima.*

DE PRONOMINE

Pronomen vel est primitivum, vel possessivum, vel demonstrativum, vel relativum, vel infinitum.

PRIMITIVVM

PRIMAE PERSONAE

Sing. Nom. ἐγὼ, ego, Gen. ἐμοῦ, Dat. ἐμοὶ, Acc. ἐμὲ, et per aphaeresin: μοῦ, μοὶ, μέ.

Dual. Nom. Acc. νῶϊ νῷ, et νὼ, Gen. Dat. νῶϊν νῷν.
Plur. Nom. ἡμεῖς, Gen. ἡμῶν, Dat. ἡμῖν, Acc. ἡμᾶς.

SECVNDAE PERSONAE

Sing. Nom. σὺ, tu, Gen. σοῦ, Dat. σοὶ, Acc. σέ.
Dual. Nom. Acc. σφῶϊ σφῷ, et σφὼ, Gen. Dat. σφῶϊν σφῷν.
Plur. Nom. ὑμεῖς, Gen. ὑμῶν, Dat. ὑμῖν, Acc. ὑμᾶς.

TERTIAE PERSONAE

Sing. Nom. caret, Gen. οὗ, sui, Dat. οἷ, Acc. ἕ.
Dual. Nom. Acc. σφωὲ σφὲ, Gen. Dat. σφωὶν σφίν.
Plur. Nom. σφεῖς, Gen. σφῶν, Dat. σφίσι, Acc. σφᾶς.

POSSESSIVVM

EST OCTVPLEX

ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, meus, mea meum.
σὸς, σὴ, σὸν, tuus, tua tuum.
ὅς, ἥ, ὅν, suus, sua, suum.
νωΐτερος, νωϊτέρα, νωΐτερον, noster, a, um duorum.
σφωΐτερος, σφωϊτέρα, σφωΐτερον, vester, a, um duorum.

Non est duale possessivum tertii primitivi.

ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον, noster, a, um.
ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον, vester, a, um.
σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον, suus, a, um.

Horum masculina, et neutra sunt tertiae simplicium; foeminina autem secundae.

Derivantur possessiva ἐμὸς, σὸς, ὅς *a tribus genitivis primitivorum* ἐμοῦ, σοῦ, οὗ: νωΐτερος *et* σφωΐτερος *a genitivis dualibus poëticis* νῶϊν, σφῶϊν: *reliqua tria* ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος *a genitivis pluralibus* ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν.

DEMONSTRATIVVM

EST DVPLEX

Sing. Nom. οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, haec, hoc, Gen. τούτου, ταύτης, τούτου, Dat. τούτῳ, ταύτῃ, τούτῳ, Acc. τοῦτον, ταύτην, τοῦτο, Voc. ὦ οὗτος, ὦ αὕτη, ὦ τοῦτο, heus tu.
Dual. Nom. Acc. τούτω, ταύτα, τούτω, Gen. et Dat. τού-

τοιν, ταύταιν, τούτοιν, Voc. ὦ τούτω, ὦ ταύτα, ὦ τούτω, heus vos duo.

Plural. Nom. οὗτοι, αὗται, ταῦτα, Gen. τούτων, Dat. τούτοις, ταύταις, τούτοις, Acc. τούτους, ταύτας, ταῦτα, Voc. ὦ οὗτοι, ὦ αὗται, ὦ ταῦτα, heus vos.

Sing. Nom. ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο, ille, illa, illud, Gen. ἐκείνου, ἐκείνης, ἐκείνου, Dat. ἐκείνῳ, ἐκείνῃ, ἐκείνῳ, Acc. ἐκεῖνον, ἐκείνην, ἐκεῖνο.

Dual. Nom. Acc. ἐκείνω, ἐκείνα, ἐκείνω, Gen. et Dat. ἐκείνοιν, ἐκείναιν, ἐκείνοιν.

Plur. Nom. ἐκεῖνοι, ἐκεῖναι, ἐκεῖνα, Gen. ἐκείνων, Dat. ἐκείνοις, ἐκείναις, ἐκείνοις, Acc. ἐκείνους, ἐκείνας, ἐκεῖνα.

Attici emphaseos causa, ut res quasi praesens indicetur, addunt demonstrativis iota acutum, ut οὑτοσὶ, τουτουὶ, τουτωῒ, τουτοιὶ: ἐκεινοσὶ, ἐκεινουὶ, *etc. In neutro autem singulari* τουτοῒ *et saepius* τουτὶ: *in plurali vero pro* ταῦτα *dicunt* ταυτί.

RELATIVVM

EST VNVM

Sing. Nom. αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, ipse, a, um. Gen. αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτοῦ, Dat. αὐτῷ, αὐτῇ, αὐτῷ, Acc. αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ etc.

Composita tria sunt carentia nominativo: ἐμαυτοῦ, meiipsius, σεαυτοῦ, tuiipsius, ἑαυτοῦ, suiipsius.

Sing. Gen. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς, ἐμαυτοῦ, Dat. ἐμαυτῷ, ἐμαυτῇ, ἐμαυτῷ, Acc. ἐμαυτὸν, ἐμαυτὴν, ἐμαυτό.

Sing. Gen. σεαυτοῦ, σεαυτῆς, σεαυτοῦ, Dat. σεαυτῷ, σεαυτῇ, σεαυτῷ, Acc. σεαυτὸν, σεαυτὴν, σεαυτὸ: et per crasin σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτὸν, etc.

Sing. Gen. ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, ἑαυτοῦ, Dat. ἑαυτῷ, ἑαυτῇ, ἑαυτῷ, Acc. ἑαυτὸν, ἑαυτὴν, ἑαυτό. Hoc habet pluralem numerum, quo carent duo praecedentia; declinaturque pluraliter et coniunctim, et divisim: ἑαυτῶν, et σφῶν αὐτῶν: ἑαυτοῖς, et σφίσιν αὐτοῖς: ἑαυτοὺς, et σφᾶς αὐτούς.

Imo plurale ipsius in omnes quoque personas quadrat: ἑαυτῶν, *nostrum, vestrum, suiipsorum:* ἑαυτοὺς, *nos, vos, seipsos. Sic et interdum singulariter* ἑαυτοῦ *tuiipsius,* ἑαυτὸν

teipsum. Quum reperiuntur aspirata, αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν, *et similia, crasis est pro* ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν.

INFINITVM

ὁ, ἡ, τὸ δεῖνα, quidam, quaedam, quoddam: quo utuntur Graeci, cum certum hominem significare volunt, neque tamen nominant: Itali, *un certo tale*. Declinatur autem sic:

ὁ	τοῦ	τῷ	τὸν
ἡ δεῖνα	τῆς δεῖνος	τῇ δεῖνι	τὴν δεῖνα
τὸ	τοῦ	τῷ	τὸ

Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι; *et* ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα: *et* ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα *apud poëtas.*

DE VERBO

AFFECTIONES PROPRIAE VERBI

Coniugationes tredecim	sex Barytonorum in ω. tres Circumflexorum in ῶ. quatuor Verborum in μι.
Voces, sive Formae inflectendi.	Activa in ω, ῶ, μι. Passiva } in μαι. Media }
Modi quinque	Indicativus. Imperativus. Optativus. Subiunctivus. Infinitivus.
Tempora novem	Praesens. Praeteritum imperfectum. Praeteritum perfectum. Praeteritum plusquam perfectum. Aoristus primus } indefinita. Aoristus secundus } praeterita. Futurum primum. Futurum secundum. Paulo post futurum, in passivo.

Numeri tres	Singularis. Dualis. Pluralis.
Personae tres	Prima. Secunda. Tertia.

AFFECTIONES ALIAE

Qualitas, qua verbum est	*Personale; ut* γράφω *scribo.* *Impersonale; ut* δεῖ *oportet.*
Genera quinque	*Activum; ut* πέμπω *mitto.* *Passivum; ut* πέμπομαι *mittor.* *Neutrum; ut* ὑγιαίνω *valeo.* *Commune, sive medium; ut* βιάζομαι *cogo, et cogor.* *Deponens, sive submedium; ut* μάχομαι *pugno.*
Species duae	*Primitiva; ut* γαμέω *uxorem duco.* *Derivativa; ut* γαμησείω *nuptias cupio.*
Figurae tres	*Simplex; ut* ἄγω *duco.* *Composita; ut* περιάγω *circumduco.* *Decomposita; ut* συμπεριάγω *una circumduco.*

VERBVM SVBSTANTIVVM

Εἰμὶ sum

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S.	εἰμὶ, εἶς, vel εἶ, ἐστί.
D.	ἐστὸν, ἐστόν.
P.	ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσί.

Imperfectum.

S.	ἦν, ἦς, ἦ, vel ἦν.
D.	ἦτον, ἤτην.
P.	ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

Plusq. perfectum.

S. ἤμην, ἦσο, ἦτο,
D. ἤμεθον, ἦσθον, ἤσθην.
P. ἤμεθα, ἦσθε, ἦντο.

Futurum.

S. ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται, vel ἔσται.
D. ἐσόμεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον.
P. ἐσόμεθα, ἔσεσθε, ἔσονται.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et imperfectum.

S. ἔσο, καὶ ἴσθι, ἔστω.
D. ἔστον, ἔστων.
P. ἔστε, ἔστωσαν, vel ἔστων Att.

MODVS OPTATIVVS

Praesens et imperfectum.

εἴθε utinam.

S. εἴην, εἴης, εἴη.
D. εἴητον, εἰήτην.
P. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

Futurum.

S. ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο.
D. ἐσοίμεθον, ἔσοισθον, ἐσοίσθην.
P. ἐσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιντο.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praes. et imperf.

ἐὰν cum

S.	ὦ,	ᾖς	ᾖ.
D.		ἦτον,	ἦτον.
P.	ὦμεν,	ἦτε,	ὦσι.

MODVS INFINITIVVS

Praes. et imperf.

εἶναι.

Futurum.

ἔσεσθαι.

PARTICIPIVM

Praesens et imperfectum.

M. ὁ ὤν, τοῦ ὄντος.
F. ἡ οὖσα, τῆς οὔσης.
N. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

Futurum.

M. ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου.
F. ἡ ἐσομένη, τῆς ἐσομένης.
N. τὸ ἐσόμενον, τοῦ ἐσομένου.

DE CONIVGATIONIBVS BARYTONORVM

Vocantur barytona, quia habent gravem tonum in ultima, qui non appingitur, sed intelligitur, et acutum in penultima; ut τύπτω verbero.

Barytonorum coniugationes dignoscuntur per literas characteristicas, quae figurativae, sive indices nominantur. Est autem litera characteristica, quae proxime praecedit terminationem ω, α, aut ομαι.

Characteristica praecipue consideratur in praesenti, futuro primo, praeterito perfecto vocis activae; a quibus pendent cetera tempora.

CHARACTERISTICAE

CONIVGATIONIS

PRIMAE

Praesentis.	*Futuri.*	*Praeteriti.*
π, β, φ, πτ	(ψ)	(φ.

SECVNDAE

Praesentis.	*Futuri.*	*Praeteriti.*
κ, γ, χ, κτ	(ξ)	(χ.

TERTIAE

τ, δ, ϑ	(σ)	(κ.

QVARTAE

ζ, σσ	(ξ)	(χ.
	vel	
ζ, σσ	(σ)	(κ.

QVINTAE

λ, μ, ν, ρ, μν	(λ) (μ) (ν) (ρ)	(κ.

SEXTAE

ω purum)	(σ)	(κ.

In terminationibus πτω, κτω, μνω, prior consonans censetur characteristica, nempe π, κ, μ.

TABVLA LATIOR

PRIMAE

Sunt verba in πω, βω, φω, πτω: quorum futurum in ψω; praeteritum in φα.

Praesens.		*Futur.*	*Praeter.*	
π	τέρπω	ψω: τέρψω	φα: τέτερφα,	delecto.
β	λείβω	λείψω	λέλειφα,	libo.
φ	γράφω	γράψω	γέγραφα,	scribo.
πτ	τύπτω	τύψω	τέτυφα,	verbero.

SECVNDAE

In κω, γω, χω, κτω. Futur. in ξω. Praeter. in χα.

κ	πλέκω	ξω	πλέξω	χα	πέπλεχα,	plico.
γ	λέγω		λέξω		λέλεχα,	dico.
χ	βρέχω		βρέξω		βέβρεχα,	rigo.
κτ	τίκτω		τέξω		τέτεχα,	pario.

TERTIAE

In τω, δω, θω. Futur. in σω. Praeter. in κα.

τ	ἀνύτω	σω	ἀνύσω	κα	ἤνυκα,	perficio.
δ	ᾄδω		ᾄσω		ᾖκα,	cano.
θ	πλήθω		πλήσω		πέπληκα,	impleo.

QVARTAE

In ζω, σσω, vel Attice ττω. Futur. in ξω. Praet. in χα, ut in secunda coniugatione: aut σω, et κα, ut in tertia.

ζ	παίζω	ξω	παίξω	χα	πέπαιχα,	ludo.
σσ	ὀρύσσω		ὀρύξω		ὤρυχα,	fodio.

vel

ζ	φράζω	σω	φράσω	κα	πέφρακα,	dico.
σσ	πλάσσω		πλάσω		πέπλακα,	fingo.

Verba in ζω fere sequuntur tertiam, non pauca secundam, illa praesertim, quae lamentationem, aut motum animi significant: ut οἰμώζω ploro; στενάζω ingemisco; κράζω clamo. Fut. ξω. Praeter. χα. Quaedam etiam sequuntur et secundam et tertiam: ut παίζω ludo; ἁρπάζω rapio; σαλπίζω buccina cano. Futur. ξω, et σω. Praeter. χα, et κα.

Verba in σσω sequuntur secundam; aliqua tertiam: ut πράσσω vendo; πτίσσω pinso; πάσσω spargo. Futur. σω. Praet. κα. Nonnulla utramque: ut ἐρέσσω remigo; ἀφύσσω haurio. Futur. σω, et ξω. Praet. κα, et χα.

Sunt etiam, quorum unum est Fut. in ξω, et Praet. in χα; at duplex Praesens. Huiusmodi sunt σφάζω, vel σφάσσω iugulo; φοινίζω, et φοινίσσω rubefacio; μάζω, et μάσσω pinso. Sed φρίσσω, sive φρίττω horreo. Fut. ξω. Praet. κα.

QVINTAE

In λω, μω, νω, ρω, μνω; Futur. λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ circumflexum; Praeter. κα.

λ	ψάλλω		ψαλῶ		ἔψαλκα,	digitis pulso.
μ	νέμω		νεμῶ		νενέμηκα,	tribuo.
ν	φαίνω	ῶ	φανῶ	κα	πέφαγκα,	ostendo.
ρ	σπείρω		σπερῶ		ἔσπαρκα,	sero.
μν	τέμνω		τεμῶ		τετέμηκα,	scindo.

Liquidae λ, μ, ν, ρ, dicuntur immutabiles, quod in futuro non mutentur, sed permaneant, ut in praesenti; tantum abiecta altera, si sint duae, ut ψάλλω, ψαλῶ, quod penultima huius futuri sit brevis; ut infra dicetur.

SEXTAE

In ω purum, hoc est, praecedente vocali, aut diphthongo: Futur. σω: Praet. κα. Nam quae in futuro habent simplex σ, habent κ in praeterito.

α	γελάω		γελάσω		γεγέλακα,	rideo.
ε	τελέω		τελέσω		τετέλεκα,	finio.
ι	τίω		τίσω		τέτικα,	honoro.
ο	ὀμόω		ὀμόσω		ὤμοκα,	iuro.
υ	δύω		δύσω		δέδυκα,	ingredior.
ω	ῥώω		ῥώσω		ἔῤῥωκα,	roboro.
αι	παίω	σω	παίσω	κα	πέπαικα,	ferio.
αυ	ψαύω		ψαύσω		ἔψαυκα,	tango.
ει	σείω		σείσω		σέσεικα,	quatio.
ευ	ἱππεύω		ἱππεύσω		ἵππευκα,	equito.
οι	οἴω		οἴσω		ᾦκα,	fero.
ου	κρούω		κρούσω		κέκρουκα,	pulso.
υι	ὀπυίω		ὀπυίσω		ὤπυικα,	uxorem habeo.

Pauca ante inflexionem verbi notanda.

Prima dualis deest, cum prima pluralis exit in μεν.

Secunda et tertia dualis sunt similes cum tertia pluralis exit in σι, quod fit in activis; aut in ται, quod fit in passivis.

Modus imperativus et subiunctivus carent futuris: sed pro his usurpantur aoristi.

Praesens, et imperfectum; praet. perf. et plusq. perf. in modo indicativo inflectuntur divisim: in aliis vero modis coniunctim.

VERBVM BARYTONVM

VOCIS ACTIVAE EX PRIMA CONIVGATIONE

INFLEXVM SECVNDVM COGNATA TEMPORA

MODVS INDICATIVVS

A QVO OMNES ALII MODI DEDVCVNTVR

Tempus praesens.

S. τύπτω, τύπτεις, τύπτει. *Verbero.*
D. τύπτετον, τύπτετον.
P. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.

Vnde imperfectum.

S. ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε. *Verberabam.*
D. ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην.
P. ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον.

Aoristus secundus.

S. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε. *Verberavi.*
D. ἐτύπετον, ἐτυπέτην.
P. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Vnde futurum secundum.

S. τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. *Verberabo.*
D. τυπεῖτον, τυπεῖτον.
P. τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι.

Futurum primum.

S. τύψω, τύψεις, τύψει. *Verberabo.*
D. τύψετον, τύψετον.
P. τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.

Vnde aoristus primus.

S. ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε. *Verberavi.*
D. ἐτύψατον, ἐτυψάτην.
P. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

Perfectum.

S. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. *Verberavi.*
D. τετύφατον, τετύφατον.
P. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.

Vnde plusquam perfectum.

S. ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει. *Verberaveram.*
D. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην.
P. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et imperfectum.

S. τύπτε, τυπτέτω. *Verbera.*
D. τύπτετον, τυπτέτων.
P. τύπτετε, τυπτέτωσαν.

Aoristus secundus.

S. τύπε, τυπέτω. *Verberato tu.*
D. τύπετον, τυπέτων.
P. τύπετε, τυπέτωσαν.

Aoristus primus.

S. τύψον, τυψάτω. *Verberato tu.*
D. τύψατον, τυψάτων.
P. τύψατε, τυψάτωσαν.

Perfectum et plusquam perfectum.

S. τέτυφε, τετυφέτω. *Verberaveris.*
D. τετύφετον, τετυφέτων.
P. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

MODVS OPTATIVVS

Praesens et imperfectum.

εἴθε, utinam.

S.	τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι.	*Verberarem.*
D.	τύπτοιτον, τυπτοίτην.	
P.	τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν.	

Aoristus secundus.

S.	τύποιμι, τύποις, τύποι.	*Verberaverim.*
D.	τύποιτον, τυποίτην.	
P.	τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.	

Futurum secundum.

S.	τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.	*Verberem.*
D.	τυποῖτον, τυποίτην.	
P.	τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.	

Futurum primum.

S.	τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.	*Verberem.*
D.	τύψοιτον, τυψοίτην,	
P.	τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν.	

Aoristus primus.

S.	τύψαιμι, τύψαις, τύψαι.	*Verberaverim.*
D.	τύψαιτον, τυψαίτην.	
P.	τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.	

Aoristus Aeolicus Atticis usitatissimus.

S.	τύψεια, τύψειας, τύψειε.	*Verberaverim.*
D.	τυψείατον, τυψειάτην.	
P.	τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.	

Perfectum et plusquam perfectum.

S.	τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.	*Verberavissem.*
D.	τετύφοιτον, τετυφοίτην.	
P.	τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.	

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens et imperfectum.

ἐὰν, cum.

S. τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. *Si verberem, vel verberarem.*
D. τύπτητον, τύπτητον.
P. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.

Aoristus secundus ἐὰν

S. τύπω, τύπῃς, τύπῃ. *Si verberavero.*
D. τύπητον, τύπητον.
P. τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

Aoristus primus ἐὰν

S. τύψω, τύψῃς, τύψῃ. *Si verberavero.*
D. τύψητον, τύψητον.
P. τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.

Perfectum et plusquam perfectum ἐὰν

S. τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ. *Si verberaverim.*
D. τετύφητον, τετύφητον.
P. τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.

MODVS INFINITIVVS

Praes. et imperf. τύπτειν.
Aoristus 2. τυπεῖν.
Futurum 2. τυπεῖν.
Futurum 1. τύψειν.
Aoristus 1. τύψαι.
Perf. et plusq. τετυφέναι.

PARTICIPIVM

Praesens et imperfectum.

M. ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. *Verberans.*
F. ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης.
N. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.

Aoristus secundus.

M. ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. *Qui verberavit.*
F. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
N. τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.

Futurum secundum.

M. ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. *Verberaturus.*
F. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
N. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Futurum primum.

M. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. *Verberaturus.*
F. ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης.
N. τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.

Aoristus primus.

M. ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. *Qui verberavit.*
F. ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.
N. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

Perfectum et plusquam perfectum.

M. ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. *Qui verberavit.*
F. ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας.
N. τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.

INFLEXIO OMNIVM CONIVGATIONVM

SECVNDVM COGNATA TEMPORA PER OMNES MODOS

PRIMAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	τύπτω	τύπτε	τύπτοιμι	τύπτω	τύπτειν	τύπτων
Imp.	ἔτυπτον					
Aor. 2.	ἔτυπον	τύπε	τύποιμι	τύπω	τυπεῖν	τυπὼν
Fut. 2.	τυπῶ		τυποῖμι		τυπεῖν	τυπῶν
Fut. 1.	τύψω		τύψοιμι		τύψειν	τύψων
Aor. 1.	ἔτυψα	τύψον	τύψαιμι	τύψω	τύψαι	τύψας
Perf.	τέτυφα	τέτυφε	τετύφοιμι	τετύφω	τετυφέναι	τετυφὼς
Plusq.	ἐτετύφειν					

SECVNDAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	λέγω	λέγε	λέγοιμι	λέγω	λέγειν	λέγων
Imp.	ἔλεγον					
Aor.2.	ἔλεγον	λέγε	λέγοιμι	λέγω	λεγεῖν	λεγὼν
Fut.2.	λεγῶ		λεγοῖμι		λεγεῖν	λεγῶν
Fut.1.	λέξω		λέξοιμι		λέξειν	λέξων
Aor.1.	ἔλεξα	λέξον	λέξαιμι	λέξω	λέξαι	λέξας
Perf.	λέλεχα	λέλεχε	λελέχοιμι	λελέχω	λελεχέναι	λελεχὼς
Plusq.	ἐλελέχειν					

TERTIAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	πείθω	πεῖθε	πείθοιμι	πείθω	πείθειν	πείθων
Imp.	ἔπειθον					
Aor.2.	ἔπιθον	πίθε	πίθοιμι	πίθω	πιθεῖν	πιθὼν
Fut.2.	πιθῶ		πιθοῖμι		πιθεῖν	πιθῶν
Fut.1.	πείσω		πείσοιμι		πείσειν	πείσων
Aor.1.	ἔπεισα	πεῖσον	πείσαιμι	πείσω	πεῖσαι	πείσας
Perf.	πέπεικα	πέπεικε	πεπείκοιμι	πεπείκω	πεπεικέναι	πεπεικὼς
Plusq.	ἐπεπείκειν					

QVARTAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	φράζω	φράζε	φράζοιμι	φράζω	φράζειν	φράζων
Imp.	ἔφραζον					
Aor.2.	ἔφραδον	φράδε	φράδοιμι	φράδω	φραδεῖν	φραδὼν
Fut.2.	φραδῶ		φραδοῖμι		φραδεῖν	φραδῶν
Fut.1.	φράσω		φράσοιμι		φράσειν	φράσων
Aor.1.	ἔφρασα	φράσον	φράσαιμι	φράσω	φράσαι	φράσας
Perf.	πέφρακα	πέφρακε	πεφράκοι-μι	πεφράκω	πεφρακέ-ναι	πεφρα-κώς
Plusq.	ἐπεφράκειν					

QVINTAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	σπείρω	σπεῖρε	σπείροιμι	σπείρω	σπείρειν	σπείρων
Imp.	ἔσπειρον					
Aor.2.	ἔσπαρον	σπάρε	σπάροιμι	σπάρω	σπαρεῖν	σπαρὼν
Fut.2.	σπαρῶ		σπαροῖμι		σπαρεῖν	σπαρῶν
Fut.1.	σπερῶ		σπεροῖμι		σπερεῖν	σπερῶν
Aor.1.	ἔσπειρα	σπεῖρον	σπείραιμι	σπείρω	σπεῖραι	σπείρας
Perf.	ἔσπαρκα	ἔσπαρκε	ἐσπάρκοι-μι	ἐσπάρκω	ἐσπαρκέ-ναι	ἐσπαρ-κὼς
Plusq.	ἐσπάρκειν					

SEXTAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	ἀκούω	ἄκουε	ἀκούοιμι	ἀκούω	ἀκούειν	ἀκούων
Imp.	ἤκουον					
Aor.2.	ἤκοον	ἄκοε	ἀκόοιμι	ἀκόω	ἀκοεῖν	ἀκοὼν
Fut.2.	ἀκοῶ		ἀκοοῖμι		ἀκοεῖν	ἀκοῶν
Fut.1.	ἀκούσω		ἀκούσοιμι		ἀκούσειν	ἀκούσων
Aor.1.	ἤκουσα	ἄκουσον	ἀκούσαιμι	ἀκούσω	ἀκοῦσαι	ἀκούσας
Perf.	ἤκουκα	ἤκουκε	ἠκούκοιμι	ἠκούκω	ἠκουκέναι	ἠκουκὼς
Plusq.	ἠκούκειν					

TEMPORVM FORMATIO

Praesens.

Praesens est thema et fundamentum, ut τύπτω.

Imperfectum.

Imperfectum formatur a praesenti, mutando ω in ον, et praeponendo augmentum, ut τύπτω, ἔτυπτον.

Augmentum est duplex, syllabicum, et temporale.

Syllabicum augmentum est ε, cum verbum incipit a consonante: tunc enim ε praefigitur imperfecto, plusquam perfecto, aoristo primo, aoristo secundo modi indicativi; sed non in reliquis modis.

Attici mutant syllabicum augmentum in temporale η: ut ἔμελλον, ἤμελλον, futurus eram.

Verbis incipientibus ab ο, vel ω, Attici praefigunt ε: ut ὁράω, ἑώραον, videbam.

Poëtae praeponunt ε aoristis sive a vocali, sive a diphthongo incipientibus: ut ἔειπα pro εἶπα, dixi.

Si verbum incipiat a ῥ, geminatur ῥ post ε: ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον, proiicio.

Temporale augmentum est cum verbum incipit a mutabili vocali, vel a mutabili diphthongo.

Mutabiles vocales	α	mutantur in	η, ἀνύω, ἤνυον, perficio, bam.
	ε		η, ἐρίζω, ἤριζον, contendo, bam.
	ο		ω, ὀπάζω, ὤπαζον, praebeo, bam.

Mutabiles diphthongi	αι	mutantur in	ῃ, αἴρω, ἦρον, tollo, bam.
	αυ		ηυ, αὐξάνω, ηὔξανον, augeo, bam.
	οι		ῳ, οἰκίζω, ᾤκιζον, condo, bam.

Immutabiles vocales	η, ἠχέω, ἤχεον, sono, sonabam.
	ι, ἰξεύω, ἴξευον, visco aves capio.
	υ, ὑβρίζω, ὕβριζον, iniuria afficio.
	ω, ὤθω, ὦθον, impello.

Immutabiles diphthongi	ει, εἰκάζω, εἴκαζον, assimilo.
	ευ, εὐθύνω, εὔθυνον, dirigo.
	ου, οὐτάζω, οὔταζον, vulnero.

Quaedam ab ε incipientia in imperfecto et aliis temporibus adsciscunt ι: ut ἔχω, εἶχον, habeo: ἕλω, εἷλον, capio: ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκίζω, εἷλκον, εἵλκυον, εἵλκιζον, traho: ἕρπω, ἑρπίζω, εἷρπον, εἵρπιζον, serpo: ἑστήκω, plusquam perfect. εἱστήκειν, sto: ἑστιάω, εἱστίαον, convivio excipio: ἐάω, εἴαον, sino: ἕω, perf. pass. εἷμαι, induo, seu pono: ἐρύω, εἴρυον, traho: ἐθίζω, εἴθιζον, assuefacio: ἐργάζομαι, εἰργαζόμην, operor: ἔπω, εἶπον, dico; quod servat augmentum in omnibus modis: ἔθω, perfect. med. εἴωθα, assuesco: ἑορτάζω, εἱόρταζον, et ἑόρταζον, festum celebro.

Quaedam ab οι incipientia nullum habent augmentum: ut οἰδαίνω, οἴδαινον, tumeo. *Ea autem sunt, quae derivantur a dictionibus sequentibus.*

οἶαξ clavus	*οἰακίζω, οἰάκιζον, clavum rego.*
οἶνος vinum	*οἰνίζω, οἴνιζον, vinum oleo, seu emo.*
οἰωνὸς augurium	*οἰωνίζομαι, οἰωνιζόμην, auguror.*
οἶμος via	*οἰμάω, οἴμαον, irruo.*
οἶστρος oestrum	*οἰστρέω, οἴστρεον, oestro agito, et agitor.*
οἶος solus	*οἰόω, destituo: unde οἰώθην, solus egi.*

His addunt οἰκουρέω domi sedeo, οἰμώζω lugeo; quod et οἴμωζον et ᾤμωζον.

DE AVGMENTO COMPOSITORVM

Augmentum erit in principio, si verba componantur vel cum

- Nomine: ut *φιλοσοφῶ philosophor*, a *φίλος* amicus, et *σοφὸς* sapiens, *ἐφιλοσόφουν.*
- Pronomine *αὐτὸς*: ut *αὐτομολῶ* fugio ad hostes; *ηὐτομόλουν.*
- Pracpositione, quae non mutet significationem verbi: ut *ἐνέπω* idem cum simplici *ἔπω* dico, *ἤνεπον.*
- Verbo simplici, quod non sit in usu: ut *ἀντιβολῶ* supplico, *ἠντιβόλουν.*
- Adverbiis *ὁμοῦ*, vel *ὁμῶς* simul: ut *ὁμολογῶ* fateor, *ὡμολόγουν.*
- Particula privativa *α*: ut *ἀφρονῶ* insipiens sum; *ἠφρόνουν.*

Augmentum erit in medio, si componantur vel cum

- Praepositione, quae mutet significationem verbi: ut *γινώσκω* cognosco, *καταγινώσκω* condemno; *κατεγίνωσκον.*
- Particulis *δυς* male, et *εὐ* bene, modo sequatur vocalis mutabilis: ut *δυσαρεστῶ* displiceo; *δυσηρέστουν*: *εὐεργετῶ* benefacio; *εὐηργέτουν.* At sequente consonante, aut vocali immutabili, simplicium regulam sequuntur: ut *δυστυχῶ* infelix sum, *ἐδυστύχουν*: *εὐσεβῶ* pietatem colo, *εὐσέβουν*: *εὐημερῶ* prospere ago, *εὐημέρουν.*

Nonnulla, quamvis simplicia non sint in usu, habent tamen augmentum in medio: ut *ἀπολαύω* fruor, *ἀπέλαυον*, et *ἀπήλαυον*: *ἐπιχειρῶ* conor, *ἐπεχείρουν*: *ἐγκωμιάζω* laudo, *ἐνεκωμίαζον*: *προσκυνῶ* adoro, *προσεκύνουν.*

Quaedam habent augmentum in principio et in medio: ut ἀνορθῶ corrigo; ἠνώρθουν: ἐνοχλῶ molestus sum; ἠνώχλουν: reperitur tamen ἐνωχλήθην: ἀνέχομαι tolero; ἀνειχόμην, et ἠνειχόμην. *Sic* ὀνοματοποιῶ *nomen fingo:* παροινῶ *debacchor :* προοδοποιῶ *viam patefacio:* ἀναίνομαι *abnuo: item* διαιτῶ *arbiter sum, cum suis compositis.*

Aliqua interdum in principio, interdum in medio augentur: ut ἐγγυῶ, ἠγγύησα, et ἐγγεγύηκα, despondeo: διακονῶ, ἐδιακόνουν, *et* διεκόνουν, ministro. Sic ἐμπολῶ *versor:* μεθοδεύω *methodo utor.*

Praepositionum ultima vocalis in compositione eliditur, si vocalis sequatur, exceptis πρὸ, et περὶ, quae nunquam vocalem amittunt, et aliquando ἀμφὶ: ut παρακούω perperam audio; παρήκουον: a παρὰ, et ἀκούω.

καταλέγω deligo, κατέλεγον: a κατὰ, et λέγω.

προβάλλω propello, προέβαλλον, et crasi προὔβαλλον: a πρὸ, et βάλλω. Hinc προέχω, *et* προὔχω praecedo.

περιάγω circumduco, περιῆγον. Sic et ἐπιορκῶ peiero, ἐπιώρκουν.

ἀμφιελίσσω in orbem verto: ex ἀμφὶ et ἑλίσσω: ἀμφιέπω et ἀμφέπω circumstipo: ex ἀμφὶ et ἕπω.

Praepositio mutat suam tenuem in aspiratam, si verbum incipiat a vocali, vel diphthongo aspirata: ut καθάπτομαι attingo, ex κατὰ et ἅπτομαι: ἀφαιροῦμαι aufero, vel auferor, ex ἀπὸ et αἱροῦμαι.

Aoristus secundus.

Aoristus significat aliquid praeteriisse, sed indefinite; incertum est enim paulo ne ante, an multo; ut apud Italos amai: *cum praeteritum perf. significet modo aliquid praeteriisse; ut apud Italos* ho amato. *Sunt autem duo aoristi nulla necessitate, aut diversitatis causa in significando; sed propter copiam linguae graecae; ut et duo futura.*

Formatur aoristus secundus a praeterito imperfecto, characteristica eius retinenda; penultima vero corripienda: abiecta posteriore litera, retenta priore; si verbum habeat πτ, κτ, μν, λλ: ut ἔτυπτον, ἔτυπον.

Mutatio vocalium, et diphthongorum praesentis penultimae corripiendae causa in aoristo secundo.

η	in α	λήβω, ἔλαβον,	accipio.
ω	in α	τρώγω, ἔτραγον,	comedo.
αι	in α	καίω, ἔκαον,	uro.
αυ	in α	παύω, ἔπαον,	sedo.

ευ in υ: φεύγω, ἔφυγον, fugio.
ου in ο: ἀκούω, ἤκοον, audio.
ει in ι: λείπω, ἔλιπον, linquo.

ει in 5. coniug. in { dissyllabis in α: σπείρω, ἔσπαρον, sero. / trisyllabis in ε: ὀφείλω, ὤφελον, debeo. }

Quaedam dissyllaba habent penultimam longam: ut ᾄδω, ᾖδον, cano: ἔχω, εἶχον, habeo: ἥκω, ἧκον, venio: ἕλκω, εἷλκον, traho. Etiam trisyllaba: ut ἐνέγκω, ἤνεγκον, fero: πέρθω, ἔπαρθον, per metathesim ἔπραθον, vasto: et alia.

Verba quartae coniugationis, ob eandem penultimam corripiendam, si habeant futurum in ξω, formant aoristum secundum in γον; si in σω, formant in δον: ut πράττω, πράξω, ἔπραγον, facio: φράζω, φράσω, ἔφραδον, dico.

Observatio.

Dissyllaba, quae habent liquidam ante aut post ε, mutant ε in α: ut

πλέκω, ἔπλακον, plico	excipe	ἔλεγον, dixi.
τρέπω, ἔτραπον, verto		ἔβλεπον, vidi.
στέλλω, ἔσταλον, mitto		ἔφλεγον, ussi.
τέμνω, ἔταμον, et ἔτεμον, seco		

Exceptio.

Septem sunt aoristi secundi, qui non retinent characteristicam consonantem imperfecti.

βλάπτω, ἔβλαβον,	noceo.
καλύπτω, ἐκάλυβον,	tego.
κρύπτω, ἔκρυβον,	abscondo.
βάπτω, ἔβαφον,	tingo.
σκάπτω, ἔσκαφον,	fodio.
ῥάπτω, ἔῤῥαφον,	suo.
θάπτω, ἔταφον,	sepelio.

Verba sextae finita in ούω, εύω, νίω; ut κρούω pulso, τοξεύω iaculor, ὀπυίω uxorem habeo, carent aoristo se-

cundo, et praeterito medio. Ideo ἤκὸον, ab ἀκούω audio, non est in usu.

Iones in hoc tempore geminatione uti solent: ut pro ἔκαμον, κέκαμον laboravi.

Futurum secundum.

Fit ab aoristo secundo, ablato incremento, et vertendo ον in ῶ circumflexum: ut ἔτυπον, τυπῶ. *Ideo, deficiente aoristo secundo, desideratur etiam futurum secundum. Hoc autem vocis activae et mediae rarissimo est in usu, nisi in quibusdam verbis, iisque anomalis.*

Futurum primum.

Oritur futurum primum a praesenti, variata sola characteristica in singulis coniugationibus, ut dictum est, retenta eadem penultima, quae praesentis: ut τύπτω, τύψω.

Observationes.

Futurum quintae coniugationis semper habet penultimam brevem, vel abiecta altera immutabili, si fuerint duae; ut ψάλλω, ψαλῶ, psallo; κάμνω, καμῶ, laboro: vel elisa vocali subiunctiva diphthongi; ut φαίνω, φανῶ, appareo; κείρω, κερῶ, tondeo: vel correpta ancipiti: ut κρίνω, κρινῶ, iudico; μολύνω, μολυνῶ, contamino. *Inflectitur autem ut futurum secundum aliarum coniugationum: ut* ψαλῶ, εῖς, εῖ: εῖτον, εῖτον: οῦμεν, εῖτε, οῦσι.

Barytona multa sumunt futurum a circumflexis, ut θέλω, θελήσω, *volo:* ὀφείλω, ὀφειλήσω, *debeo:* μέλλω, μελλήσω, *cunctor:* αὔξω, αὐξήσω, *augeo:* ἕψω, ἑψήσω, *coquo:* ἀλέξω, ἀλεξήσω, *arceo. Sic* βούλομαι, βουλήσομαι, *volo:* οἶμαι, οἰήσομαι, *puto: quasi a* θελέω, ὀφειλέω *etc. E contra nonnulla circumflexa sumunt a barytonis: ut* δοκέω, δόξω, *a* δόκω, *videor:* ὠθέω, ὤσω, *ab* ὤθω, *trudo. Reperitur tamen futurum* δοκήσω.

Dissyllaba sextae coniugationis in έω formant futurum in εύσω: ut πλέω, πλεύσω, navigo: ῥέω, ῥεύσω, fluo: πνέω, πνεύσω, spiro: praeter δέω, δήσω, ligo. Duo in αίω formant in αύσω: ut κλαίω, κλαύσω, fleo: καίω, καύσω, uro.

Polysyllaba quartae coniugationis in ίζω Attice abiiciunt σ in futuro, et ultimam circumflectunt: ut νομίζω, νομιῶ,

puto: ἐγγίζω, ἐγγιῶ, appropinquo: sic βαδίζομαι, βαδιοῦμαι, eo: ἀγωνίζομαι, ἀγωνιοῦμαι, certo.

Aliqua futura non retinent literam, aut spiritum praesentis: ut τρέφω, θρέψω, nutrio: τρέχω, θρέξω, curro: τύφω, θύψω, inflammo: ἔχω, ἕξω, habeo, ad differentiam adverbii ἔξω extra.

Aoristus primus.

Formatur Aoristus primus a futuro primo, retenta eadem characteristica, mutato ω in α, praeposito augmento imperfecti, cum penultima fere longa: ut τύψω, ἔτυψα.

Exceptiones.

Quinque sunt aoristi primi, qui futuri primi characteristicam mutant: εἶπα dixi: ἤνεγκα tuli: ἔθηκα posui: ἔδωκα dedi: ἧκα misi: ab ἔπω, ἐνέγκω, τίθημι, δίδωμι, ἵημι.

Quatuor expellunt characteristicam futuri primi, ἔχευα fudi: ἔσευα concussi: ἤλευα vitavi: ἔκηα accendi: a χέω, σεύω, ἀλεύω, καίω, *vel κάω: quae excludunt σ. Reperitur etiam ἔχευσα, et ἔκαυσα.*

Penultima huius aoristi in verbis quintae coniugationis, quae habent semper penultimam brevem, producitur hac mutatione.

α futuri si in praesenti fuerit			
α simplex	in η :	ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα,	psallo.
αι communiter	in α :	φαίνω, φανῶ, ἔφανα,	appareo.
αι Attice	in η : vel ῃ	ἔφηνα, ἔφῃνα	
ε futuri	in ει:	σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα,	sero.

Penultima huius aoristi in verbis quartae coniugationis, quae sequuntur tertiam, et in verbis sextae est modo brevis, modo longa: ut φράζω, φράσω, ἔφρασα, dico: κυλίω, κυλίσω, ἐκύλισα, volvo. De hoc in prosodia.

Praeteritum perfectum.

Formatur praeteritum perfectum a futuro primo, mutando ω in α, assumta characteristica propriae coniugationis, praeposito augmento.

Si verbum incipiat a simplici consonante, vel a muta cum liquida, repetit primam consonantem praesentis cum ε: ut τύπτω, τύψω, τέτυφα, verbero: γράφω, γράψω, γέγραφα, scribo.

Si incipiat a duabus consonantibus, quarum secunda non sit liquida; vel a duplici, nempe, ζ, ξ, ψ, tantum ε praeponitur: ut σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα, scro: ζητῶ, ζητήσω, ἐζήτηκα, quaero.

Si incipiat a vocali, vel diphthongo, est idem initium praeteriti perfecti, quod imperfecti: ut ἀκούω, ἤκουον, ἤκουκα, audio: ὀνομάζω, ὠνόμαζον, ὠνόμακα, nomino: εἰκάζω, εἴκαζον, εἴκακα, assimilo.

Si incipiat a muta aspirata, videlicet φ, χ, ϑ, repetit tenuem illi affinem: ut φράζω, πέφρακα, dico: χρίω, κέχρικα, ungo: ϑύω, τέϑυκα, sacrifico.

Si incipiat a ρ, geminat id post ε: ut ῥίπτω, ἔῤῥιφα, proiicio.

Praeteritum perfectum, quale initium habuerit in modo indicativo, idem retinet etiam in reliquis modis.

Exceptiones.

Incipientia a muta cum liquida γν, et quaedam incipientia a γρ non repetunt primam consonantem praesentis: ut γνωρίζω, ἐγνώρικα, cognosco: γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα, vigilo.

Incipientia a duabus consonantibus πτ, κτ, μν, licet non muta cum liquida, repetunt tamen primam praesentis: ut πτόω, πέπτωκα, cado: κτάομαι, κέκτημαι, possideo: μνάομαι, μέμνημαι, recordor. Sed κτείνω, ἔκτακα, occido: κτίζω, ἔκτικα, fabrico.

Quaedam incipientia a muta cum liquida modo repetunt, modo non repetunt primam consonantem praesentis: ut βλαστέω, βεβλάστηκα, et ἐβλάστηκα, germino: similiter βλακεύω piger sum: γλωττίζω deblatero: γλύφω insculpo: γνάμπτω flecto: βλάπτω noceo: ϑλάω tundo: κρύπτω abscondo.

Dissyllaba quintae coniugationis mutant ε futuri in α: ut σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα, sero: στέλλω, στελῶ, ἔσταλκα, mitto.

Immutabiles λ et ρ manent in praeterito, ut in futuro: ut ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα, psallo: φθείρω, φθερῶ, ἔφθαρκα, corrumpo.

Verba in μω, et μνω assumunt η ante κα: ut νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, tribuo: τέμνω, τεμῶ, τετέμηκα, et per syncopen τέτμηκα, seco.

Dissyllaba in είνω, ίνω, ύνω, abiiciunt ν futuri in praeterito: ut τείνω, τενῶ, τέτακα, extendo: κρίνω, κρινῶ, κέκρικα, iudico: θύνω, θυνῶ, τέθυκα, propero.

Caetera verba in νω vertunt ν in γ: ut φαίνω, φανῶ, πέφαγκα, appareo: μολύνω, μολυνῶ, μεμόλυγκα, polluo: semper enim ν ante γ, κ, χ, ξ, migrat in γ: *at μένω, μενῶ, μεμένηκα, tanquam a μενέω, maneo.*

Praeteritum perfectum Atticum.

Attici verbis incipientibus a λ, vel μ, pro communi augmento praeponunt ει: ut λήβω, λέληφα, εἴληφα, sumo: μείρομαι, μέμαρμαι, εἵμαρμαι, sortior.

Verbis incipientibus ab α brevi, ε, ο, praefigunt praeterito communi duas priores literas praesentis: ut ἀγείρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα, congrego: ὄλλω, ὦλα, ὄλωλα perii, praeterit. med. Si autem excesserit numerum trium syllabarum, tertia ab initio syllaba corripitur hac mutatione.

η in ε: ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα, molo.
ω in ο: ἐρωτῶ, ἠρώτεκα, ἐρηρώτηκα, interrogo.

abiecta praepositiva {
ει in ι: ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα, ungo.
ευ in υ: ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα, venio.
Praet. Med.
}

abiecta subiunctiva {
οι in ο: ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἐτητόμακα, paro.
ου in ο: ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, audio.
}

Si tamen tertia syllaba sit longa positione, non fit mutatio: ut ἀγήγερκα.

Retinent diphthongum, ἐρείδω, ἤρεικα, ἐρήρεικα, *firmo*, *ut differat ab* ἐρήριχα, *quod ab* ἐρίζω, *contendo.*

Irregularia sunt, ἔδω, ἦκα, ἔδηκα, *et interposito* δο, ἐδήδοκα, *edo:* ἄγω, ἦχα, ἄγηχα, *et assumto* ο, ἀγήοχα; *item in aorist.* 2. ἦγον, ἄγηγον, *et per metathesin* ἤγαγον, *duco.*

Verbis incipientibus ab ο, vel ω, Attici praeter commune augmentum praeponunt ε, eodem spiritu manente: ut ὁράω, ὧρακα, ἑώρακα, video: ὠθῶ, pello, ὦσμαι, ἔωσμαι pract. pass.: οἴγω, aperio, ἔῳγα pract. med.

Sic εἴκω, οἶκα, ἔοικα, *similis sum*, *praeter. med.* ἔπω, εἶπα, ἔειπα, *dixi*, *aor.* 1. ἧκα, ἕηκα, *misi*; *unde* ξυνέηκα, *commisi*, *item intellexi:* ὠσάμην, *et* ἐωσάμην, *impuli.*

Dissyllaba primae et secundae coniugationis Attice vertunt perfecti penultimam ε in ο: ut κλέπτω, κέκλεφα, κέκλοφα, furor: βρέχω, βέβρεχα, βέβροχα, rigo.

Praeteritum plusquamperfectum.

Formatur a perfecto mutando α in ειν; ac, si perfectum incipiat a simplici consonante, aliud ε assumendo, quam secundam reduplicationem vocant: ut τέτυφα, ἐτετύφειν: alioquin incipit, et augetur, sicut perfectum: ut ἔσταλκα, ἐστάλκειν, miseram; ἤκουκα, ἠκούκειν, audieram: eodem initio, et augmento manente in medio in compositis: ut συνέσταλκα, συνεστάλκειν, contraxeram; ὑπήκουκα, ὑπηκούκειν, obedieram.

Praeteritum plusquamperfectum Atticum.

Reperitur Attice sine secunda reduplicatione: ut δεδύκειν, pro ἐδεδύκειν, subieram.

In verbis Attice reduplicatis accipit augmentum prima vocalis: ut ἀγήγερκα, ἠγηγέρκειν, congregaveram: ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν, foderam: ἀκήκοα, ἠκηκόειν, audieram. Excipe ἐληλύκειν et ἐληλύθειν, veneram, ab ἐλήλυκα et ἐλήλυθα. At ἔολπα, speravi, ἔοργα, feci, ἔοικα, similis sum, habent augmentum in medio; ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐῴκειν.

Prima et tertia singularis Attice est per η: ut ἐτετύφη ἐγὼ, verberaveram ego; ἐτετύφη ἐκεῖνος, verberaverat ille.

Tertiam pluralem εισαν Attici efferunt per εσαν: ut ἐτετύφεσαν, verberaverant.

OBSERVATIO IN MODOS RELIQVOS

Modi reliqui et participia pendent ab indicativo, tempora similia a suis similibus.

Praeteritum perfectum ubique servat augmentum: aoristi vero extra indicativum abiiciunt.

Imperativus non habet primam personam: caret etiam futuris, ut et subiunctivus; sed pro futuris sunt aoristi, ut dictum est.

Secundus aoristus ultimam gravat: ut τύπε: sed acuuntur tres, ἐλθὲ, venito: εὑρὲ, invenito: εἰπὲ, dicito: sic Attice, λαβὲ, accipito: ἰδὲ, videto: cum communiter dicant λάβε, ἴδε.

Optativus pro nota propria habet ubique in penultima οι; at in aoristo primo activo et medio αι.

Circumflectit futurum secundum: alioquin vox eadem cum aoristo secundo.

Vsitatissimus est aoristus Aeolicus: apud Atticos autem maxime in secunda, et tertia singulari, et tertia plurali. Formatur ab aoristo primo eiusdem modi mutando αιμι in εια: ut τύψαιμι, τύψεια.

Subiunctivus pro nota propria habet η, et ω: in secunda, et tertia singulari diphthongum impropriam ῃ: in duali, et plurali tantum vocalem η.

Infinitivus habet futurum secundum idem cum aoristo secundo.

Participium acuit aoristum secundum; circumflectit futurum secundum.

Participia masculina, et neutra pertinent ad quintam declinationem simplicium; foeminina ad secundam.

VERBVM BARYTONVM
VOCIS PASSIVAE
INFLEXVM SECVNDVM COGNATA TEMPORA

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S.	τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται.	*Verberor.*
D.	τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον.	
P.	τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.	

Vnde imperfectum.

S. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. *Verberabar.*
D. ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐσθην.
P. ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

Aoristus secundus.

S. ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. *Verberatus fui.*
D. ἐτύπητον, ἐτυπήτην.
P. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Vnde futurum secundum.

S. τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται. *Verberabor.*
D. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, ήσεσθον.
P. τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

Perfectum.

S. τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται. *Verberatus sum.*
D. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον.
P. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι, εἰσί.

Vnde plusquam perfectum.

S. ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο. *Verberatus eram.*
D. ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην.
P. ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι, ἦσαν.

Vnde paulo post futurum.

S. τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται. *Mox verberabor, et*
D. τετυψόμεθον, τετύψεσθον, εσθον, *pene iam verbera-*
P. τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται *tus sum.*

Aoristus primus.

S. ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη. *Verberatus fui.*
D. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.
P. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Vnde futurum primum.

S. τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. *Verberabor.*
D. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, εσθον.
P. τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et imperfectum.

S. τύπτου, τυπτέσθω. *Verberare.*
D. τύπτεσθον, τυπτέσθων.
P. τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.

Aoristus secundus.

S. τύπηθι, τυπήτω. *Verberator tu.*
D. τύπητον, τυπήτων.
P. τύπητε, τυπήτωσαν.

Perfectum et plusquam.

S. τέτυψο, τετύφθω. *Verberatus esto.*
D. τέτυφθον, τετύφθων.
P. τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Aoristus primus.

S. τύφθητι, τυφθήτω. *Verberator tu.*
D. τύφθητον, τυφθήτων.
P. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

MODVS OPTATIVVS

Praesens et imperfectum.

εἴθε, utinam.

S. τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο. *Verberarer.*
D. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.
P. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Aoristus secundus.

S. τυπείην, τυπείης, τυπείη. *Verberatus sim, vel fuerim.*
D. τυπείητον, τυπειήτην.
P. τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

Futurum secundum.

S. τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο. *Verberer.*
D. τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, σοίσθην.
P. τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.

Perfectum et plusquam.

S. τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη. *Verberatus sim, vel essem.*
D. τετυμμένω, εἴητον, εἰήτην.
P. τετυμμένοι, εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

Paulo post futurum.

S. τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο. *Mox verberer.*
D. τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην.
P. τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.

Aoristus primus.

S. τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη. *Verberatus sim, vel fuerim.*
D. τυφθείητον, τυφθειήτην.
P. τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Futurum primum.

S. τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο. *Verberer.*
D. τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, σοίσθην.
P. τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens et imperfectum.

ἐὰν, cum.

S. τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. *Si verberer, vel verberarer.*
D. τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον.
P. τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.

Aoristus secundus, ἐὰν

S. τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ. *Si verberatus sim, vel fuerim,*
D. τυπῆτον, τυπῆτον. *vel fuero.*
P. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

Perfectum et plusquam perfectum, ἐὰν

S. τετυμμένος, ὦ, ᾖς, ᾖ. *Si verberatus sim, vel essem.*
D. τετυμμένω, ἦτον, ἦτον.
P. τετυμμένοι, ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Aoristus primus, ἐὰν

S. τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ. *Si verberatus sim, vel fuerim,*
D. τυφθῆτον, τυφθῆτον. *vel fuero.*
P. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

MODVS INFINITIVVS

Praes. et imperf. τύπτεσθαι.
Aoristus 2. τυπῆναι.
Futurum 2. τυπήσεσθαι.
Perf. et plusq. τετύφθαι.
Paulo post fut. τετύψεσθαι.
Aoristus 1. τυφθῆναι.
Futurum 1. τυφθήσεσθαι.

PARTICIPIA

Praesens et imperfectum.

M. ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου. *Qui verberatur.*
F. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης.
N. τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Aoristus secundus.

M. ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος. *Verberatus.*
F. ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης.
N. τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.

Futurum secundum.

M. ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου. *Verberandus.*
F. ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης.
N. τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

Perfectum et plusquam.

M. ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου. *Verberatus.*
F. ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης.
N. τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Paulo post futurum.

M. ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου. *Mox verberandus.*
F. ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης.
N. τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου.

Aoristus primus.

M. ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος. *Verberatus.*
F. ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης.
N. τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.

Futurum primum.

M. ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου. *Verberandus.*
F. ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης.
N. τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου.

INFLEXIO OMNIVM CONIVGATIONVM

SECVNDVM COGNATA TEMPORA PER OMNES MODOS

PRIMAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	τύπτομαι	τύπτου	τυπτοίμην	τύπτωμαι	τύπτεσθαι	τυπτόμενος
Imp.	ἐτυπτόμην					
Aor. 2.	ἐτύπην	τύπηθι	τυπείην	τυπῶ	τυπῆναι	τυπεὶς
Fut. 2.	τυπήσομαι		τυπησοίμην		τυπήσεσθαι	τυπησόμενος
Perf.	τέτυμμαι	τέτυψο	τετυμμένος εἴην	τετυμμένος ὦ	τετύφθαι	τετυμμένος
Plusq.	ἐτετύμμην					
Paul. p.	τετύψομαι		τετυψοίμην		τετύψεσθαι	τετυψόμενος
Aor. 1.	ἐτύφθην	τύφθητι	τυφθείην	τυφθῶ	τυφθῆναι	τυφθεὶς
Fut. 1.	τυφθήσομαι		τυφθησοίμην		τυφθήσεσθαι	τυφθησόμενος

SECVNDAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Sub.	Infinit.	Partic.
Praes.	λέγομαι	λέγου	λεγοίμην	λέγωμαι	λέγεσθαι	λεγόμενος
Imp.	ἐλεγόμην					
Aor. 2.	ἐλέγην	λέγηθι	λεγείην	λεγῶ	λεγῆναι	λεγείς
Fut. 2.	λεγήσομαι		λεγησοίμην		λεγήσεσθαι	λεγησόμενος
Perf.	λέλεγμαι	λέλεξο	λελεγμένος εἴην	λελεγμένος ὦ	λελέχθαι	λελεγμένος
Plusq.	ἐλελέγμην					
Paul. p.	λελέξομαι		λελεξοίμην		λελέξεσθαι	λελεξόμενος
Aor. 1.	ἐλέχθην	λέχθητι	λεχθείην	λεχθῶ	λεχθῆναι	λεχθείς
Fut. 1.	λεχθήσομαι		λεχθησοίμην		λεχθήσεσθαι	λεχθεσόμενος

TERTIAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	πείθομαι	πείθου	πειθοίμην	πείθωμαι	πείθεσθαι	πειθόμενος
Imp.	ἐπειθόμην					
Aor. 2.	ἐπίθην	πίθητι	πιθείην	πιθῶ	πιθῆναι	πιθείς
Fut. 2.	πιθήσομαι		πιθησοίμην		πιθήσεσθαι	πιθησόμενος
Perf.	πέπεισμαι	πέπεισο	πεπεισμένος εἴην	πεπεισμένος ὦ	πεπεῖσθαι	πεπεισμένος
Plusq.	ἐπεπείσμην					
Paul. p.	πεπείσομαι		πεπεισοίμην		πεπείσεσθαι	πεπισόμενος
Aor. 1.	ἐπείσθην	πείσθητι	πεισθείην	πεισθῶ	πεισθῆναι	πεισθείς
Fut. 1.	πεισθήσομαι		πεισθησοίμην		πεισθήσεσθαι	πεισθησόμενος

QVARTAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	φράζομαι	φράζου	φραζοίμην	φράζωμαι	φράζεσθαι	φραζόμενος
Imp.	ἐφραζόμην					
Aor. 2.	ἐφράδην	φράδηθι	φραδείην	φραδῶ	φραδῆναι	φραδεὶς
Fut. 2.	φραδήσομαι		φραδησοίμην		φραδήσεσθαι	φραδησόμενος
Perf.	πέφρασμαι	πέφρασο	πεφρασμένος εἴην	πεφρασμένος ὦ	πεφράσθαι	πεφρασμένος
Plusq.	ἐπεφράσμην					
Paul. p.	πεφράσομαι		πεφρασοίμην		πεφράσεσθαι	πεφρασόμενος
Aor. 1.	ἐφράσθην	φράσθητι	φρασθείην	φρασθῶ	φρασθῆναι	φρασθεὶς
Fut. 1.	φρασθήσομαι		φρασθησοίμην		φρασθήσεσθαι	φρασθησόμενος

QVINTAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	σπείρομαι	σπείρου	σπειροίμην	σπείρωμαι	σπείρεσθαι	σπειρόμενος
Imp.	ἐσπειρόμην					
Aor. 2.	ἐσπάρην	σπάρηθι	σπαρείην	σπαρῶ	σπαρῆναι	σπαρεὶς
Fut. 2.	σπαρήσομαι		σπαρησοίμην		σπαρήσεσθαι	σπαρησόμενος
Perf.	ἔσπαρμαι	ἔσπαρσο	ἐσπαρμένος εἴην	ἐσπαρμένος ὦ	ἐσπάρθαι	ἐσπαρμένος
Plusq.	ἐσπάρμην					
Paul. p.	ἐσπάρσομαι		ἐσπαρσοίμην		ἐσπάρσεσθαι	ἐσπαρσόμενος
Aor. 1.	ἐσπάρθην	σπάρθητι	σπαρθείην	σπαρθῶ	σπαρθῆναι	σπαρθεὶς
Fut. 1.	σπαρθήσομαι		σπαρθησοίμην		σπαρθήσεσθαι	σπαρθησόμενος

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	ἀκούομαι	ἀκούου	ἀκουοίμην	ἀκούωμαι	ἀκούεσθαι	ἀκουόμενος
Imp.	ἠκουόμην					
Aor. 2.	ἠκόην	ἀκόηθι	ἀκοείην	ἀκοῶ	ἀκοῆναι	ἀκοεὶς
Fut. 2.	ἀκοήσομαι		ἀκοησοίμην		ἀκοήσεσθαι	ἀκοησόμενος
Perf.	ἤκουσμαι	ἤκουσο	ἠκουσμένος εἴην	ἠκουσμένος ὦ	ἠκοῦσθαι	ἠκουσμένος
Plusq.	ἠκούσμην					
Paul. p.	ἠκούσομαι		ἠκουσοίμην		ἠκούσεσθαι	ἠκουσόμενος
Aor. 1.	ἠκούσθην	ἀκούσθητι	ἀκουσθείην	ἀκουσθῶ	ἀκουσθῆναι	ἀκουσθεὶς
Fut. 1.	ἀκουσθήσομαι		ἀκουσθησοίμην		ἀκουσθήσεσθαι	ἀκουσθησόμενος

TEMPORVM FORMATIO

Novem sunt tempora in voce passiva; quorum tria deducuntur ab activa: praesens, praeteritum, aoristus secundus.

Praesens.

Praesens formatur a praesenti activo, mutando ω in ομαι: ut τύπτω, τύπτομαι.

Secunda persona singularis praesentis, sicut et futurorum desinit in ῃ, Attice in ει; communiter vero in hisce quatuor, βούλει vis, οἴει putas, ὄψει videbis, ἔει, et facta crasi, εἶ es. Aliquando in quibusdam barytonis desinit in σαι; ut φάγεσαι, pro φάγῃ, comedis; et in aliquibus circumflexis: ut καυχάεσαι, καυχᾶσαι, pro καυχάῃ, καυχᾷ, gloriaris: ὀδυνάεσαι, ὀδυνᾶσαι, pro ὀδυνάῃ, ὀδυνᾷ, cruciaris.

Imperfectum.

Imperfectum formatur a praesenti, mutando μαι in μην, et praeponendo augmentum: ut τύπτομαι, ἐτυπτόμην.

Eadem est ratio augmentorum in verbis passivis, et mediis, quae in activis, non solum in barytonis, sed etiam in circumflexis, et in verbis in μι.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus formatur ab aoristo secundo activo, vertendo ον in ην: ut ἔτυπον, ἐτύπην.

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur a tertia persona aoristi secundi, addendo σομαι, et abiiciendo augmentum: ut ἐτύπη, τυπήσομαι.

Praeteritum perfectum.

Praeteritum perfectum formatur a praeterito perfecto activo, inflectendo ultimam syllabam in prima persona in μαι, in secunda in σαι, in tertia in ται: cui syllabae, quia oportet penultimam praeteriti passivi esse longam, plerumque aliqua litera praeponitur, ut hic ostenditur.

PRIMA CONIVGATIO

Ante μαι habet β, quae ob euphoniam vertitur in μ; ante σαι habet π, non quidem expressam, sed implicitam in duplici ψ; ante ται pariter habet π, non implicitam, sed expressam.

a τέτυφα verberavi, quod a τύπτω

μμαι
ψαι } τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται: verberatus sum, es, est.
πται

SECVNDA CONIVGATIO

Ante μαι habet γ; ante σαι habet κ, non expressam, sed implicitam in duplici ξ; ante ται pariter habet κ, non implicitam, sed expressam.

a λέλεχα dixi, quod a λέγω

γμαι
ξαι } λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται: dictus sum, es, est.
κται

TERTIA CONIVGATIO

Ante *μαι* habet *σ*; ante *σαι* nullam aliam; ante *ται* pariter habet *σ*.

a *πέπεικα* persuasi, quod a *πείθω*

σμαι
σαι } *πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται*: persuasus sum, es, est.
σται

QVARTA CONIVGATIO

In verbis, quae sequuntur coniugationem secundam, habet ut secunda: in iis, quae tertiam, ut tertia.

ab *ὤρυχα* excavavi, quod ab *ὀρύττω*, vel *ὀρύσσω*

γμαι
ξαι } *ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται*: excavatus, sum, es, est.
κται

a *νενόμικα* putavi, quod a *νομίζω*

σμαι
σαι } *νενόμισμαι, νενόμισαι, νενόμισται*: putatus sum, es, est.
σται

QVINTA CONIVGATIO

Servat ut in activo, sic etiam in passivo immutabiles *λ*, et *ρ*.

ab *ἔσταλκα* misi, quod a *στέλλω*

λμαι
λσαι } *ἔσταλμαι, ἔσταλσαι, ἔσταλται*: missus sum, es, est.
λται

ab *ἔσπαρκα* seminavi, quod a *σπείρω*

ρμαι
ρσαι } *ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται*: seminatus sum, es, est.
ρται

Finita in *μω*, aut *μνω* activum habent in *ηκα*: passivum in *ημαι*.

a *νενέμηκα* distribui, quod a *νέμω*.

ημαι } *νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται*: distributus sum, es, est.
ησαι } a *τετέμηκα* secui, quod a *τέμνω*
ηται } *τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται*: sectus sum, es, est.

Quae in praeterito activo abiecerant ν, abiiciunt et in praeterito passivo, nec tamen assumunt σ ante μαι, ideoque nec ante ται: nam quando nihil praeponitur primae personae, nihil item tertiae praeponitur.

a κέκρικα iudicavi, quod a κρίνω

μαι
σαι } κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται: iudicatus sum, es, est.
ται

Quae in praeterito activo verterant ν in γ, revocant illud in praeterito passivo: solum ante μ propter euphoniam mutatur in μ.

a πέφαγκα ostendi, quod a φαίνω

μμαι
νσαι } πέφαμμαι, φέφανσαι, πέφανται: ostensus sum, es, est.
νται

Attice

σμαι
σαι } πέφασμαι, πέφασαι, πέφασται.
σται

SEXTA CONIVGATIO

Si penultima praeteriti activi sit brevis, assumit σ in praeterito passivo.

a τετέλεκα perfeci, quod a τελέω

σμαι
σαι } τετέλεσμαι, τετέλεσαι, τετέλεσται: perfectus sum, es, est.
σται

Excipe δέδεμαι a δέω ligo, a quo tamen verbale δεσμὸς vinculum; ἤρομαι ab ἤροκα, quod ab ἀρόω aro.

Sin penultima praeteriti activi sit longa, nihil assumit.

a τετόξευκα, sagitta petii, quod a τοξεύω

μαι
σαι } τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται: sagitta petitus sum,
ται es, est.

Excipe ἤκουσμαι ab ἀκούω audio; κέκρουσμαι, a κρούω pulso; ἔπταισμαι a πταίω impingo; κεκέλευσμαι a κελεύω iubeo; κέκλεισμαι a κλείω claudo; σέσεισμαι a σείω quatio; κεκόλουσμαι a κολούω turbo; ἔγνωσμαι a γνόω, pro quo γινώσκω cognosco.

Prima dualis et pluralis formatur a prima singulari, flexa solum terminatione.

τέτυμμαι { τετύμμεθον, τετύμμεθα.

λέλεγμαι { λελέγμεθον, λελέγμεθα.

πέπεισμαι { πεπείσμεθον. πεπείσμεθα.

ὤρυγμαι { ὠρύγμεθον, ὠρύγμεθα.

νενόμισμαι { νενομίσμεθον, νενομίσμεθα.

ἔσταλμαι { ἐστάλμεθον, ἐστάλμεθα.

τετέλεσμαι { τετελέσμεθον, τετελέσμεθα.

Secunda et tertia dualis, et secunda pluralis formantur a tertia singulari, vertendo αι in ον, et ε; et tenues in suas aspiratas.

τέτυπται { τέτυφθον, τέτυφθον, τέτυφθε.

λέλεκται { λέλεχθον, λέλεχθον, λέλεχθε.

πέπεισται { πέπεισθον, πέπεισθον, πέπεισθε.

ὤρυκται { ὤρυχθον, ὤρυχθον, ὤρυχθε.

νενόμισται { νενόμισθον, νενόμισθον, νενόμισθε.

ἔσταλται { ἔσταλθον, ἔσταλθον, ἔσταλθε.

τετέλεσται { τετέλεσθον, τετέλεσθον, τετέλεσθε.

Quoties tertia singularis praeteriti passivi desinit in ται purum, secunda et tertia dualis ac secunda pluralis interserunt σ.

νενέμηται { νενέμησθον, νενέμησθον, νενέμησθε.

κέκριται { κέκρισθον, κέκρισθον, κέκρισθε.

Tertia pluralis formatur a tertia singulari, posito ν ante ται purum.

νενέμηται, νενέμηνται.
κέκριται, κέκρινται.

Si vero ται non fuerit purum, tum tertiam pluralem circumloquimur per participium praeteriti temporis et verbum substantivum εἰσὶ *sunt*.

τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί.
λέλεκται, λελεγμένοι εἰσί.

Observatio.

Dissyllaba primae et secundae coniugationis, quae mutant in perfecto activo ε in ο, illud repetunt in perfecto passivo.

πέμπω, πέπομφα, πέπεμμαι, mitto.
κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι, furor.

Quae habent ρε implicitum cum aliqua consonante, vertunt ε in α.

τρέπω, τέτρεφα, τέτραμμαι, } verto.
στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι, }
sed βρέχω, βέβρεχα, βέβρεγμαι, rigo.

Ionica dialectus.

Iones, et aliquando Attici formant tertiam pluralem huius temporis ponendo α ante ται, et mutando praecedentem tenuem in suam aspiratam.

In coniug. 1. τέτυπται, τετύφαται, *a* τύπτω, *verbero.*
2. λέλεκται, λελέχαται, *a* λέγω, *dico.*
4. τέτακται, τετάχαται, *a* τάττω, *ordino.*

In tertia coniugatione et quarta, ubi imitatur tertiam, mutatur σ in τ, δ, θ, pro ratione characteristicae aoristi secundi, quod fit aliquando etiam ubi quarta imitatur secundam.

3. ἤνυσται, ἠνύταται, *ab* ἀνύτω *perficio.*
ᾖσται, ᾔδαται, *ab* ᾄδω *cano.*
πέπεισται, πεπείθαται, *a* πείθω *persuadeo.*
4. πέφρασται, πεφράδαται, *a* φράζω *loquor.*
ὤρυκται, ὠρύγαται, *ab* ὠρύττω *excavo.*

In quinta tantum α interponitur.
5. ἔψαλται, ἐψάλαται, *a* ψάλλω *cano.*
ἔφθαρται, ἐφθάραται, *a* φθείρω *corrumpo.*

In sexta ponitur α ante ται purum, et longa corripitur.
6. δεδήλωται, δεδηλόαται, *a* δηλόω *ostendo.*
πεποίηται, πεποιέαται, *a* ποιῶ *facio.*
τέθειται, τεθέαται, *a* θέω *pono, unde* τίθημι.
βέβληται, βεβλήαται, *poët. pro* βεβλέαται, *a* βάλλω *iacio.*

Paulo post futurum

Formatur a secunda persona perfecti, posito ομ ante αι: ut τέτυψαι, τετύψομαι.

Praeteritum plusquam perfectum

Formatur a perfecto mutando in prima persona μαι in μην; in secunda, et tertia αι in ο, et praefigendo ε, si perfectum incipiat a simplici consonante: ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην; τέτυψαι, ἐτέτυψο: τέτυπται, ἐτέτυπτο,

Si tertia singularis desinat in το purum, in secunda,

et tertia duali, et secunda plurali interseritur σ, ut de perfecto diximus; et tertia pluralis desinit in ντο: ut ἐκέκριτο accusatus erat; ἐκέκρισθον, ἐκεκρίσθην, ἐκέκρισθε, ἐκέκριντο. Si autem exeat in το impurum, circumloquimur per participium praeteriti, et verbum substantivum ἦσαν *erant*: ut ἐτέτυπτο, τετυμμένοι ἦσαν.

Aoristus primus.

Aoristus primus formatur a tertia persona singulari perfecti passivi, mutando αι in ην, et tenues in suas aspiratas, et retinendo augmentum imperfecti: ut τέτυπται, ἐτύφθην.

Exceptio.

μέμνηται, ἐμνήσθην recordatus fui: ἔῤῥωται, ἐῤῥώσθην convalui:	assumunt σ.
σέσωσται, ἐσώθην servatus fui:	abiicit σ.
εὕρηται, εὑρέθην inventus fui: ᾕρηται, ᾑρέθην sublatus fui: ἐπῄνηται, ἐπῃνέθην laudatus fui:	mutant η in ε.

ἔῤῥηται, ἐῤῥέθην, et ἐῤῥήθην dictus fui.
τέθειται, ἐτέθην positus fui.

Observatio.

Verba quae in praeterito verterant ε in α, repetunt suum ε in aoristo primo: ut ἔστραμμαι, ἐστρέφθην versus sum.

Verba in νω, quae in praeterito abiecerant ν, hic illud poëtice recipiunt: ut ἐκλίνθην, ἐκρίνθην, *pro* ἐκλίθην, ἐκρίθην, *a* κλίνω, *inclino, et* κρίνω, *iudico. Et a* πνεύω, *spiro, quamvis non desinat in* νω, *fit* ἐπνύνθην.

Futurum primum.

Futurum primum formatur a tertia persona singulari aoristi primi addendo σομαι, et abiiciendo augmentum: ut ἐτύφθη, τυφθήσομαι.

OBSERVATIO IN MODOS RELIQVOS

Modi reliqui formantur ab indicativo, et tempora a suis temporibus.

Perfectum imperativi format secundam personam a secunda plusquamperfecti indicativi: ut ἐτέτυψο, τέτυψο. Format tertiam a tertia eiusdem, migrante το in θω: ut ἔψαλτο, ἐψάλθω. Quod si praecesserit tenuis, mutatur in suam aspiratam: ut ἐτέτυπτο, τετύφθω. Si autem ante το fuerit vocalis, assumitur σ: ut ἐκέκριτο, κεκρίσθω.

Aoristi imperativi formantur a tertiis personis suorum similium, addito θι: sed primus desinit in τι propter aliud θ praecedens: ut ἐτύφθη, τύφθητι. Vtriusque tertia singularis, et reliqui numeri, per τ, non θ: ut τυφθήτω, τυπήτω, etc.

Optativus, ubi facta est circumlocutio in tertia praeteriti indicativi, circumloquitur praeteritum per participium et verbum substantivum: sin autem non adhibenda sit circumlocutio, tunc servandae sunt regulae hae.

Si ante μαι primae personae praeteriti passivi fuerit η, convertitur in ῃ: ut

a νενέμημαι, quod a νέμω, distribuo.

Sing. νενεμῄμην, νενεμῇο, νενεμῇτο.
Dual. νενεμῄμεθον, νενεμῇσθον, νενεμῄσθην.
Plur. νενεμῄμεθα, νενεμῇσθε, νενεμῇντο.

υ in υι: ut

a τέθυμαι, quod a θύνω, festino.

Sing. τεθυίμην, τεθυῖο, τεθυῖτο.
Dual. τεθυίμεθον, τεθυῖσθον, τεθυίσθην.
Plur. τεθυίμεθα, τεθυῖσθε, τεθυῖντο.

α in αι: ut

ab ἔκταμαι, quod a κτείνω, occido.

Sing. ἐκταίμην, ἐκταῖο, ἐκταῖτο.
Dual. ἐκταίμεθον, ἐκταῖσθον ἐκταίσθην.
Plur. ἐκταίμεθα, ἐκταῖσθε, ἐκταῖντο.

ι manet integrum, sed tamen longum hic, etiamsi breve fuerit in praeterito indicativi: ut

a κέχριμαι, quod a χρίνω, iudico.
Sing. κεχρίμην, κέχρῖο, κέχρῖτο.
Dual. κεχρίμεθον, κεχρῖσθον, κεχρίσθην.
Plur. κεχρίμεθα, κέχρῖσθε, κέχρῖντο.

Si ante μαι sit diphthongus, cuius subiunctiva sit υ, tunc circumlocutione opus est: ut

a πέπαυμαι, quod a παύω, finio.
Sing. πεπαυμένος εἴην, εἴης, εἴη.
Dual. πεπαυμένω εἴητον, εἰήτην.
Plur. πεπαυμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

Eodem modo a τετόξευμαι, quod a τοξεύω, iaculor, τετοξευμένος εἴην.

Aliqui eandem circumlocutionem adhibent cum praeteritum habet υ, ut a λέλυμαι, λελυμένος εἴην: *sed alii non admittunt, formantes* λελυίμην, λελυῖο, λελυῖτο; *vel etiam, quod apud Homerum*, λελύμην, λελῦο, λελῦτο.

Subiunctivus adhibet in praeterito circumlocutionem, quoties adhibuit optativus, per participium praeteriti temporis et verbum substantivum: ut

Sing. τετυμμένος ὦ, ᾖς, ᾖ.
Dual. τετυμμένω ἦτον, ἦτον.
Plur. τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Vbi non adhibenda sit circumlocutio, ex omnibus vocalibus ante μαι primae personae praeteriti indicativi fit ῶ: ut

a νενέμημαι
Sing. νενεμῶμαι, νενεμῇ, νενεμῆται.
Dual. νενεμώμεθον, νενεμῆσθον, νενεμῆσθον.
Plur. νενεμώμεθα, νενεμῆσθε, νενεμῶνται.

Id quod etiam fit in verbis circumflexis, et in verbis in μι, *ut a* πεποίημαι, πεποιῶμαι; *a* μέμνημαι, μεμνῶμαι; *a* κεχρύσωμαι, κεχρυσῶμαι; *a* τέθειμαι, τεθῶμαι: *ut apparebit loco suo.*

Aliqui tamen velle videntur, omnia verba barytona in optativo et subiunctivo circumloquenda esse per participium et verbum substantivum.

Infinitivus format praeteritum a secunda plurali perfecti indicativi, vertendo ε in αι, et penultimam acuendo: ut a τέτυφθε, τετύφθαι.

Participium acuit penultimam in praeterito; ut τετυμμένος: ultimam in aoristis; ut τυφθεὶς, τυπεὶς: antepenultimam in reliquis; ut τυπτόμενος, etc.

Participia in μενος, et μενον, ad tertiam pertinent declinationem simplicium: in εὶς, et ὲν ad quintam: foeminina omnia ad secundam.

DE VERBO MEDIO

Putant nonnulli, verbum medium idem fere esse apud Graecos ac verbum commune apud Latinos, modo enim actionem, modo passionem significare. Quos mirum in modum hallucinari docuit Kusterus (Dissert. de verbis mediis graecor.): neque enim activa aut passiva verborum huiusmodi significatio dici potest, sed *media* inter utramque, atque, ut ille inquit, reflexiva, ita ut qui *agit*, idem et *patiatur*. Exemplo sit illud Aristophanis Pluto: ὃς οὐκ ἐλούσατ' ἐξ ὅτου πὲρ ἐγένετο, ubi medium λούεσθαι actionem lavandi et passionem notat. Interdum tamen activam significationem praesefert, atque etiam passivam.

Activam terminationem habet perfectum, et plusquamperfectum: reliqua tempora passivam.

VERBVM BARYTONVM

VOCIS MEDIAE

INFLEXVM SECVNDVM COGNATA TEMPORA

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S.	τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται.	*Verbero memetipsum.*
D.	τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον.	
P.	τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.	

Vnde imperfectum.

S. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. *Verberabam memetipsum.*
D. ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην.
P. ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

Aoristus secundus.

S. ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο. *Verberavi memetipsum.*
D. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.
P. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Futurum secundum.

S. τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται. *Verberabo memetipsum.*
D. τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον.
P. τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Futurum primum.

S. τύψομαι, τύψῃ, τύψεται. *Verberabo memetipsum.*
D. τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον.
P. τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Aoristus primus.

S. ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο. *Verberavi memetipsum.*
D. ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην.
P. ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Praeteritum perfectum.

S. τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε. *Verberavi memetipsum.*
D. τετύπατον, τετύπατον.
P. τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Plusquam perfectum.

S. ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει. *Verberaveram memetipsum.*
D. ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην.
P. ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et imperfectum.

S. τύπτου, τυπτέσθω. *Verbera temetipsum.*
D. τύπτεσθον, τυπτέσθων.
P. τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.

Aoristus secundus.

S. τυποῦ, τυπέσθω. *Verberato temetipsum.*
D. τύπεσθον, τυπέσθων.
P. τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

Aoristus primus.

S. τύψαι, τυψάσθω. *Verberato temetipsum.*
D. τύψασθον, τυψάσθων.
P. τύψασθε, τυψάσθωσαν.

Perfectum et plusquam perfectum.

S. τέτυπε, τετυπέτω. *Verberaveris temetipsum.*
D. τετύπετον, τετυπέτων.
P. τετύπετε, τετυπέτωσαν.

MODVS OPTATIVVS

Praesens et imperfectum.

εἴθε, utinam.

S. τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο. *Verberarem memetipsum.*
D. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.
P. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Aoristus secundus.

S. τυποίμην, τύποιο, τύποιτο. *Verberaverim memetipsum.*
D. τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην.
P. τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

Futurum secundum.

S. τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο. *Verberem memetipsum.*
D. τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην.
P. τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο.

Futurum primum.

S. τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο. *Verberem memetipsum.*
D. τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην.
P. τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο.

Aoristus primus.

S. τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο. *Verberaverim memetipsum.*
D. τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην.
P. τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

Perfectum et plusquam perfectum.

S. τετύποιμι, τετύποις, τετύποι. *Verberavissem memetipsum.*
D. τετύποιτον, τετυποίτην.
P. τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens et imperfectum.

ἐὰν, cum.

S. τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. *Si me verberem.*
D. τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον.
P. τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.

Aoristus secundus.

S. τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται. *Si me verberavero.*
D. τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον.
P. τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

Aoristus primus.

S. τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται. *Si me verberavero.*
D. τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον.
P. τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται.

Praeteritum perfectum et plusquam perfectum.

S. τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ. *Si me verberaverim.*
D. τετύπητον, τετύπητον.
P. τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι.

Praes. et imperf. τύπτεσθαι.
Aoristus 2. τυπέσθαι.
Futurum 2. τυπεῖσθαι.
Futurum 1. τύψεσθαι.
Aoristus 1. τύψασθαι.
Perf. et plusq. τετυπέναι.

PARTICIPIVM

Praesens et imperfectum.

M. ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου. *Verberans semetipsum.*
F. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης.
N. τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Aoristus secundus.

M. ὁ τυπόμενος, τοῦ τυπομένου. *Qui verberavit semetipsum.*
F. ἡ τυπομένη, τῆς τυπομένης.
N. τὸ τυπόμενον, τοῦ τυπομένου.

Futurum secundum.

M. ὁ τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου. *Verberaturus semetipsum.*
F. ἡ τυπουμένη, τῆς τυπουμένης.
N. τὸ τυπούμενον, τοῦ τυπουμένου.

Futurum primum.

M. ὁ τυψόμενος, τοῦ τυψομένου. *Verberaturus semetipsum.*
F. ἡ τυψομένη, τῆς τυψομένης.
N. τὸ τυψόμενον, τοῦ τυψομένου.

Aoristus primus.

M. ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου. *Qui verberavit semetipsum.*
F. ἡ τυψαμένη, τῆς τυψαμένης.
N. τὸ τυψάμενον, τοῦ τυψαμένου.

Perfectum et plusquam perfectum.

M. ὁ τετυπώς, τοῦ τετυπότος. *Qui verberavit semetipsum.*
F. ἡ τετυπυῖα, τῆς τετυπυίας.
N. τὸ τετυπός, τοῦ τετυπότος.

INFLEXIO OMNIVM CONIVGATIONVM

SECVNDVM COGNATA TEMPORA PER OMNES MODOS

PRIMAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	τύπτομαι	τύπτου	τυπτοίμην	τύπτωμαι	τύπτεσθαι	τυπτόμενος
Imp.	ἐτυπτόμην					
Aor. 2.	ἐτυπόμην	τυποῦ	τυποίμην	τύπωμαι	τυπέσθαι	τυπόμενος
Fut. 2.	τυποῦμαι		τυποίμην		τυπεῖσθαι	τυπούμενος
Fut. 1.	τύψομαι		τυψοίμην		τύψεσθαι	τυψόμενος
Aor. 1.	ἐτυψάμην	τύψαι	τυψαίμην	τύψωμαι	τύψασθαι	τυψάμενος
Perf.	τέτυπα	τέτυπε	τετύποιμι	τετύπω	τετυπέναι	τετυπώς
Plusq.	ἐτετύπειν					

SECVNDAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	λέγομαι	λέγου	λεγοίμην	λέγωμαι	λέγεσθαι	λεγόμενος
Imp.	ἐλεγόμην					
Aor. 2.	ἐλεγόμην	λεγοῦ	λεγοίμην	λέγωμαι	λεγέσθαι	λεγόμενος
Fut. 2.	λεγοῦμαι		λεγοίμην		λεγεῖσθαι	λεγούμενος
Fut. 1.	λέξομαι		λεξοίμην		λέξεσθαι	λεξόμενος
Aor. 1.	ἐλεξάμην	λέξαι	λεξαίμην	λέξωμαι	λέξασθαι	λεξάμενος
Perf.	λέλογα	λέλογε	λελόγοιμι	λελόγω	λελογέναι	λελογώς
Plusq.	ἐλελόγειν					

TERTIAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	πείθομαι	πείθου	πειθοίμην	πείθωμαι	πείθεσθαι	πειθόμενος
Imp.	ἐπειθόμην					
Aor.2.	ἐπιθόμην	πιθοῦ	πιθοίμην	πίθωμαι	πιθέσθαι	πιθόμενος
Fut.2.	πιθοῦμαι		πιθοίμην		πιθεῖσθαι	πιθούμενος
Fut.1.	πείσομαι		πεισοίμην		πείσεσθαι	πεισόμενος
Aor.1.	ἐπεισάμην	πεῖσαι	πεισαίμην	πείσωμαι	πείσασθαι	πεισάμενος
Perf.	πέποιθα	πέποιθε	πεποίθοιμι	πεποιθω	πεποιθέναι	πεποιθώς
Plusq.	ἐπεποίθειν					

QVARTAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	φράζομαι	φράζου	φραζοίμην	φράζωμαι	φράζεσθαι	φραζόμενος
Imp.	ἐφραζόμην					
Aor.2.	ἐφραδόμην	φραδοῦ	φραδοίμην	φράδωμαι	φραδέσθαι	φραδόμενος
Fut.2.	φραδοῦμαι		φραδοίμην		φραδεῖσθαι	φραδούμενος
Fut.1.	φράσομαι		φρασοίμην		φράσεσθαι	φρασόμενος
Aor.1.	ἐφρασάμην	φράσαι	φρασαίμην	φράσωμαι	φράσασθαι	φρασάμενος
Perf.	πέφραδα	πέφραδε	πεφράδοιμι	πεφράδω	πεφραδέναι	πεφραδώς
Plusq.	ἐπεφράδειν					

QVINTAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	σπείρομαι	σπείρου	σπειροίμην	σπείρωμαι	σπείρεσθαι	σπειρόμενος
Imp.	ἐσπειρόμην					
Aor. 2.	ἐσπαρόμην	σπαροῦ	σπαροίμην	σπάρωμαι	σπαρέσθαι	σπαρόμενος
Fut. 2.	σπαροῦμαι		σπαροίμην		σπαρεῖσθαι	σπαρούμενος
Fut. 1.	σπεροῦμαι		σπεροίμην		σπερεῖσθαι	σπερούμενος
Aor. 1.	ἐσπειράμην	σπεῖραι	σπειραίμην	σπείρωμαι	σπείρασθαι	σπειράμενος
Perf.	ἔσπορα	ἔσπορε	ἐσπόροιμι	ἐσπόρω	ἐσπορέναι	ἐσπορώς
Plusq.	ἐσπόρειν					

SEXTAE

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subi.	Infinit.	Partic.
Praes.	ἀκούομαι	ἀκούου	ἀκουοίμην	ἀκο[illegible]μαι	[illegible]κούεσθαι	ἀκουόμενος
Imp.	ἠκουόμην					
Aor. 2.	ἠκοόμην	ἀκοοῦ	ἀκοοίμην	ἀκόωμαι	ἀκοέσθαι	ἀκοόμενος
Fut. 2.	ἀκοοῦμαι		ἀκοοίμην		ἀκοεῖσθαι	ἀκοούμενος
Fut. 1.	ἀκούσομαι		ἀκουσοίμην		ἀκούσεσθαι	ἀκουσόμενος
Aor. 1.	ἠκουσάμην	ἄκουσαι	ἀκουσαίμην	ἀκούσωμαι	ἀκούσασθαι	ἀκουσάμενος
Perf.	ἤκοα	ἤκοε	ἠκόοιμι	ἠκόω	ἠκοέναι	ἠκοώς
Plusq.	ἠκόειν					

TEMPORVM FORMATIO

Praesens

Est idem cum praesenti passivo.

Imperfectum

Est idem cum imperfecto passivo.

Aoristus secundus

Formatur ab aoristo secundo activo, mutando ον in όμην: ut ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Futurum secundum

Formatur a futuro secundo activo vertendo ῶ circumflexum in οῦμαι: ut τυπῶ, τυποῦμαι.

Exceptio.

Ἐδόμαι, πιόμαι, φαγόμαι, *pro* ἐδοῦμαι, πιοῦμαι, φαγοῦμαι; *ab* ἔδω *edo*; πίω *bibo*; φάγω *edo*, *et poëtica illa* βέομαι *ibo*, νέομαι, *per crasin* νεῦμαι *ibo*.

Futurum primum

Formatur a futuro primo activo vertendo ω in ομαι: ut τύψω, τύψομαι.

Observatio.

In quinta coniugatione futurum primum desinit in οῦμαι; nam activum in ῶ circumflectitur: ut σπείρω semino, σπερῶ, σπεροῦμαι; στέλλω mitto, στελῶ, στελοῦμαι, quod in omnibus modis erit inflectendum ut futurum secundum aliarum coniugationum. Sic et futurum Atticum: ὑβρίζω contumelia afficio, ὑβριῶ, ὑβριοῦμαι.

Aoristus primus

Formatur ab aoristo primo activo vertendo α in άμην, ut ἔτυψα, ἐτυψάμην.

S. ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.
D. ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην.
P. ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Praeteritum perfectum

Formatur a praeterito perfecto activo, pro characteristica perfecti activi assumendo characteristicam aoristi secundi: ut a τέτυφα fit τέτυπα, a τέταχα, τέταγα; a πέφρακα, πέφραδα; nam aoristi secundi sunt ἔτυπον, ἔταγον, ἔφραδον.

In sexta coniugatione tantum κ tollitur: ut a λέλυκα, λέλυα: quamquam hoc tempus, ut et aoristus secundus, in hac coniugatione rarius.

Quaedam in sexta coniugatione minuuntur etiam penultima vocali: ut a τετέλεκα, τέτελα: a μεμέληκα, μέμελα, unde μέμηλα: a δεδούπηκα, δέδουπα.

Iones item tollunt κ ex praeterito medio, et penultimam corripiunt: ut γέγαα a γέγηκα: μέμαα a μέμηκα: unde participia γεγαὼς et γεγὼς: μεμαὼς et μεμώς.

Regula.

Penultima praeteriti medii est eadem, quae perfecti activi, ut τέτυφα, τέτυπα.

Exceptio.

Dissyllaba quae habent ε in penultima futuri, et nonnulla, quae habent α, mutant ε in ο in penultima praeteriti medii: ut λέγω, λέξω, λέλογα; βάλλω, βαλῶ, βέβολα.

Penultima praesentis activi { ει / αι / α } mutatur in { οι / η / η }

ut { πείθω, πέποιθα: persuadeo. / φαίνω, πέφηνα: appareo. / θάλλω, τέθηλα: germino. }

Sed α aliquando servatur: ut ψάλλω, ἔψαλα, cano.

Cum χ vel φ est characteristica thematis, idem est praeteritum activum et medium: ut γέγραφα a γράφω scribo; τέτρυχα a τρύχω attero.

Praeteritum plusquamperfectum

Formatur a praeterito, mutando α in ειν, et praeponendo ε, si verbum incipiat a simplici consonante,

vel a muta cum liquida: ut τέτυπα, ἐτετύπειν, ut in voce activa.

OBSERVATIO IN MODOS RELIQVOS

Modi reliqui et participia, ut in activo et passivo, sic et in medio pendent ab indicativo, similia tempora a suis similibus.

Aoristus primus retinet α in omnibus modis, praeterquam in subiunctivo: ἐτυψάμην, τύψαι, τυψαίμην, τύψασθαι, τυψάμενος.

Optativus habet futurum secundum, quod in secundis et tertiis personis differt ab aoristo secundo tantum accentu: nam aorist. τυποίμην, τύποιο: futur. τυποίμην, τυποῖο.

Infinitivus habet aoristum secundum in έσθαι: futurum vero secundum in εῖσθαι: ut τυπέσθαι, τυπεῖσθαι.

Participium, aoristum secundum in όμενος: futurum secundum in ούμενος.

Masculina et neutra pertinent ad tertiam declinationem simplicium, foeminina ad secundam, excepto praeterito perfecto, cuius masculinum, et neutrum, est quintae simplicium, foemininum secundae.

EXEMPLVM PRIMAE CONIVGATIONIS

PER OMNES MODOS, TEMPORA, ET PARTICIPIA

IN VOCE ACTIVA, PASSIVA, MEDIA

MODVS INDICATIVVS

	Activum	*Passivum*	*Medium*
Praesens.	τρέπω	τρέπομαι	τρέπομαι
Imperfect.	ἔτρεπον	ἐτρεπόμην	ἐτρεπόμην
Aoristus 2.	ἔτραπον	ἐτράπην	ἐτραπόμην
Futur. 2.	τραπῶ	τραπήσομαι	τραποῦμαι
Futur. 1.	τρέψω	τρεφθήσομαι	τρέψομαι
Aoristus 1.	ἔτρεψα	ἐτρέφθην	ἐτρεψάμην
Perfect.	τέτρεφα	τέτραμμαι	τέτροπα
Plusquam.	ἐτετρέφειν	ἐτετράμμην	ἐτετρόπειν
Paulo post F.		τετράψομαι	

MODVS IMPERATIVVS

	Activum	*Passivum*	*Medium*
Praes. et Imp.	τρέπε	τρέπου	τρέπου
Aoristus 2.	τράπε	τράπηθι	τραποῦ
Aoristus 1.	τρέψον	τρέφθητι	τρέψαι
Perf. et Plusq.	τέτρεφε	τέτραψο	τέτροπε

MODVS OPTATIVVS

	Activum	*Passivum*	*Medium*
Praes. et Imp.	τρέποιμι	τρεποίμην	τρεποίμην
Aoristus 2.	τράποιμι	τραπείην	τραποίμην
Futur. 2.	τραποῖμι	τραπησοίμην	τραποίμην
Futur. 1.	τρέψοιμι	τρεφθησοίμην	τρεψοίμην
Aoristus 1.	τρέψαιμι	τρεφθείην	τρεψαίμην
Perf. et Plusq.	τετρέφοιμι	τετραμμένος εἴην	τετρόποιμι
Paulo post F.		τετραψοίμην	

MODVS SVBIVNCTIVVS

	Activum	*Passivum*	*Medium*
Praes. et Imp.	τρέπω	τρέπωμαι	τρέπωμαι
Aoristus 2.	τράπω	τραπῶ	τράπωμαι
Aoristus 1.	τρέψω	τρεφθῶ	τρέψωμαι
Perf. et Plusq.	τετρέφω	τετραμμένος ὦ	τετρόπω

MODVS INFINITIVVS

	Activum	*Passivum*	*Medium*
Praes. et Imp.	τρέπειν	τρέπεσθαι	τρέπεσθαι
Aoristus 2.	τραπεῖν	τραπῆναι	τραπέσθαι
Futur. 2.	τραπεῖν	τραπήσεσθαι	τραπεῖσθαι
Futur. 1.	τρέψειν	τρέφθήσεσθαι	τρέψεσθαι
Aoristus 1.	τρέψαι	τρεφθῆναι	τρέψασθαι
Perf. et Plusq.	τετρεφέναι	τετράφθαι	τετροπέναι
Paulo post F.		τετράψεσθαι	

PARTICIPIVM

	Activum	Passivum	Medium
Praes. et Imp.	τρέπων	τρεπόμενος	τρεπόμενος
Aoristus 2.	τραπὼν	τραπεὶς	τραπόμενος
Futur. 2.	τραπῶν	τραπησόμενος	τραπούμενος
Futur. 1.	τρέψων	τρεφθησόμενος	τρεψόμενος
Aoristus 1.	τρέψας	τρεφθεὶς	τρεψάμενος
Perf. et plusq.	τετρεφὼς	τετραμμένος	τετροπώς
Paulo post F.		τετραψόμενος	

EXEMPLA VERBORVM BARYTONORVM

PRIMAE CONIVGATIONIS

π.

τρέπω verto.	*λέπω exuo.*
βλέπω aspicio.	*θάλπω foveo.*
πέμπω mitto.	*δρέπω colligo.*
λείπω relinquo.	*ἐρείπω everto.*
λάμπω luceo.	*ῥέπω inclino.*
μέλπω canto.	

β.

θλίβω premo.	*φέρβω pasco.*
στίλβω splendeo.	*τρίβω tero.*
ἀμείβω commuto.	*ῥέμβω in gyrum ago.*
σέβω colo.	

φ.

τύφω inflammo.	*γλάφω cavo.*
νήφω vigilo.	*γλύφω fodio.*
ἀλείφω ungo.	*δέφω excorio.*
στρέφω verto.	*ἐρέφω tego.*

πτ.

ῥίπτω proiicio.	*φαλίπτω desipio.*
κλέπτω furor.	*χαλέπτω everto.*
κόπτω caedo.	*χρίμπτω admoveo.*
νίπτω lavo.	*δάπτω voro.*

κάμπτω *flecto.*	δρύπτω *lacero.*
θρύπτω *frango.*	ἐρέπτω *edo.*
κύπτω *incurvo.*	κολάπτω *tundo.*
θώπτω *assentor.*	ὀλόπτω *vello.*

SECVNDAE

κ.

τήκω *liquefacio.*	διώκω *persequor.*
κρέκω *pectine pulso.*	ἐρείκω *frango.*
ἥκω *venio.*	ἐρύκω *contineo.*
βρύκω *mordeo.*	πέκω *pecto.*
δίκω *iacio.*	

γ.

πνίγω *strangulo.*	ἐρεύγω *ructo.*
οἴγω *aperio.*	φλέγω *uro.*
λήγω *cesso.*	θέλγω *mulceo.*
θίγω *tango.*	θήγω *acuo.*
τέγγω *tingo.*	σφίγγω *stringo.*
φρύγω *torreo.*	ἀνώγω *iubeo.*
ἀμέλγω *mulgeo.*	ὀρέγω *porrigo.*

χ.

νήχω *nato.*	βρέχω *madefacio.*
τεύχω *struo.*	βράχω *sono.*
βρύχω *strideo.*	βρόχω *sorbeo.*
ἄρχω *impero.*	ῥέγχω *sterto.*
ἐλέγχω *arguo.*	ῥώχω *dentibus fremo.*

TERTIAE

δ.

δείδω *timeo.*	ἄρδω *irrigo.*
μέδω *impero.*	ἐρείδω *figo.*
ἀείδω *cano.*	πέρδω *pedo.*
τένδω *comedo.*	

ϑ.

κεύϑω *abscondo.*
κλώϑω *glomero.*
λήϑω *celo.*
πείϑω *persuadeo.*
φλεγέϑω *comburo.*
πέρϑω *vasto.*
βρίϑω *sum gravis.*
ἐρέϑω *lacesso.*
κνήϑω *scalpo.*
αἴϑω *uro.*
πρήϑω *inflammo.*

QVARTAE

σσ, ττ.

ῥήσσω *att.* ττω *frango.*
νύσσω *att.* ττω *pungo.*
πάσσω *att.* ττω *inspergo.*
τινάσσω *att.* ττω *quatio.*
μαλάσσω *att.* ττω *mollio.*
ἀμύσσω *att.* ττω *lacero.*
ϑάσσω *att.* ττω *sedeo.*
ϑωΰσσω *att.* ττω *clamo.*
φλανύσσω *att.* ττω *garrio.*
φράσσω *att.* ττω *munio.*
φυλάσσω *att.* ττω *custodio.*
χαράσσω *att.* ττω *sculpo.*
ἀράσσω *att.* ττω *amputo.*
ἑλίσσω *att.* ττω *volvo.*
ὀδύσσω *att.* ττω *irascor.*
πράσσω *att.* ττω *ago.*
ῥάσσω *att.* ττω *allido.*

ζ.

ῥαβδίζω *virgis caedo.*
αὐλίζω *in aula versor.*
αὐγάζω *illucesco.*
κομίζω *fero.*
κτίζω *condo.*
νομίζω *existimo.*
ϑαμίζω *frequento.*
ϑαυμάζω *miror.*
ϑερίζω *meto.*
ϑεσπίζω *vaticinor.*
ϑωμίζω *flagris caedo.*
φαντάζω *apparere facio.*
φλάζω *stulte loquor.*
φλογίζω *inflammo.*
φροντίζω *curo.*
χωρίζω *separo.*
βαλλίζω *tripudio.*
οἰνίζω *vinum emo, vel sapio.*
ὀργίζω *ad iram excito.*

QVINTAE

λ.

τίλλω *vellico.*
ϑάλλω *vireo.*
ἀγγέλλω *nuncio.*
βδέλλω *mulgeo.*
κωτίλλω *fabulor.*
ὀφέλλω *adiuro.*

ἰάλλω emitto.
ἀσχάλλω maereo.
σφάλλω supplanto.
αἰκάλλω blandior.
πάλλω vibro.

μ.

βρέμω fremo.
γέμω plenus sum.
δέμω aedifico.

ν.

ῥαίνω perfundo.
αὐαίνω sicco.
ἀμύνω auxilior.
κλύνω inclino.
τείνω tendo.
λαχαίνω fodio.
θαρσύνω fiduciam affero.
θαυμαίνω admiror.
θείνω ferio.
θερμαίνω calefacio.
φαλύνω splendidum reddo.
φένω interficio.
χλιαίνω tepefacio.
χραίνω coloro.
διαίνω madefacio.
κραίνω perficio.
ὀνομαίνω nomino.

ρ.

τείρω vexo.
μείρω divido.
θέρω calefacio.
πείρω transadigo.
φθείρω corrumpo.
φύρω misceo.
ἐγείρω excito.
κείρω tondeo.
οἰκτείρω commiseror.
ἀθύρω ludo.
πταίρω sternuto.
σαίρω scopis purgo.

SEXTAE

ω purum

χρίω ungo.
κωλύω prohibeo.
λύω solvo.
φθίω labefacto.
φορύω pinso.
χλίω deliciis frango.
ἀφύω haurio.
ἀρύω germino.
δηρίω contendo.
ἀνύω perficio.
κυλίω volvo.
ὁδεύω iter facio.
κελεύω iubeo.
κολούω amputo.
θραύω frango.

DE CONIVGATIONIBVS CIRCVMFLEXORVM

Vocantur circumflexa, quia, duabus syllabis in unam contractis, accentum habent circumflexum: ut ποιέω, ποιῶ.

Nascuntur a barytonis sextae coniugationis in έω, άω, όω: unde tres sunt coniugationes circumflexorum.

Dignoscuntur per literas characteristicas, quae sunt vocales α, ε, ο proxime praecedentes ω praesentis.

PRIMA

Praes.	*Futur.*	*Praet.*
έω	ήσω	ηκα.

SECVNDA

άω	ήσω	ηκα

TERTIA

όω	ώσω	ωκα

NOTANDA AD INFLEXIONEM

Circumflexa inflectuntur, formantur, et augentur prorsus ut verba barytona, nisi quod hic quaedam tempora contrahuntur.

Contrahuntur autem solum praesens et praeteritum imperfectum in omnibus personis, per omnes modos, et participia.

Carent plerunque aoristo secundo, futuro secundo, et praeterito medio.

PRIMAE CONIVGATIONIS CONTRACTIO

1. εε contrahitur in ει.
2. εο in ου.
3. Si post ε sequitur vocalis longa, aut diphthongus, fit contractio tollendo ε.

VERBVM CIRCVMFLEXVM

EX PRIMA CONIVGATIONE

VOCIS ACTIVAE

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S. ποιέω, ποιῶ: ποιέεις, ποιεῖς: ποιέει, ποιεῖ. *Facio.*
D. ποιέετον, ποιεῖτον: ποιέετον, ποιεῖτον.
P. ποιέομεν, ποιοῦμεν: ποιέετε, ποιεῖτε: ποιέουσι, ποιοῦσι.

Imperfectum.

S. ἐποίεον, ουν: ἐποίεες, εις: ἐποίεε, ει.
D. ἐποιέετον, εῖτον: ἐποιεέτην, είτην.
P. ἐποιέομεν, οῦμεν: ἐποιέετε, εῖτε: ἐποίεον, ουν.

Fut. 1. ποιήσω. *Aor.* 1. ἐποίησα. *Praet. perf.* πεποίηκα.

Plusq. perf. ἐπεποιήκειν; ad normam barytonorum, et hic et in reliquis modis.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et imperfectum.

S. ποίεε, ποίει: ποιεέτω, ποιείτω.
D. ποιέετον, ποιεῖτον: ποιεέτων, ποιείτων.
P. ποιέετε, ποιεῖτε: ποιεέτωσαν, ποιείτωσαν.

Aor. 1. ποίησον. *Praet. perf. et plusq.* πεποίηκε.

MODVS OPTATIVVS

Praesens et imperfectum.

εἴθε, utinam.

S. ποιέοιμι, οῖμι: ποιέοις, οῖς: ποιέοι, οῖ.
D. ποιέοιτον, οῖτον: ποιεοίτην, οίτην.
P. ποιέοιμεν, οῖμεν: ποιέοιτε, οῖτε: ποιέοιεν, οῖεν.

Inflexio Attica et Aeolica.

S. ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη.
D. ποιοίητον, ποιοιήτην.
P. ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν.

Inflexio Dorica.

S. ποιῴην, ποιῴης, ποιῴη.
D. ποιῴητον, ποιῳήτην.
P. ποιῴημεν, ποιῴητε, ποιῴησαν.

Fut. 1. ποιήσοιμι. *Aor.* 1. ποιήσαιμι. *Aor. Aeol.* ποιήσεια. *Praet. perf.* πεποιήκοιμι.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens et imperfectum.

ἐὰν, cum.

S. ποιέω, ῶ: ποιέῃς, ῇς: ποιέῃ, ῇ.
D. ποιέητον, ῆτον: ποιέητον, ῆτον.
P. ποιέωμεν, ῶμεν: ποιέητε, ῆτε: ποιέωσι, ῶσι.

Aor. 1. ποιήσω. *Praet. perf.* πεποιήκω.

MODVS INFINITIVVS

Praes. et imperf. ποιέειν, ποιεῖν.
Fut. 1. ποιήσειν.
Aor. 1. ποιῆσαι.
Praet. perf. πεποιηκέναι.

PARTICIPIVM

Praesens et imperfectum.

M. ὁ ποιέων, ῶν: τοῦ ποιέοντος, οῦντος.
F. ἡ ποιέουσα, οῦσα: τῆς ποιεούσης, ούσης.
N. τὸ ποιέον, οῦν: τοῦ ποιέοντος, οῦντος.

Fut. 1. ὁ ποιήσων. *Aor.* 1. ὁ ποιήσας. *Praet. perf.* ὁ πεποιηκώς.

VOCIS PASSIVAE

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S. ποιέομαι, οῦμαι: ποιέῃ, ῇ: ποιέεται, εῖται.
D. ποιεόμεθον, οὐμεθον: ποιέεσθον, εῖσθον: ποιέεσθον, εῖσθον.
P. ποιεόμεθα, οὐμεθα: ποιέεσθε, εῖσθε: ποιέονται, οῦνται.

Imperfectum.

S. ⎧ ἐποιεόμην, ούμην: ἐποιέου, οῦ: ἐποιέετο, εῖτο.
D. ⎨ ἐποιεόμεϑον, ούμεϑον: ἐποιέεσϑον, εῖσϑον: ἐποιεέσϑην, είσϑην.
P. ⎩ ἐποιεόμεϑα, ούμεϑα: ἐποιέεσϑε, εῖσϑε: ἐποιέοντο, οῦντο.

Praet. perf. πεποίημαι. *Plusq. perf.* ἐπεποιήμην.
Paulo post fut. πεποιήσομαι. *Aor.* 1. ἐποιήϑην.
Fut. 2. ποιηϑήσομαι.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et imperfectum.

S. ⎧ ποιέου, οῦ: ποιεέσϑω, είσϑω.
D. ⎨ ποιέεσϑον, εῖσϑον: ποιεέσϑων, είσϑων.
P. ⎩ ποιέεσϑε, εῖσϑε: ποιεέσϑωσαν, είσϑωσαν.

Perf. et plusq. πεποίησο. *Aor.* 1. ποιήϑητι.

MODVS OPTATIVVS

Praesens et imperfectum.

εἴϑε, utinam.

S. ⎧ ποιεοίμην, οίμην: ποιέοιο, οῖο: ποιέοιτο, οῖτο.
D. ⎨ ποιεοίμεϑον, οίμεϑον: ποιέοισϑον, οῖσϑον: ποιεοίσϑην, οίσϑην.
P. ⎩ ποιεοίμεϑα, οίμεϑα: ποιέοισϑε, οῖσϑε: ποιέοιντο, οῖντο.

Perfectum et plusquam perfectum.

S. ⎧ πεποιήμην, ῇο, ῇτο.
D. ⎨ πεποιήμεϑον, ῇσϑον, ῄσϑην.
P. ⎩ πεποιήμεϑα, ῇσϑε, ῇντο.

Paulo post. fut. πεποιησοίμην. *Aor.* 1. ποιηϑείην.
Fut. 1. ποιηϑησοίμην.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens et imperfectum.

ἐὰν cum.

S. ⎧ ποιέωμαι, ῶμαι: ποιέῃ, ῇ: ποιέηται, ῆται.
D. ⎨ ποιεώμεϑον, ώμεϑον: ποιέησϑον, ῆσϑον: ποιέησϑον, ῆσϑον.
P. ⎩ ποιεώμεϑα, ώμεϑα: ποιέησϑε, ῆσϑε: ποιέωνται, ῶνται.

Perfectum et plusquam perfectum.

S. { πεποιῶμαι, ῇ, ῆται.
D. { πεποιώμεθον, ῆσθον, ῆσθον.
P. { πεποιώμεθα, ῆσθε, ῶνται.

Aor. 1. ποιηθῶ.

MODVS INFINITIVVS

Praes. et imperf. ποιέεσθαι, ποιεῖσθαι.
Perf. et plusq. πεποιῆσθαι.
Paulo post fut. πεποιήσεσθαι.
Aor. 1. ποιηθῆναι.
Fut. 1. ποιηθήσεσθαι.

PARTICIPIVM

Praesens et imperfectum.

M. { ὁ ποιεόμενος, ούμενος: τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
F. { ἡ ποιεομένη, ουμένη: τῆς ποιεομένης, ουμένης.
N. { τὸ ποιεόμενον, ούμενον: τοῦ ποιεομένου, ουμένου.

Perf. et plusq. πεποιημένος. *Paulo post fut.* πεποιησόμενος.
Aor. 1. ποιηθείς. *Fut.* 1. ποιηθησόμενος.

VOCIS MEDIAE

Tempora quae contrahuntur sunt eadem in voce media ac in passiva: tempora reliqua formantur ut media barytona.

Futurum primum.

Indicat. ποιήσομαι.
Optat. ποιησοίμην.
Infinit. ποιήσεσθαι.
Partic. ποιησόμενος.

Aoristus primus.

Indicat. ἐποιησάμην.
Imper. ποίησαι.
Optat. ποιησαίμην.

Subi. ποιήσωμαι.
Infinit. ποιήσασθαι.
Partic. ποιησάμενος.

Observatio.

Quaedam verba primae coniugationis formant futurum in ήσω, et έσω: praeteritum in ηκα, et εκα: ut καλέω, voco; fut. καλήσω, et καλέσω. Ita αἰνέω, laudo; φρονέω, sapio; φορέω, gesto; κορέω, satio; τελέω, perficio; πονέω, laboro; et alia.

Dissyllaba formant futurum in εύσω: ut χέω, fundo; fut. χεύσω. Sic ῥέω, fluo; πνέω, flo; πλέω, navigo. Excipitur δέω, ligo; fut. δήσω.

In dissyllabis primae coniugationis prima singularis, et prima ac tertia pluralis non contrahuntur: ut πλέω, πλέομεν, πλέουσι, non πλῶ, πλοῦμεν, πλοῦσι.

Quae post factam contractionem non desinunt in ω purum, habent in hac prima coniugatione aoristum secundum, futurum secundum, et praeteritum medium: ut φιλῶ a φιλέω, amo: aor. 2. ἔφιλον: futur. 2. φιλῶ: praeter. med. πέφιλα: inflectenda ut barytona activa.

SECVNDAE CONIVGATIONIS CONTRACTIO

1. Si post α sequitur ο, vel ω, fit contractio in ω.
2. Si post α sequitur alia vocalis, vel diphthongus, fit contractio in α; nisi sequatur οι, vel ου; nam tunc fit contractio in ω.
3. Sicubi reperitur ι, subscribitur, υ vero abiicitur.

VERBVM CIRCVMFLEXVM

EX SECVNDA CONIVGATIONE

VOCIS ACTIVAE

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S.	βοάω, βοῶ: βοάεις, βοᾷς: βοάει, βοᾷ.	*Clamo.*
D.	βοάετον, βοᾶτον: βοάετον, βοᾶτον.	
P.	βοάομεν, βοῶμεν: βοάετε, βοᾶτε: βοάουσι, βοῶσι.	

Imperfectum.

S. ἐβόαον, ων: ἐβόαες, ας: ἐβόαε, α.
D. ἐβοάετον, ᾶτον: ἐβοαέτην, άτην.
P. ἐβοάομεν, ῶμεν: ἐβοάετε, ᾶτε: ἐβόαον, ων.

Fut. 1. βοήσω. *Aor.* 1. ἐβόησα. *Perf.* βεβόηκα.
Plusq. perf. ἐβεβοήκειν.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et imperfectum.

S. βόαε, βόα: βοαέτω, βοάτω.
D. βοάετον, βοᾶτον: βοαέτων, βοάτων.
P. βοάετε, βοᾶτε: βοαέτωσαν, βοάτωσαν.

Aor. 1. βόησον. *Perf. et plusq.* βεβόηκε.

MODVS OPTATIVVS

Praesens et imperfectum.

εἴθε, utinam.

S. βοάοιμι, ῷμι: βοάοις, ῷς: βοάοι, ῷ.
D. βοάοιτον, ῷτον: βοαοίτην, ῴτην.
P. βοάοιμεν, ῷμεν: βοάοιτε, ῷτε: βοάοιεν, ῷεν.

Inflexio Attica.

S. βοῴην, βοῴης, βοῴη.
D. βοῴητον, βοῳήτην.
P. βοῴημεν, βοῴητε, βοῴησαν.

Fut. 1. βοήσοιμι. *Aor.* 1. βοήσαιμι. *Aor. Aeol.* βοήσεια.
Perf. et plusq. βεβοήκοιμι.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens et imperfectum.

ἐὰν, cum.

S. βοάω, ῶ: βοάῃς, ᾷς: βοάῃ, ᾷ.
D. βοάητον, ᾶτον: βοάητον, ᾶτον.
P. βοάωμεν, ῶμεν: βοάητε, ᾶτε: βοάωσι, ῶσι.

Aor. 1. βοήσω. *Perf. et plusq.* βεβοήκω.

MODVS INFINITIVVS

Praes. et imperf. βοάειν, βοᾷν.
Fut. 1. βοήσειν.
Aor. 1. βοῆσαι.
Perf. et plusq. perf. βεβοηκέναι.

PARTICIPIVM

Praesens et imperfectum.

M. ⎧ ὁ βοάων, ῶν: τοῦ βοάοντος, ῶντος.
F. ⎨ ἡ βοάουσα, ῶσα: τῆς βοαούσης, ώσης.
N. ⎩ τὸ βοάον, ῶν: τοῦ βοάοντος, ῶντος.
Fut. 1. βοήσων. *Aor.* 1. βοήσας. *Perf. et plusq.* βεβοηκώς.

VOCIS PASSIVAE

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S. ⎧ βοάομαι, ῶμαι: βοάῃ, ᾷ: βοάεται, ᾶται.
D. ⎨ βοαόμεθον, ώμεθον: βοάεσθον, ᾶσθον: βοάεσθον, ᾶσθον.
P. ⎩ βοαόμεθα, ώμεθα: βοάεσθε, ᾶσθε: βοάονται, ῶνται.

Imperfectum.

S. ⎧ ἐβοαόμην, ώμην: ἐβοάου, ῶ: ἐβοάετο, ᾶτο.
D. ⎨ ἐβοαόμεθον, ώμεθον: ἐβοάεσθον, ᾶσθον: ἐβοαέσθην, άσθην.
P. ⎩ ἐβοαόμεθα, ώμεθα: ἐβοάεσθε, ᾶσθε: ἐβοάοντο, ῶντο.
Perf. βεβόημαι. *Plusq. perf.* ἐβεβοήμην. *Paulo post futur.* βεβοήσομαι. *Aor.* 1. ἐβοήθην. *Fut.* 1. βοηθήσομαι.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et imperfectum.

S. ⎧ βοάου, ῶ: βοαέσθω, άσθω.
D. ⎨ βοάεσθον, ᾶσθον: βοαέσθων, άσθων.
P. ⎩ βοάεσθε, ᾶσθε: βοαέσθωσαν, άσθωσαν.
Perf. et plusq. βεβόησο. *Aor.* 1. βοήθητι.

MODVS OPTATIVVS

Praesens et imperfectum.

εἴθε, utinam.

S. βοαοίμην, ῴμην: βοάοιο, ῷο: βοάοιτο, ῷτο.
D. βοαοίμεθον, ῴμεθον: βοάοισθον, ῷσθον: βοαοίσθην, ῴσθην.
P. βοαοίμεθα, ῴμεθα: βοάοισθε, ῷσθε: βοάοιντο, ῷντο.

Perfectum et plusquam perfectum.

S. βεβοήμην, βεβοῇο, βεβοῇτο.
D. βεβοήμεθον, βεβοῇσθον, βεβοῄσθην.
P. βεβοήμεθα, βεβοῇσθε, βεβοῇντο.

Paulo post fut. βεβοησοίμην. *Aor.* 1. βοηθείην.
Fut. 1. βοηθησοίμην.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens et imperfectum.

ἐὰν, cum.

S. βοάωμαι, ῶμαι: βοάῃ, ᾷ: βοάηται, ᾶται.
D. βοαώμεθον, ώμεθον: βοάησθον, ᾶσθον: βοάησθον, ᾶσθον.
P. βοαώμεθα, ώμεθα: βοάησθε, ᾶσθε: βοάωνται, ῶνται.

Perfectum et plusquam perfectum.

S. βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῆται.
D. βεβοώμεθον, βεβοῆσθον, βεβοῆσθον.
P. βεβοώμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῶνται.

Aor. 1. βοηθῶ.

MODVS INFINITIVVS

Praes. et imperf. βοάεσθαι, βοᾶσθαι.
Perf. et plusq. perf. βεβοῆσθαι.
Paulo post fut. βεβοήσεσθαι.
Aor. 1. βοηθῆναι.
Fut. 1. βοηθήσεσθαι.

PARTICIPIVM

Praesens et imperfectum.

M. ὁ βοαόμενος, ώμενος: τοῦ βοαομένου, ωμένου.
F. ἡ βοαομένη, ωμένη: τῆς βοαομένης, ωμένης.
N. τὸ βοαόμενον, ώμενον: τοῦ βοαομένου, ωμένου.

Perf. et plusq. βεβοημένος. *Paulo post fut.* βεβοησόμενος.
Aor. 1. βοηθεὶς. *Fut.* 1. βοηθησόμενος.

VOCIS MEDIAE

Tempora, quae contrahuntur, sunt eadem atque passiva: reliqua ut media barytona.

Futurum primum.

Indicat. βοήσομαι.
Optat. βοησοίμην.
Infinit. βοήσεσθαι.
Partic. βοησόμενος.

Aoristus primus.

Indicat. ἐβοησάμην.
Imper. βόησαι.
Optat. βοησαίμην.
Subi. βοήσωμαι.
Infinit. βοήσασθαι.
Partic. βοησάμενος.

Observatio.

Multa verba secundae coniugationis formant futur. in άσω; praet. in ακα: praesertim habentia ε vel ι ante άω: ut ἐάω, sino, ἐάσω, εἴακα: κοπιάω, laboro, κοπιάσω, κεκοπίακα: plurima habentia λ vel ρ ante άω: ut γελάω, rideo, γελάσω, γεγέλακα: δράω, facio, δράσω, δέδρακα.

His adde δικάω, *iudico:* διφάω, *quaero:* θλάω, *tundo:* μάω, *et* μαιμάω, *vehementer cupio:* νάω, *fluo:* πάω, *possideo:* σπάω, *vello:* ταλάω, *suffero:* φθάω, *praevenio:* φλάω, *tundo: et alia.*

Haec tamen, καίω, vel κάω, uro, et κλάω, frango, formant fut. καύσω, et κλαύσω.

Attici contrahunt αεις in ῃς, αει in ῃ, et αειν in ῆν in his quatuor: ζῶ, ζῇς, ζῇ, ζῆν, vivo; πεινῶ, ῇς, ῇ, ῆν, esurio; διψῶ, ῇς, ῇ, ῆν, sitio; χρῶμαι, χρῇ, χρῆται, χρῆσθαι, utor.

Dores adhibent hanc contractionem αει in ῃ ubique: Aeoles vertunt in infinito ᾶν in αῖς, ut γελαῖς pro γελᾶν.

Poëtae post contractionem in ω praeponunt ο: ut καρηκομόωντες, pro καρηκομῶντες, caput comatum habentes: et α nonnunquam geminant, ut τιμάασθαι, pro τιμᾶσθαι, honorari.

In hac etiam secunda coniugatione, si thema iam contractum in praesenti non desinat in ω purum, reperitur aoristus secundus, futurum secundum, et praeteritum medium: ut a τιμῶ, quod a τιμάω, honoro, aor. 2. ἔτιμον. Futur. 2. τιμῶ. Praet. med. τέτιμα.

TERTIAE CONIVGATIONIS CONTRACTIO

1. Si post ο sequitur ω, vel η, fit contractio in ω.
2. Si post ο sequitur ε, vel ο, vel ου, fit contractio in ου.
3. Si post ο sequitur quaevis alia vocalis, vel diphthongus, fit contractio in οι: nisi in infinitivo, qui contrahitur in οῦν.

VERBVM CIRCVMFLEXVM

EX TERTIA CONIVGATIONE

VOCIS ACTIVAE

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S. χρυσόω, ῶ: χρυσόεις, οῖς: χρυσόει, οῖ. *Inauro.*
D. χρυσόετον, οῦτον: χρυσόετον, οῦτον.
P. χρυσόομεν, οῦμεν: χρυσόετε, οῦτε: χρυσόουσι, οῦσι.

Imperfectum.

S. ἐχρύσοον, ουν: ἐχρύσοες, ους: ἐχρύσοε, ου.
D. ἐχρυσόετον, οῦτον: ἐχρυσοέτην, ούτην.
P. ἐχρυσόομεν, οῦμεν: ἐχρυσόετε, οῦτε: ἐχρύσοον, ουν.

Fut. 1. χρυσώσω. *Aor.* 1. ἐχρύσωσα. *Perf.* κεχρύσωκα. *Plusq. perf.* ἐκεχρυσώκειν.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et imperfectum.

S. χρύσοε, ου: χρυσοέτω, ούτω.
D. χρυσόετον, οῦτον: χρυσοέτων, ούτων.
P. χρυσόετε, οῦτε: χρυσοέτωσαν, ούτωσαν.

Aor. 1. χρύσωσον. *Perf. et plusq. perf.* κεχρύσωκε.

MODVS OPTATIVVS

Praesens et imperfectum.

εἴθε, utinam.

S. χρυσόοιμι, οῖμι: χρυσόοις, οῖς: χρυσόοι, οῖ.
D. χρυσόοιτον, οῖτον: χρυσοοίτην, οίτην.
P. χρυσόοιμεν, οῖμεν: χρυσόοιτε, οῖτε: χρυσόοιεν, οῖεν.

Fut. 1. χρυσώσοιμι. *Aor.* 1. χρυσώσαιμι. *Aor. Aeol.* χρυσώσεια. *Perf. et plusq. perf.* κεχρυσώκοιμι.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens et imperfectum.

ἐὰν, cum.

S. χρυσόω, ῶ: χρυσόῃς, οῖς: χρυσόῃ, οῖ.
D. χρυσόητον, ῶτον: χρυσόητον, ῶτον.
P. χρυσόωμεν, ῶμεν: χρυσόητε, ῶτε: χρυσόωσι, ῶσι.

Aor. 1. χρυσώσω. *Perf. et plusq. perf.* κεχρυσώκω.

MODVS INFINITIVVS

Praes. et imperf. χρυσόειν, χρυσοῦν.
Fut. 1. χρυσώσειν.
Aor. 1. χρυσῶσαι.
Perf. et plusq. κεχρυσωκέναι.

PARTICIPIVM

Praesens et imperfectum.

M. ὁ χρυσόων, ῶν: τοῦ χρυσόοντος, οῦντος.
F. ἡ χρυσόουσα, οῦσα: τῆς χρυσοούσης, ούσης.
N. τὸ χρυσόον, οῦν: τοῦ χρυσόοντος, οῦντος.

Fut. 1. χρυσώσων. *Aor.* 1. χρυσώσας. *Perf.* et *plusq. perf.* κεχρυσωκώς.

VOCIS PASSIVAE

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S. χρυσόομαι, οῦμαι: χρυσόῃ, οῖ: χρυσόεται, οῦται.
D. χρυσοόμεθον, ούμεθον: χρυσόεσθον, οῦσθον: χρυσόεσθον, οῦσθον.
P. χρυσοόμεθα, ούμεθα: χρυσόεσθε, οῦσθε: χρυσόονται, οῦνται.

Imperfectum.

S. ἐχρυσοόμην, ούμην: ἐχρυσόου, οῦ: ἐχρυσόετο, οῦτο.
D. ἐχρυσοόμεθον, ούμεθον: ἐχρυσόεσθον, οῦσθον: ἐχρυσοέσθην, ούσθην.
P. ἐχρυσοόμεθα, ούμεθα: ἐχρυσόεσθε, οῦσθε: ἐχρυσόοντο, οῦντο.

Perf. κεχρύσωμαι. *Plusq. Perf.* ἐκεχρυσώμην.
Paulo post fut. κεχρυσώσομαι. *Aor.* 1. ἐχρυσώθην.
Fut. 1. χρυσωθήσομαι.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et imperfectum.

S. χρυσόου, οῦ: χρυσοέσθω, ούσθω.
D. χρυσόεσθον, οῦσθον: χρυσοέσθων, ούσθων.
P. χρυσόεσθε, οῦσθε: χρυσοέσθωσαν, ούσθωσαν.

Perf. et *plusq.* κεχρύσωσο. *Aor.* 1. χρυσώθητι.

MODVS OPTATIVVS

Praesens et imperfectum.

εἴθε, utinam.

S. χρυσοοίμην, οίμην: χρυσόοιο, οῖο: χρυσόοιτο, οῖτο.
D. χρυσοοίμεθον, οίμεθον: χρυσόοισθον, οῖσθον: χρυσοοίσθην, οίσθην.
P. χρυσοοίμεθα, οίμεθα: χρυσόοισθε, οῖσθε: χρυσόοιντο, οῖντο.

Perfectum et plusquam perfectum.

S. κεχρυσῴμην, κεχρυσῷο, κεχρυσῷτο.
D. κεχρυσῴμεθον, κεχρυσῷσθον, κεχρυσῴσθην.
P. κεχρυσῴμεθα, κεχρυσῷσθε, κεχρυσῷντο.

Paulo post Fut. κεχρυσωσοίμην. *Aor.* 1. χρυσωθείην.
Fut. 1. χρυσωθησοίμην.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praes. et imperf.

ἐὰν cum.

S. χρυσόωμαι, ῶμαι: χρυσόῃ, οῖ: χρυσόηται, ῶται.
D. χρυσοώμεθον, ώμεθον: χρυσόησθον, ῶσθον: χρυσόησθον, ῶσθον.
P. χρυσοώμεθα, ώμεθα: χρυσόησθε, ῶσθε: χρυσόωνται, ῶνται.

Perfectum et plusquam perfectum.

S. κεχρυσῶμαι, κεχρυσῇ, κεχρυσῆται.
D. κεχρυσώμεθον, κεχρυσῆσθον, κεχρυσῆσθον.
P. κεχρυσώμεθα, κεχρυσῆσθε, κεχρυσῶνται.

Aor. 1. χρυσωθῶ.

MODVS INFINITIVVS

Praes. et imperf. χρυσόεσθαι, χρυσοῦσθαι
Perf. et plusq. κεχρυσῶσθαι.
Paulo post fut. κεχρυσώσεσθαι.
Aor. 1. χρυσωθῆναι.
Fut. 1. χρυσωθήσεσθαι.

PARTICIPIUM

Praesens et imperfectum.

M. ὁ χρυσοόμενος, ούμενος: τοῦ χρυσοομένου, ουμένου.
F. ἡ χρυσοομένη, ουμένη: τῆς χρυσοομένης, ουμένης.
N. τὸ χρυσοόμενον, ούμενον: τοῦ χρυσοομένου, ουμένου.

Perf. et plusq. κεχρυσωμένος.
Paulo post fut. κεχρυσωσόμενος.
Aor. 1. χρυσωθείς. *Fut.* 1. χρυσωθησόμενος.

VOCIS MEDIAE

Tempora quae contrahuntur, sunt eadem in voce media ac in passiva: tempora reliqua formantur ut media barytona.

Futur. 1.

Indicat. χρυσώσομαι.
Optat. χρυσωσοίμην.
Infinit. χρυσώσεσθαι.
Partic. χρυσωσόμενος.

Aorist. 1.

Indicat. ἐχρυσωσάμην.
Imper. χρύσωσαι.
Optat. χρυσωσαίμην.
Subi. χρυσώσωμαι.
Infinit. χρυσώσασθαι.
Partic. χρυσωσάμενος.

Observatio.

Verba in όω a nomine derivata mutant in futuro ο in ω: ut δηλόω, δηλώσω, manifesto, a δῆλος manifestus: caetera fere retinent ο: ut ἀρόω, ἀρόσω, aro. At δόω, δώσω, do.

Aoristus secundus, futurum secundum, et praeteritum medium hic penitus desiderantur in omnibus generibus.

EXEMPLA

PRIMAE CONIVGATIONIS

CIRCVMFLEXORVM

in εω.

κινέω *moveo.*
κομέω *curam gero.*
κονέω *festino, ministro.*
ῥοφέω *exhaurio.*
θαῤῥέω *confido.*
θεωρέω *specto.*
κορέω *verro.*
κρατέω *teneo.*
οἰδέω *tumeo.*
οἰκέω *habito.*
ὀκνέω *cunctor.*
αἰνέω *laudo.*
αἰτέω *peto.*
ἀλιτέω *pecco.*
αὐθεντέω *auctoritatem usurpo.*
αὑρέω *fruor.*
πολέω *verto.*
θρυλλέω *murmuro.*
φορέω *gesto.*
φθονέω *invideo.*
φλέω *nugor.*
φοβέω *terreo.*
φρονέω *sapio.*
φρουρέω *custodio.*
χειροτονέω *per suffragia creo.*
χωρέω *proficiscor.*
βοηθέω *auxilior.*
ζητέω *quaero.*

SECVNDAE

in αω.

κοιμάω *dormire facio.*
κολεράω *proculco.*
κολλάω *glutino.*
κομάω *comam alo.*
ὀπτάω *torreo.*
ὁρμάω *prorumpo.*
αἰονάω *aspergo.*
πειράω *conor.*
ῥικάω *decipio.*
κυβερνάω *guberno.*
θλάω *frango.*
θράω *sedeo.*
θρυγανάω *frico.*
θυμιάω *odores incendo.*
φλάω *contundo.*
φλιδάω *putresco.*
περάω *vendo, transeo.*
φοιτάω *ventito.*
φυσάω *sufflo.*
χαλάω *remitto.*
τιμάω *honoro.*
βροντάω *tono.*
γοάω *gemo.*
γράω *comedo.*
δαμάω *domo.*
δαπανάω *consumo.*
ἐρωτάω *interrogo.*

in όω.

κληρόω *sorte deligo.*	φανερόω *manifesto.*
κοινόω *communico.*	φαρμακόω *pharmaca misceo.*
ὁμοιόω *assimilo.*	φιμόω *os occludo.*
ἀκριβόω *exquiro.*	δικαιόω *iustifico.*
χαριτόω *gratum reddo.*	ἐλευθερόω *libero.*
ἀρόω *aro.*	λυθρόω *cruento.*
αἱσιμόω *insumo.*	λυκόω *destruo.*
πληρόω *impleo.*	χρυσόω *inauro.*
ῥιζόω *stabilio.*	θεμελιόω *fundamentum iacio.*
θανατόω *neco.*	ἐρημόω *vasto.*
θεμόω *appropinquare cogo.*	φυσιόω *inflo.*
θυμόω *ad iram provoco.*	φρενόω *castigo.*

DE CONIVGATIONIBVS VERBORVM IN μι.

Vocantur verba in μι propter ultimam syllabam μι, in quam desinunt: ut τίθημι.

Oriuntur ex sexta coniugatione barytonorum a verbis desinentibus in έω, άω, όω, ύω: unde quatuor sunt coniugationes verborum in μι.

Habent pro characteristica, prima ε: secunda α: tertia ο: quarta υ.

Fiunt autem mutando ω ultimam syllabam in μι, vertendo brevem characteristicam in longam, videlicet ε, α, in η: ο in ω: υ correptum in υ productum; et praeponendo reduplicationem.

Reduplicatio duplex est.

Propria: cum prima consonans thematis, vel tenuis loco aspiratae cum ι brevi repetitur: ut

θέω,	τιθέω,	τίθημι	pono.
δόω,	διδόω,	δίδωμι	do.

Impropria; cum ι solum praefigitur; idque vel cum verbum incipit a στ, vel a vocali: ut

στάω,	ἱστάω,	ἵστημι	sto.
ἕω,	ἱέω,	ἵημι	mitto.

Reduplicationem habent tantum tres priores coniugationes in praesenti et praeterito imperfecto solum per omnes modos et participia: quarta nullam habet; sed tantum in ea ω vertitur in μι hoc modo:

1. a θέω	formant	τίθημι	pono.
2. a στάω		ἵστημι	sto.
3. a δόω		δίδωμι	do.
4. a ζευγνύω		ζεύγνυμι	iungo.

Multa sunt etiam sine reduplicatione: ut σβῆμι extinguo: φημὶ dico: ἅλωμι capio: γνῶμι cognosco: et alia.

Poëtae perinde agunt cum reduplicatione atque cum verborum augmento syllabico et temporali. Modo enim addunt reduplicationem, modo detrahunt. Hinc in omni coniugatione multa reperiuntur verba in μι *sine ulla omnino reduplicatione: ut* φίλημι *a* φιλέω *amo:* γέλημι *a* γελάω *rideo:* ἐλευθέρωμι *ab* ἐλευθερόω *libero:* κλῦμι *a* κλύω *audio: aliaque plura non tantum poëtis, sed et aliis subinde usurpata. Interdum adhibent quidem reduplicationem, sed per* ε*: ut* νοέω, νόημι, νενόημι *intelligo:* τελέω, τέλημι, τετέλημι *perficio:* τλάω, τλῆμι, τέτλημι *tolero. In quibusdam verbis loco reduplicationis repetunt duas primas literas praesentis; ut* ἀλυκτέω, ἀλύκτημι, ἀλαλύκτημι *in angustias redigo:* ἀλάω, ἄλημι, ἀλάλημι *erro:* ἀχέω, ἄχημι, ἀκάχημι *angor. Interdum verba a vocali coepta habent reduplicationem in secunda syllaba: ut* ὀνέω, *seu* ὀνάω, ὄνημι, ὀνίνημι *iuro. Aliquando reduplicatio sive per* ι, *sive per* ε, *suapte natura brevis producitur, inserto* μ: *ut* πράω, πρῆμι, πίμπρημι *comburo:* πλάω, *sive* πλέω, πλῆμι, πίμπλημι *impleo. Verba aliqua retinent reduplicationem etiam in futuro. Hinc* διδώσω *pro* δώσω; διδράσω *pro* δράσω *a* διδράσκω *fugio.*

Advertenda ante inflexionem.

Peculiarem habent inflexionem praesens, imperfectum, aoristus secundus: reliqua tempora sequuntur rationem barytonorum.

Destituuntur verba in μι omni futuro secundo, praeterito perfecto medio, aoristo secundo passivo.

Verba quartae coniugationis, si dissyllaba sunt, futurum habent et aoristum secundum: si trisyllaba, non ultra imperfectum flectuntur. Carent etiam modo optativo, et coniunctivo.

INFLEXIO VERBORVM

EX QVATVOR CONIVGATIONIBVS IN μι

VOCIS ACTIVAE

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

1\. S. { τίθημι, τίθης, τίθησι.
D. { τίθετον, τίθετον.
P. { τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι, Jon. τιθέασι.

2\. S. { ἵστημι, ἵστης, ἵστησι.
D. { ἵστατον, ἵστατον.
P. { ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι.

3\. S. { δίδωμι, δίδως, δίδωσι.
D. { δίδοτον, δίδοτον.
P. { δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι, Ion. διδόασι.

4\. S. { ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι.
D. { ζεύγνυτον, ζεύγνυτον.
P. { ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι: in usu ζευγνύουσι.

Imperfectum.

1\. S. { ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη.
D. { ἐτίθετον, ἐτιθέτην.
P. { ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.

2\. S. { ἵστην, ἵστης, ἵστη.
D. { ἵστατον, ἱστάτην.
P. { ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

3\. S. { ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω.
D. { ἐδίδοτον, ἐδιδότην.
P. { ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

4. S. ⎧ ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ.
D. ⎨ ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην.
P. ⎩ ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

Aoristus secundus.

1. S. ⎧ ἔθην, ἔθης, ἔθη.
D. ⎨ ἔθετον, ἐθέτην.
P. ⎩ ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

2. S. ⎧ ἔστην, ἔστης, ἔστη.
D. ⎨ ἔστητον, ἐστήτην.
P. ⎩ ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.

3. S. ⎧ ἔδων, ἔδως, ἔδω.
D. ⎨ ἔδοτον, ἐδότην.
P. ⎩ ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Futurum primum.

1. θήσω.
2. στήσω.
3. δώσω.

Aoristus primus.

1. ἔθηκα.
2. ἔστησα.
3. ἔδωκα.

Cur ἔθηκα, ἔδωκα *habeant* κ, *diximus loco suo.*

Praeteritum perfectum.

1. τέθεικα: ει pro η more Boeotorum.
2. ἕστηκα, et per systolen ἕστακα. Alii tamen ἕστηκα med. vocis esse volunt ex Th. ἑστήκω.
3. δέδωκα.

Praeteritum plusquam perfectum.

1. ἐτεθείκειν.
2. ἑστήκειν, et ἑστάκειν.
3. ἐδεδώκειν.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et Imperfectum.

1. S. τίθετι, τιθέτω.
D. τίθετον, τιθέτων.
P. τίθετε, τιθέτωσαν.

2. S. ἵσταθι, ἱστάτω.
D. ἵστατον, ἱστάτων.
P. ἵστατε, ἱστάτωσαν.

3. S. δίδοθι, διδότω.
D. δίδοτον, διδότων.
P. δίδοτε, διδότωσαν.

4. S. ζεύγνυθι, ζευγνύτω.
D. ζεύγνυτον, ζευγνύτων.
P. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Aoristus secundus.

1. S. θὲς, θέτω.
D. θέτον, θέτων.
P. θέτε, θέτωσαν.

2. S. στῆθι, στήτω.
D. στῆτον, στήτων.
P. στῆτε, στήτωσαν.

3. S. δὸς, δότω.
D. δότον, δότων.
P. δότε, δότωσαν.

Aoristus primus.

1. θῆκον.
2. στῆσον.
3. δῶκον.

Praeteritum perfectum et plusquam perfectum.

1. τέθεικε.
2. ἕστηκε, et ἕστακε.
3. δέδωκε.

MODVS OPTATIVVS

εἴθε, utinam.

1. S. τιθείην, τιθείης, τιθείη.
D. τιθείητον, τιθειήτην.
P. τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν, et τιθεῖεν.

2. S. ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη.
D. ἱσταίητον, ἱσταιήτην.
P. ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν, et ἱσταῖεν.

3. S. διδοίην, διδοίης, διδοίη.
D. διδοίητον, διδοιήτην.
P. διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν, et διδοῖεν.

Aoristus secundus.

1. S. θείην, θείης, θείη.
D. θείητον, θειήτην.
P. θείημεν, θείητε, θείησαν, et θεῖεν.

2. S. σταίην, σταίης, σταίη.
D. σταίητον, σταιήτην.
P. σταίημεν, σταίητε, σταίησαν, et σταῖεν.

3. S. δοίην, δοίης, δοίη.
D. δοίητον, δοιήτην.
P. δοίημεν, δοίητε, δοίησαν, et δοῖεν.

Futurum primum.

1. θήσοιμι.
2. στήσοιμι.
3. δώσοιμι

Aoristus primus.

1. θήκαιμι.
2. στήσαιμι.
3. δώκαιμι.

Praeteritum perfectum et plusquam perfectum.

1. τεθείκοιμι.
2. ἑστήκοιμι, et ἑστάκοιμι.
3. δεδώκοιμι.

MODVS SVBIVNCTIVVS

ἐᾶν, cum.

1. S. τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ.
D. τιθῆτον, τιθῆτον.
P. τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

2. S. ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ.
D. ἱστᾶτον, ἱστᾶτον
P. ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

3. S. διδῶ, διδῷς, διδῷ.
D. διδῶτον, διδῶτον.
P. διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Aoristus secundus.

1. S. θῶ, θῇς, θῇ.
D. θῆτον, θῆτον.
P. θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

2. S. στῶ, στῇς, στῇ.
D. στῆτον, στῆτον.
P. στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

3. S. δῶ, δῷς, δῷ,
D. δῶτον, δῶτον.
P. δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

Aoristus primus.

1. θήκω.
2. στήσω.
3. δῶκω.

Praeteritum perfectum et plusquam perfectum.

1. τεθείκω.
2. ἑστήκω, et ἑστάκω.
3. δεδώκω.

MODVS INFINITIVVS

Praesens et imperfectum.

1. τιθέναι.
2. ἱστάναι.
3. διδόναι.
4. ζευγνύναι.

Aoristus secundus.

1. θεῖναι.
2. στῆναι.
3. δοῦναι.

Futurum primum.

1. θήσειν.
2. στήσειν.
3. δώσειν.

Aoristus primus.

1. θῆκαι.
2. στῆσαι.
3. δῶκαι.

Praeteritum perfectum et plusquam perfectum.

1. τεθεικέναι.
2. ἑστηκέναι, et ἑστακέναι.
3. δεδωκέναι.

PARTICIPIVM

Praesens et imperfectum.

1\. M. ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος.
F. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης.
N. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

2\. M. ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος.
F. ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης.
N. τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

3. M. ⎧ ὁ διδοὺς, τοῦ διδόντος.
F. ⎨ ἡ διδοῦσα, τῆς διδούσης.
N. ⎩ τὸ διδὸν, τοῦ διδόντος.

4. M. ⎧ ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνύντος.
F. ⎨ ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης.
N. ⎩ τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος.

Aoristus secundus.

1. M. ⎧ ὁ θεὶς, τοῦ θέντος.
F. ⎨ ἡ θεῖσα, τῆς θείσης.
N. ⎩ τὸ θὲν, τοῦ θέντος.

2. M. ⎧ ὁ στὰς, τοῦ στάντος.
F. ⎨ ἡ στᾶσα, τῆς στάσης.
N. ⎩ τὸ στὰν, τοῦ στάντος.

3. M. ⎧ ὁ δοὺς, τοῦ δόντος.
F. ⎨ ἡ δοῦσα, τῆς δούσης.
N. ⎩ τὸ δὸν, τοῦ δόντος.

Futurum primum.

1. θήσων.
2. στήσων.
3. δώσων.

Aoristus primus.

1. θήκας.
2. στήσας.
3. δώκας.

Perfectum et plusquam perfectum.

1. τεθεικώς.
2. ἑστηκὼς, et ἑστακώς.
3. δεδωκώς.

VOCIS PASSIVAE

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

1\. S. τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται.
D. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον.
P. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

2\. S. ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται.
D. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον.
P. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

3\. S. δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται.
D. διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον.
P. διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

4\. S. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται.
D. ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον.
P. ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Imperfectum.

1\. S. ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, et ἐτίθου, ἐτίθετο.
D. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην.
P. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

2\. S. ἱστάμην, ἵστασο, et ἵστω, ἵστατο.
D. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην.
P. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

3\. S. ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, et ἐδίδου, ἐδίδοτο.
D. ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην.
P. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

4\. S. ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο.
D. ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην.
P. ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

Perfectum.

1\. τέθειμαι.
2\. ἕσταμαι.
3\. δέδομαι.

Plusquam perfectum.

1. ἐτεθείμην.
2. ἐστάμην.
3. ἐδεδόμην.

Paulo post futurum.

1. τεθείσομαι.
2. ἑστάσομαι.
3. δεδόσομαι.

Aoristus primus.

1. ἐτέθην.
2. ἐστάθην.
3. ἐδόθην.

Futurum primum.

1. τεθήσομαι.
2. σταθήσομαι.
3. δοθήσομαι.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et imperfectum.

1. S. τίθεσο, et τίθου, τιθέσθω.
D. τίθεσθον, τιθέσθων.
P. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

2. S. ἵστασο, et ἵστω, ἱστάσθω.
D. ἵστασθον, ἱστάσθων.
P. ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.

3. S. δίδοσο, et δίδου, διδόσθω.
D. δίδοσθον, διδόσθων.
P. δίδοσθε, διδόσθωσαν.

4. S. ζεύγνυσο, ζευγνύσθω.
D. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων.
P. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.

Perfectum et plusquam perfectum.

1. τέθεισο.
2. ἕστασο.
3. δέδοσο.

Aoristus primus.

1. τέθητι.
2. στάθητι.
3. δόθητι.

MODVS OPTATIVVS

Praesens et imperfectum.

εἴθε, utinam.

1. S. τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.
D. τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην.
P. τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο.

2. S. ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.
D. ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην.
P. ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο.

3. S. διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο.
D. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην.
P. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο.

Perfectum et plusquam perfectum.

1. S. τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο
D. τεθείμεθον, τεθεῖσθον, τεθείσθην.
P. τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο.

2. S. ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο.
D. ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, ἑσταίσθην.
P. ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο.

3. S. δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο.
D. δεδοίμεθον, δεδοῖσθον, δεδοίσθην.
P. δεδοίμεθα, δεδοῖσθε, δεδοῖντο.

Paulo post futurum.

1. τεϑεισοίμην.
2. ἑστασοίμην.
3. δεδοσοίμην.

Aoristus primus.

1. τεϑείην.
2. σταϑείην.
3. δοϑείην.

Futurum primum

1. τεϑησοίμην.
2. σταϑησοίμην.
3. δοϑησοίμην.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens et imperfectum.

ἐὰν, cum.

1\. S. τιϑῶμαι, τιϑῇ, τιϑῆται.
D. τιϑώμεϑον, τιϑῆσϑον, τιϑῆσϑον.
P. τιϑώμεϑα, τιϑῆσϑε, τιϑῶνται.

2\. S. ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται.
D. ἱστώμεϑον, ἱστᾶσϑον, ἱστᾶσϑον.
P. ἱστώμεϑα, ἱστᾶσϑε, ἱστῶνται.

3\. S. διδῶμαι, διδῷ, διδῶται.
D. διδώμεϑον, διδῶσϑον, διδῶσϑον.
P. διδώμεϑα, διδῶσϑε, διδῶνται.

Perfectum et plusquam perfectum.

1\. S. τεϑῶμαι, τεϑῇ, τεϑῆται.
D. τεϑώμεϑον, τεϑῆσϑον, τεϑῆσϑον.
P. τεϑώμεϑα, τεϑῆσϑε, τεϑῶνται.

2\. S. ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται.
D. ἑστώμεϑον, ἑστᾶσϑον, ἑστᾶσϑον.
P. ἑστώμεϑα, ἑστᾶσϑε, ἑστῶνται.

3\. S. δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται.
D. δεδώμεθον, δεδῶσθον, δεδῶσθον.
P. δεδώμεθα, δεδῶσθε, δεδῶνται.

Aoristus primus.

1\. τεθῶ.
2\. σταθῶ.
3\. δοθῶ.

MODVS INFINITIVVS

Praesens et imperfectum.

1\. τίθεσθαι.
2\. ἵστασθαι.
3\. δίδοσθαι.
4\. ζεύγνυσθαι.

Perfectum et plusquam perfectum.

1\. τεθεῖσθαι.
2\. ἑστάσθαι.
3\. δεδόσθαι.

Paulo post futurum.

1\. τεθείσεσθαι.
2\. ἑστάσεσθαι.
3\. δεδόσεσθαι.

Aoristus primus.

1\. τεθῆναι.
2\. σταθῆναι.
3\. δοθῆναι.

Futurum primum.

1\. τεθήσεσθαι.
2\. σταθήσεσθαι.
3\. δοθήσεσθαι.

PARTICIPIUM

Praesens et imperfectum.

1. M. ὁ τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου.
F. ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης.
N. τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

2. M. ὁ ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου.
F. ἡ ἱσταμένη, τῆς ἱσταμένης.
N. τὸ ἱστάμενον, τοῦ ἱσταμένου.

3. M. ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου.
F. ἡ διδομένη, τῆς διδομένης.
N. τὸ διδόμενον, τοῦ διδομένου.

4. M. ὁ ζευγνύμενος, τοῦ ζευγνυμένου.
F. ἡ ζευγνυμένη, τῆς ζευγνυμένης.
N. τὸ ζευγνύμενον, τοῦ ζευγνυμένου.

Perfectum et plusquam perfectum.

1. τεθειμένος.
2. ἑσταμένος.
3. δεδομένος.

Paulo post futurum.

1. τεθεισόμενος.
2. ἑστασόμενος.
3. δεδοσόμενος.

Aoristus primus.

1. τεθείς.
2. σταθείς.
3. δοθείς.

Futurum primum.

1. τεθησόμενος.
2. σταθησόμενος.
3. δοθησόμενος.

VOCIS MEDIAE

Praesens et imperfectum per omnes modos sunt eadem ac passiva.

MODVS INDICATIVVS

Aoristus secundus.

1. S. ⎧ ἐθέμην, ἔθεσο, et ἔθου, ἔθετο.
D. ⎨ ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην.
P. ⎩ ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

2. S. ⎧ ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο.
D. ⎨ ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην.
P. ⎩ ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο.

3. S. ⎧ ἐδόμην, ἔδοσο, et ἔδου, ἔδοτο.
D. ⎨ ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην.
P. ⎩ ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

Futurum primum.

1. θήσομαι.
2. στήσομαι.
3. δώσομαι.

Aoristus primus.

1. ἐθηκάμην.
2. ἐστησάμην.
3. ἐδωκάμην.

MODVS IMPERATIVVS

Aoristus secundus.

1. S. ⎧ θέσο, et θοῦ, θέσθω.
D. ⎨ θέσθον, θέσθων.
P. ⎩ θέσθε, θέσθωσαν.

1. S. ⎧ στάσο, στάσθω.
D. ⎨ στάσθον, στάσθων.
P. ⎩ στάσθε, στάσθωσαν.

3. S. δόσο, et δοῦ, δόσθω.
D. δόσθον, δόσθων.
P. δόσθε, δόσθωσαν.

Aoristus primus.

1. θῆκαι.
2. στῆσαι.
3. δῶκαι.

MODVS OPTATIVVS

Aoristus secundus.

εἴθε, utinam.

1. S. θείμην, θεῖο, θεῖτο.
D. θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην.
P. θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

2. S. σταίμην, σταῖο, σταῖτο.
D. σταίμεθον, σταῖσθον, σταίσθην.
P. σταίμεθα, σταῖσθε, σταῖντο.

3. S. δοίμην, δοῖο, δοῖτο.
D. δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.
P. δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

Futurum primum.

1. θησοίμην.
2. στησοίμην.
3. δωσοίμην.

Aoristus primus.

1. θηκαίμην.
2. στησαίμην.
3. δωκαίμην.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Aoristus secundus.

ἐὰν, cum.

1. S. θῶμαι, θῇ, θῆται.
D. θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον.
P. θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

2. S. στῶμαι, στᾷ, στᾶται.
D. στώμεθον, στᾶσθον, στᾶσθον.
P. στώμεθα, στᾶσθε, στῶνται.

3. S. δῶμαι, δῷ, δῶται.
D. δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.
P. δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Aoristus primus.

1. θήκωμαι.
2. στήσωμαι.
3. δώκωμαι.

MODVS INFINITIVVS

Aoristus secundus.

1. θέσθαι.
2. στάσθαι.
3. δόσθαι.

Futurum primum.

1. θήσεσθαι.
2. στήσεσθαι.
3. δώσεσθαι.

Aoristus primus.

1. θήκασθαι.
2. στήσασθαι.
3. δώκασθαι.

PARTICIPIVM

Aoristus secundus.

1. M.	ὁ θέμενος, τοῦ θεμένου.
F.	ἡ θεμένη, τῆς θεμένης.
N.	τὸ θέμενον, τοῦ θεμένου.
2. M.	ὁ στάμενος, τοῦ σταμένου.
F.	ἡ σταμένη, τῆς σταμένης.
N.	τὸ στάμενον, τοῦ σταμένου.
3. M.	ὁ δόμενος, τοῦ δομένου.
F.	ἡ δομένη, τῆς δομένης.
N.	τὸ δόμενον, τοῦ δομένου.

Futurum primum.

1. θησόμενος.
2. στησόμενος.
3. δωσόμενος.

Aoristus primus.

1. θηκάμενος.
2. στησάμενος.
3. δωκάμενος.

TEMPORVM QVORVNDAM FORMATIO

IN VOCE ACTIVA

Praesens.

De huius formatione satis dictum est supra.

Imperfectum.

Formatur a praesenti, mutando μι in ν, et praeponendo augmentum, nisi verbum incipiat ab ι positione longo: ut τίθημι, ἐτίθην: sed ἵστημι, ἵστην.

Observatio.

Praesens et imperfectum activum in duali et plurali

mutant characteristicam longam in brevem: ut τίθετον, ἵστατον, δίδοτον, ζεύγνυτον, etc.

Imperfectum singulare trium priorum coniugationum vix est in usu; sed utimur personis circumflexorum: ut ἐτίθεον, ἐτίθουν, ἐτίθεες, ἐτίθεις: ἵσταον, ἵστων, ἵσταες, ἵστας: ἐδίδοον, ἐδίδουν, ἐδίδοες, ἐδίδους, etc. Secundae etiam personae imperativi saepe contrahuntur: ut τίθει, ἵστα, δίδου, a contractis τιθῶ, ἱστῶ, διδῶ.

Aoristus secundus

Deducitur ab imperfecto reiiciendo reduplicationem, et praeponendo augmentum ε: ut ἐτίθην, ἔθην: sed ἵστην, ἔστην: quod, sicut etiam praeteritum ἕστηκα (quod et ἕστακα, et ἕσταα) neutram, seu passivam habet significationem: *steti, iacui, vel positus sum.*

Similis est imperfecto, nisi quod in duali ac plurali vocalem retinet longam, praeter ἔθην, ἔδων, et ἧν, ab ἵημι mitto.

Si verbum caret reduplicatione, idem erit imperfectum et aoristus secundus: ut σβῆμι, ἔσβην, extinguo: κλῦμι, ἔκλυν, audio.

Hi tres aoristi secundi ἔθην, ἔδων, ἧν, in indicativo singulariter sunt inusitati.

OBSERVATIO IN MODOS RELIQVOS

Imperativi praesens formatur a praesenti indicativi, mutando μι in θι, et longam vocalem in brevem: ut ἵστημι, ἵσταθι: sed τίθετι, non τίθεθι, propter alterum θ praecedens.

Aoristus secundus exit plerumque in θι: ut στῆθι, στήτω: γνῶθι, γνώτω: sed θὲς et δὸς excipiuntur; quamvis apud aliquos etiam δόθι: sicut etiam σχὲς habeto, a σχῆμι: φρὲς fer, a φρῆμι: ἓς mitte, ab ἵημι, cum suis compositis.

Optativi praesens τιθείην, ἱσταίην, διδοίην: et aoristus secundus θείην, σταίην, δοίην, per diphthongum, quae continet characteristicam coniugationis ει, αι, οι.

Subiunctivi praesens τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ: ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ: διδῶ, διδῷς, διδῷ. Secunda et tertia persona per diphthongum impropriam; ῃ primae coniugationis; ᾳ secundae; ῳ tertiae. Aoristus autem secundus θῶ, θῇς, θῇ: στῶ, στῇς,

στῆ: δῶ, δῷς, δῷ, per ῃ̃ in duabus primis coniugationibus, et per ῷ in tertia.

Infinitivi praesens τιθέναι, ἱστάναι, διδόναι, ζευγνύναι per characteristicam suae coniugationis ante ναι. Ab hoc formatur aoristus secundus, abiecta reduplicatione, et mutata brevi vocali in longam: ut ἱστάναι, στῆναι. Excipiuntur θεῖναι, δοῦναι, εἶναι, quae ex vocali brevi faciunt diphthongum.

Participii praesens τιθεὶς, διδοὺς a themate τίθημι, δίδωμι, mutato μι in ς, et ad characteristicam brevem sumtam addito ι in τιθεὶς, υ in διδοὺς: ἱστὰς ab ἵστημι, mutato μι in ς, et η in α longum: ζευγνὺς a ζεύγνυμι, mutato μι in ς. Acuitur in omnibus ultima.

Praeteritum perfectum ἑστηκὼς, ἑστηκυῖα, ἑστηκὸς, et ἑστακὼς etc.: et Ionice ἑσταὼς, ἑσταότος: Iones enim e praeteritis subtrahunt κ, et penultimam corripiunt: inde per crasin ὁ ἑστὼς ἑστῶτος: ἡ ἑστῶσα, ἑστώσης: τὸ ἑστὸς, ἑστῶτος: maximo in usu. Neutrum ἑστὼς non secus ac masculinum, scribitur per ω, quia natum ex crasi.

TEMPORVM QVORVNDAM FORMATIO

IN VOCE PASSIVA

Praesens

Formatur ab activo τίθημι, mutando μι in μαι, et longam vocalem in suam brevem, ut et in reliquis personis omnibus.

Observatio.

Secunda persona praesentis exit in σαι: τίθεσαι, ἵστασαι: Attice tamen τίθῃ, ἵστῃ.

Sunt nonnulla in μι, quae communiter formant secundam personam in η: κάθημαι, κάθῃ, sedeo: ἐπίσταμαι, ἐπίστῃ, scio: δύναμαι, δύνῃ, possum: pro κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι: quamvis istae etiam terminationes reperiantur.

Quaedam etiam, Attice praesertim, retinent longam vocalem activi: ut ὄνημαι, ὄνησαι, ὄνηται, fruor; pro ὄνεμαι, ὄνεσαι, ὄνεται: κάλημαι, pro κάλεμαι, ab activo κάλημι voco; δίζημαι,

pro διζεμαι, a διζημι quaero; sic in secunda coniugatione: ὄρημαι, pro ὅραμαι, ab ὅρημι video.

Imperfectum

A praesenti τίθεμαι, verso αι in ην, et augmento praeposito. Caeterum ubique est brevis characteristica. Secunda persona pro ἐτίθεσο est etiam ἐτίθου: sic ἵστασο, et ἵστω: ἐδίδοσο, et ἐδίδου, expuncto σ, et duabus vocalibus in unam syllabam contractis.

Praeteritum perfectum

Formatur a perfecto activo, mutando κα in μαι, et penultima corripienda, idque in omnibus numeris: ut ἕστηκα, ἕσταμαι, ἑστάμεθον, ἑστάμεθα: δέδωκα, δέδομαι, δεδόμεθον, δεδόμεθα. Sed τέθειμαι retinet Boeoticam perfecti activi diphthongum.

Aoristus primus.

Aoristus primus ἐτέθην formatur a tertia persona perfecti τέθειται, mutata αι in ην; retentoque augmento imperfecti. Penultima huius aoristi corripitur: a τέθειται, ἐτέθην, abiecta subiunctiva ι, verso autem θ in τ, propter alterum θ sequens.

OBSERVATIO IN MODOS RELIQVOS

Imperativi praesens τίθεσο formatur a praesenti indicativi mutando μαι in σο; retinendoque brevem vocalem in omnibus numeris. Ablato σ fit crasis Attica: τίθεσο, τίθεο, τίθου: ἵστασο, ἵσταο, ἵστω: δίδοσο, δίδοο, δίδου.

Optativi praesens τιθείμην a praesenti indicativi mutando αι in ην, et ad penultimam brevem addendo ι: ἵσταμαι, ἱσταίμην, δίδομαι, διδοίμην. Praeterea secunda ac tertia persona, ultima brevi, in penultima ubique circumflectitur, nisi activum non sit in usu: ut δύναμαι possum, δυναίμην, δύναιο, δύναιτο; quia non dicitur δύνημι, δυναίην. Quidam tamen ἱσταίμην, ἵσταιο, ἵσταιτο.

Perfectum τεθείμην nihil differt a praesenti τιθείμην, nisi prima syllaba: quia illic est reduplicatio, hic augmentum.

Subiunctivi praesens τιθῶμαι simile est suo circumflexo;

nisi quod secunda singularis tertiae coniugationis inflectitur per ῷ, non per οῖ: ut διδῶμαι, διδῷ, διδῶται: et pro ἱστῶμαι, ᾷ, ᾶται, quidam dicunt ἱστῶμαι, ῇ, ῆται: sic δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται.

Perfectum τεθῶμαι nihil differt a praesenti τιθῶμαι, nisi prima syllaba, quae illic est reduplicatio, hic augmentum.

Infinitivi praesens τίθεσθαι a secunda plurali praesentis indicativi, mutando ε in αι.

ANIMADVERSIO IN VOCEM MEDIAM

Praesens et imperfectum conveniunt cum passivis.

Futurum primum, et aoristus primus iuxta regulam barytonorum.

Perfectum et plusquam perfectum et futurum secundum tunc sunt, cum verba circumflexa, a quibus verba in μι formantur, praedicta tempora habuerint: caeterum desiderantur, ut dictum est.

Aoristus primus vix est in usu maxime extra indicativum; ut etiam aoristus primus activus.

Aoristus secundus

Fit ab imperfecto, abiecta reduplicatione, idque in omnibus modis: ut ἐτιθέμην, ἐθέμην, ἱστάμην, ἐστάμην, ἐδιδόμην, ἐδόμην. Ἐστάμην convenit cum praeterito plusquam perfecto passivo, licet spiritu differat, cum in illo sit asper, hic lenis.

Vix est usitatum hoc tempus, et minus extra indicativum, στάσο, σταίμην, στῶμαι, στάσθαι.

Imperativi aoristus secundus θοῦ fit a θέσο, expuncto σ, et duabus vocalibus in ου contractis.

Caeterum verba in μι, praesertim vero polysyllaba quartae defectum temporum aliunde sarciunt: ut ζεύγνυμι a ζευγνύω. Fut. 1. ζεύξω a ζεύγω. Aor. 1. ἔζευξα. Aor. 2. ἔζυγον.

CONIVGATIO QVORVNDAM ANOMALORVM IN μι.

Εἶμι Eo.

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S. εἶμι, εἶς, vel εἶ, εἶσι.
D. ἴτον, ἴτον.
P. ἴμεν, ἴτε, ἴσι.

Imperfectum.

S. εἶν, εἶς, εἶ.
D. ἴτον, ἴτην.
P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Perfectum.

S. εἶκα, εἶκας, εἶκε.
D. εἴκατον, εἴκατον.
P. εἴκαμεν, εἴκατε, εἴκασι.

Plusquam perfectum.

S. εἴκειν, εἴκεις, εἴκει, vel Attice ἤκειν, ἤκεις, etc.
D. εἰκεῖτον, εἰκείτην.
P. εἴκειμεν, εἴκειτε, εἴκεισαν.

Perfectum medium.

S. εἶα, εἶας, εἶε, vel ἦα, ἦας, etc.
D. εἴατον, εἴατον.
P. εἴαμεν, εἴατε, εἴασι.

Plusquam perfectum medium.

S. ἤειν, ἤεις, ἤει.
D. ἤειτον, ἠείτην.
P. ἤειμεν, ἤειτε, ἤεισαν.

Aoristus primus.

S. { εἶσα, εἶσας, εἶσε.
D. { εἴσατον, εἰσάτην.
P. { εἴσαμεν, εἴσατε, εἶσαν.

Aoristus secundus.

S. { ἴον, ἴες, ἴε.
D. { ἴετον, ἰέτην.
P. { ἴεμεν, ἴετε, ἴον.

Futurum primum.

S. { εἴσω, εἴσεις, εἴσει.
D. { εἴσετον, εἴσετον.
P. { εἴσομεν, εἴσετε, εἴσουσι.

Hoc futurum in usu non est: utimur antem pro eo praesenti tempore, hoc est εἶμι, εἶς, εἶσι.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et imperfectum.

S. { ἴθι, vel εἶ, ἴτω.
D. { ἴτον, ἴτων.
P. { ἴτε, ἴτωσαν.

Aoristus secundus.

S. { ἴε, ἰέτω.
D. { ἴετον, ἰέτων.
P. { ἴετε, ἰέτωσαν.

Pro ἴθι per crasin dicitur εἶ, εἶτω quod cum omnibus praepositionibus componere licet, ut δίει, ἔξει. Duas excipe, nempe σὺν, et παρά.

MODVS OPTATIVVS

Praesens et imperfectum pene obsolevit.

Aoristus secundus.

ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, etc.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens et imperfectum non est in usu.

ἐὰν, cum.

S. ἴῃς, ἴῃ.
D. ἴητον, ἴητον.
P. ἴωμεν, ἴητε, ἴωσι.

MODVS INFINITIVVS

Praesens et imperfectum.

ἰέναι, vel εἶναι, vel ἰέναι.

PARTICIPIVM

Aoristus secundus.

M. ὁ ἰὼν, τοῦ ἰόντος.
F. ἡ ἰοῦσα, τῆς ἰούσης.
N. τὸ ἰὸν, τοῦ ἰόντος.

Ἵημι Mitto.

VOX ACTIVA

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S. ἵημι, ἵης, ἵησι.
D. ἵετον, ἵετον.
P. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι, et ἱᾶσι Att.

Imperfectum.

S. ἵην, ἵης, ἵη, et ἵεον, ἵουν: ἵεες, ἵεις: ἵεε, ἵει contracta.
D. ἵετον, ἱέτην.
P. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν.

Perfectum.

S. εἷκα, εἷκας, εἷκε.
D. εἵκατον, εἵκατον.
P. εἵκαμεν, εἵκατε, εἵκασι.

Plusquam perfectum.

M. ⎧ εἴχειν, εἴχεις, εἴχει.
F. ⎨ εἴχειτον, εἰχείτην.
N. ⎩ εἴχειμεν, εἴχειτε, εἴχεισαν.

Aoristus primus.

S. ⎧ ἧκα, ἧκας, ἧκε, vel ἕηκα, ἕηκας, etc. **Att.**
D. ⎨ ἥκατον, ἡκάτην.
P. ⎩ ἥκαμεν, ἥκατε, ἧκαν.

Aoristus secundus.

S. ⎧ ἧν, ἧς, ἧ.
D. ⎨ ἕτον, ἕτην.
P. ⎩ ἕμεν, ἕτε, ἕσαν.

Futurum.

S. ⎧ ἥσω, ἥσεις, ἥσει.
D. ⎨ ἥσετον, ἥσετον.
P. ⎩ ἥσομεν, ἥσετε, ἥσουσι.

In reliquis modis perfect. et plusquam perfectum, aoristus primus, itemque futurum, inusitata sunt.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et imperfectum.

S. ⎧ ἵεθι, ἱέτω.
D. ⎨ ἵετον, ἱέτων.
P. ⎩ ἵετε, ἱέτωσαν.

Aoristus secundus.

S. ⎧ ἕς, ἕτω.
D. ⎨ ἕτον, ἕτων.
P. ⎩ ἕτε, ἕτωσαν.

MODVS OPTATIVVS

Praesens et imperfectum.

εἴθε, utinam.

S. ἱείην, ἱείης, ἱείη.
D. ἱείητον, ἱειήτην.
P. ἱείημεν, ἱείητε, ἱείησαν.

Aoristus secundus.

S. εἵην, εἵης, εἵη.
D. εἵητον, εἱήτην.
P. εἵημεν, εἵητε, εἵησαν.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens et imperfectum.

ἐὰν, cum.

S. ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ.
D. ἱῆτον, ἱῆτον.
P. ἱῶμεν, ἱῆτε, ἱῶσι.

Aoristus secundus.

S. ὧ, ᾗς, ᾗ.
D. ἧτον, ἧτον.
P. ὧμεν, ἧτε, ὧσι.

MODVS INFINITIVVS

Praesens et imperfectum.

ἱέναι.

Aoristus secundus.

εἶναι.

PARTICIPIVM

Praesens et imperfectum.

M. ὁ ἱεὶς, τοῦ ἱέντος.
F. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης.
N. τὸ ἱὲν, τοῦ ἱέντος.

Aoristus secundus.

M. ὁ εἷς, τοῦ ἕντος.
F. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης.
N. τὸ ἕν, τοῦ ἕντος.

VOX PASSIVA

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S. ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται
D. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον.
P. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται.

Imperfectum.

S. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο.
D. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην.
P. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.

Perfectum.

S. εἷμαι, εἷσαι, εἷται.
D. εἵμεθον, εἷσθον, εἷσθον.
P. εἵμεθα, εἷσθε, εἷνται.

Plusquam perfectum.

S. εἵμην, εἷσο, εἷτο.
D. εἵμεθον, εἷσθον, εἵσθην.
P. εἵμεθα, εἷσθε, εἷντο.

Aoristus primus.

S. ἕθην, ἕθης, ἕθη, et εἵθην, εἵθης.
D. ἕθητον, ἐθήτην.
P. ἕθημεν, ἕθητε, ἕθησαν.

Futurum.

S. ἐθήσομαι, ἐθήσῃ, ἐθήσεται.
D. ἐθησόμεθον, ἐθήσεσθον, ἐθήσεσθον.
P. ἐθησόμεθα, ἐθήσεσθε, ἐθήσονται.

Paulo post futurum.

S. εἴσομαι, εἴσῃ, εἴσεται.
D. εἰσόμεθον, εἴσεσθον, εἴσεσθον.
P. εἰσόμεθα, εἴσεσθε, εἴσονται.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et imperfectum.

S. ἵεσο, et ἵου, ἱέσθω.
D. ἵεσθον, ἱέσθων.
P. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.

Caetera tempora hic et in reliquis modis formabis ad normam verbi passivi τίθεμαι.

MODVS OPTATIVVS

Praesens et imperfectum.

εἴθε, utinam.

S. ἱείμην, ἱεῖο, ἱεῖτο.
D. ἱείμεθον, ἱεῖσθον, ἱείσθην.
P. ἱείμεθα, ἱεῖσθε, ἱεῖντο.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens et imperfectum.

ἐὰν, cum.

S. ἱῶμαι, ἱῇ, ἱῆται.
D. ἱώμεθον, ἱῆσθον, ἱῆσθον.
P. ἱώμεθα, ἱῆσθε, ἱῶνται.

MODVS INFINITIVVS

Praesens et imperfectum.

ἵεσθαι.

PARTICIPIUM

Praesens et imperfectum.

M. ὁ ἱέμενος, τοῦ ἱεμένου.
F. ἡ ἱεμένη, τῆς ἱεμένης.
N. τὸ ἱέμενον, τοῦ ἱεμένου.

VOX MEDIA

Praesens et imperfectum per omnes modos sunt eadem in voce media ac passiva.

Aoristus primus.

ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο etc., ut ἐθηκάμην.

Aoristus secundus.

S. ἕμην, ἕσο, et ἕο, et οὗ, ἕτο.
D. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην.
P. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο.

MODUS IMPERATIVUS

Aoristus secundus.

S. ἕσο, et ἕο, et οὗ, ἕσθω.
D. ἕσθον, ἕσθων.
P. ἕσθε, ἕσθωσαν.

MODUS OPTATIVUS

Aoristus secundus.

εἷθε, utinam.

S. εἵμην, εἷο, εἷτο.
D. εἵμεθον, εἷσθον, εἵσθην.
P. εἵμεθα, εἷσθε, εἷντο.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Aoristus secundus.

ἐὰν, cum.

S. { ὦμαι, ᾗ, ἧται.
D. { ὤμεθον, ἧσθον, ἧσθον.
P. { ὤμεθα, ἧσθε, ὦνται.

MODVS INFINITIVVS

Aoristus secundus.

ἕσθαι.

PARTICIPIVM

Aoristus secundus.

M. { ὁ ἕμενος, τοῦ ἑμένου.
F. { ἡ ἑμένη, τῆς ἑμένης.
N. { τὸ ἕμενον, τοῦ ἑμένου.

Ἵημι Concupisco.

Eandem per omnes modos et tempora inflexionem habet, quam ἵημι mitto, demto aoristo primo activo, qui est ἧσα, non ἧκα. Vsitatius est in voce passiva ἵεμαι, quam in aliis: unde compositum ἐφίεμαι.

Ἴημι Vado.

In eo solo distinguitur ab Ἵημι mitto, quod illud aspero, hoc leni spiritu notatur. Tempora omnia, tum quoad formationem, tum quoad terminationem, eadem sunt.

Ἧμαι Sedeo.

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S. ⎧ ἧμαι, ἧσαι, ἧται, vel ἧσται, poët.
D. ⎨ ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον.
P. ⎩ ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται.

Imperfectum.

S. ⎧ ἥμην, ἧσο, ἧτο, vel ἧστο, poët.
D. ⎨ ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην.
P. ⎩ ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο.

MODVS IMPERATIVVS

S. ⎧ ἧσο, ἥσθω.
D. ⎨ ἧσθον, ἥσθων.
P. ⎩ ἧσθε, ἥσθωσαν.

Optativus et subiunctivus non sunt in usu.

MODVS INFINITIVVS

ἧσθαι.

PARTICIPIVM

M. ⎧ ὁ ἥμενος, τοῦ ἡμένου.
F. ⎨ ἡ ἡμένη, τῆς ἡμένης.
N. ⎩ τὸ ἥμενον, τοῦ ἡμένου.

Inde compositum Κάθημαι Sedeo.

Κεῖμαι Iaceo.

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S. ⎧ κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται.
D. ⎨ κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον.
P. ⎩ κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται.

Imperfectum.

S. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο.
D. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην.
P. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο.

Futur. 1. κείσομαι, κείσῃ, κείσεται, etc., ut τύψομαι. Sic in optat. κεισοίμην. In infinit. κείσεσθαι. In partic. κεισόμενος.

MODVS OPTATIVVS

Praesens et imperfectum.

εἴθε, utinam.

S. κεοίμην, κέοιο, κέοιτο.
D. κεοίμεθον, κέοισθον, κεοίσθην.
P. κεοίμεθα, κέοισθε, κέοιντο.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens et imperfectum.

ἐὰν, cum.

S. κέωμαι, κέῃ, κέηται.
D. κεώμεθον, κέησθον, κέησθον.
P. κεώμεθα, κέησθε, κέωνται.

MODVS INFINITIVVS

κεῖσθαι.

PARTICIPIVM

M. ὁ κείμενος, τοῦ κειμένου.
F. ἡ κειμένη, τῆς κειμένης.
N. τὸ κείμενον, τοῦ κειμένου.

Composita a κεῖμαι retrahunt accentum, ut διάκειμαι, διάκεισο: in infinitivo manet, ut διακεῖσθαι.

Ἴσημι Scio.

VOX ACTIVA

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S. ἴσημι, ἴσης, ἴσησι.
D. ἴσατον, ἴσατον.
P. ἴσαμεν, et syn. ἴσμεν, ἴσατε, et per syn. ἴστε, ἴσασι.

Imperfectum.

S. ἴσην, ἴσης, ἴση.
D. ἴσατον, ἰσάτην.
P. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, et ἴσαν syn.

MODVS IMPERATIVVS

S. ἴσαθι, ἰσάτω.
D. ἴσατον, ἰσάτων.
P. ἴσατε, ἰσάτωσαν.

Vel per sync.

S. ἴσθι, ἴστω.
D. ἴστον, ἴστων.
P. ἴστε, ἴστωσαν, vel ἴστων.

MODVS INFINITIVVS

ἰσάναι, et ἰσάμεναι Attice.

PARTICIPIVM

M. ὁ ἴσας, τοῦ ἴσαντος.
F. ἡ ἴσασα, τῆς ἰσάσης.
N. τὸ ἴσαν, τοῦ ἴσαντος.

VOX PASSIVA

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S. ἵσαμαι, ἵσασαι, ἵσαται.
D. ἱσάμεθον, ἵσασθον, ἵσασθον.
P. ἱσάμεθα, ἵσασθε, ἵσανται.

Vel intericeto τ

S. ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται.
D. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον.
P. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Imperfectum.

S. ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο.
D. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην.
P. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

MODVS IMPERATIVVS

S. ἵστασο, ἱστάσθω.
D. ἵστασθον, ἱστάσθων.
P. ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.

MODVS INFINITIVVS

ἵστασθαι.

Reliqua tempora vix apud auctores invenies.

Inde compositum Ἐπίσταμαι Scio.

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S. ἐπίσταμαι, ἐπίστασαι, ἐπίσταται.
D. ἐπιστάμεθον, ἐπίστασθον, ἐπίστασθον.
P. ἐπιστάμεθα, ἐπίστασθε, ἐπίστανται.

Imperfectum.

S. ⎧ ἐπιστάμην, ἐπίστασο, ἐπίστασ Ion. ἐπίστω crasi, ἐπίστατο.
D. ⎨ ἐπιστάμεθον, ἐπίστασθον, ἐπιστάσθην.
P. ⎩ ἐπιστάμεθα, ἐπίστασθε, ἐπίσταντο.

Fut. ἐπιστήσομαι, ἐπιστήσῃ, ἐπιστήσεται, etc., ut τύψομαι.

MODVS IMPERATIVVS

S. ⎧ ἐπίστασο, ἐπιστάσθω.
D. ⎨ ἐπίστασθον, ἐπιστάσθων.
P. ⎩ ἐπίστασθε, ἐπιστάσθωσαν.

MODVS SVBIVNCTIVVS

ἐὰν, cum.

S. ⎧ ἐπίστωμαι, ἐπίστῃ, ἐπίστηται.
D. ⎨ ἐπιστώμεθον, ἐπίστησθον, ἐπίστησθον.
P. ⎩ ἐπιστώμεθα, ἐπίστησθε, ἐπίστωνται.

MODVS INFINITIVVS

ἐπίστασθαι.

PARTICIPIVM

M. ⎧ ὁ ἐπιστάμενος, τοῦ ἐπισταμένου.
F. ⎨ ἡ ἐπισταμένη, τῆς ἐπισταμένης.
N. ⎩ τὸ ἐπιστάμενον, τοῦ ἐπισταμένου.

Φημὶ Dico.

VOCIS ACTIVAE

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S. ⎧ φημὶ, φὴς, φησί.
D. ⎨ φατὸν, φατόν.
P. ⎩ φαμὲν, φατὲ, φασί.

Imperfectum.

S. ⎧ ἔφην, ἔφης, ἔφη.
D. ⎨ ἔφατον, ἐφάτην.
P. ⎩ ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Aoristus secundus.

S. { ἔφην, ἔφης, ἔφη.
D. { ἔφητον, ἐφήτην.
P. { ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν.

Fut. φήσω, φήσεις, φήσει, etc. *Aor.* 1. ἔφησα, ἔφησας, ἔφησε, etc., ducuntur per omnes modos, ut in barytonis.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens et imperfectum.

S. { φάθι, φάτω.
D. { φάτον, φάτων.
P. { φάτε, φάτωσαν.

Aoristus secundus.

S. { φῆθι, φήτω.
D. { φῆτον, φήτων.
P. { φῆτε, φήτωσαν.

Hic tamen aoristus rarus est.

MODVS OPTATIVVS

εἴθε, utinam.

S. { φαίην, φαίης, φαίη.
D. { φαίητον, φαιήτην.
P. { φαίημεν, φαίητε, φαίησαν.

In optativo, subiunctivo, ac participio, praes. et aor. 2. idem sunt.

MODVS SVBIVNCTIVVS

ἐὰν, cum.

S. { φῶ, φῇς, φῇ.
D. { φῆτον, φῆτον.
P. { φῶμεν, φῆτε, φῶσι.

MODVS INFINITIVVS

Praesens et imperfectum.

φάναι cum acuto, ut distinguatur ab aorist. 1. φᾶναι apparuisse verbi φαίνω.

Aoristus secundus.

φῆναι.

PARTICIPIVM

M. ὁ φὰς, τοῦ φάντος.
F. ἡ φᾶσα, τῆς φάσης.
N. τὸ φὰν, τοῦ φάντος.

VOCIS MEDIAE

Praesens.

S. φάμαι, φάσαι, φάται: alii φαμαὶ, etc.
D. φάμεϑον, φάσϑον, φάσϑον.
P. φάμεϑα, φάσϑε, φάνται.

Aoristus secundus.

S. ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο.
D. ἐφάμεϑον, ἔφασϑον, ἐφάσϑην.
P. ἐφάμεϑα, ἔφασϑε, ἔφαντο.

MODVS INFINITIVVS

Aoristus secundus.

φάσϑαι.

PARTICIPIVM

Aoristus secundus.

M. ὁ φάμενος, τοῦ φαμένου.
F. ἡ φαμένη, τῆς φαμένης.
N. τὸ φάμενον, τοῦ φαμένου.

EXEMPLA

CONIVGATIONVM IN μι

PRIMAE

φίλημι amo.
ὄνημι iuvo.
ἄχημι angor.
αἴνημι laudo.
τέλημι perficio.
ἀλύκτημι in angustias redigo.

νόημι intelligo.
βλῆμι percutio.
ἐνίσπημι dico.
κάλημι voco.
σβῆμι extinguo.
σχῆμι habeo.
φρῆμι fero.

SECVNDAE

τέθνημι morior.
ἄλημι erro.
νίκημι vinco.
κτῆμι occido.
πίπρημι et πίμπρημι incendo.
ὅρημι video.
ἵλημι propitius sum.
τέθλημι et τλῆμι tolero.
γέλημι rideo.
ἀρίστημι prandeo.
ἀφίημι dimitto.
πίπλημι et πίμπλημι impleo.
ἄημι saturo.
φθῆμι praevenio.

TERTIAE

ἄλωμι capio.
ἐλευθέρωμι libero.
γνῶμι cognosco.
βίωμι vivo.
δοκίμωμι probo.

QVARTAE

ἄγνυμι frango.
κλῦμι audio.
ῥώννυμι roboro.
σβέννυμι extinguo.
ὄμνυμι iuro.
μίγνυμι misceo.
δῦμι subeo.
ὄλλυμι perdo.
πήγνυμι pango.
πετάννυμι extendo.
φῦμι nascor.
ὀμόργνυμι abstergo.
ἕννυμι induo.

DE VERBALIBVS

Verbalia, sic appellata quod a verbis formentur, fere deducuntur a praeterito passivo et medio, demta reduplicatione, vel augmento, et addita propria terminatione, ut a πέπραγμαι, πρᾶγμα, res: ab ἔψαλμαι, ψαλμὸς, psalmus: a τέτομα, τόμος, sectio.

TEMPORVM PERSONAE

VNDE VERBALIA ET HORVM PLERAEQVE TERMINATIONES

A prima persona praeteriti passivi in	μα,	γράμμα litera.
	μος,	δεσμὸς vinculum.
	μη,	γραμμὴ linea.
	μων,	νοημὼν intelligens.
A secunda persona praeteriti passivi in	ις,	ποίησις poësis.
	ια,	δοκιμασία probatio.
A tertia persona praeteriti passivi in	της, ut	ποιητὴς poëta.
	τος,	ἀκουστὸς audibilis.
	τηρ,	χαρακτὴρ character.
	τωρ,	κοσμήτωρ princeps.
	κος,	κριτικὸς iudicialis.
	τις,	πίστις fides.
	τυς,	ὀρχηστὺς saltator.
	τρια,	ὀρχήστρια saltatrix.
	τρα,	ὀρχήστρα illa theatri pars, in qua chorus saltabat.
	τηριον,	ποτήριον poculum.
	τρον,	δίδακτρον minerval.
		Gerundia positionis in έος, έα, έον, ut γραπτέος, γραπτέα, γραπτέον.
A praeterito medio in	ος,	λόγος sermo.
	η,	ἐπιστολὴ epistola.
	ιον,	λόγιον oraculum.
	ευς,	τομεὺς sector.

Paucula quaedam descendunt ab ipso themate, ut λευκὸς candidus, a λεύσσω video: et ab aoristo secundo, ut φυγὴ fuga, ab ἔφυγον.

DE IMPERSONALIBVS

Impersonalia sunt, quae cum vocem tertiis personis similem praeseferant, personarum tamen significandarum

rationem incertam habent et indefinitam. Eorum quaedam sunt formae activae, quaedam passivae: rursus quaedam personalium analogiam sequuta regulariter nascuntur: alia irregulariter evadunt.

Ἀνήκει decet. imperf. ἀνῆκε. partic. ἀνῆκον, ab ἀνήκω pervenio.

Ἀπέχει sufficit, ab ἀπέχω.

Ἀρέσκει. placet. imperf. ἤρεσκε. opt. ἀρεσκοι. fut. 1. ἀρέσει. aor. 1. ἤρεσε, ab ἀρέσκω placeo. Compos. ἀπαρέσκει displicet. imperf. ἀπήρεσκε. aor. 1. ἀπήρεσε. Συναρέσκει complacet.

Ἄρηρε decretum est, ab ἄρω congruo.

Ἀρκεῖ sufficit. imperat. ἀρκείτω. aor. 1. ἤρκεσε, ab ἀρκέω sufficio.

Διαφέρει interest. imperf. διέφερε. optat. διαφέροι. partic. διαφέρον, a διαφέρω differo.

Δεῖ oportet. imperf. ἔδει. optat. δέοι. fut. 1. δεήσει. aor. 1. ἐδέησε. infinit. δεῖν, δεήσειν, δεῆσαι. partic. δέον, δεῆσον, δεῆσαν, a δέω desum. Compos. ἀποδεῖ, ἐνδεῖ, καταδεῖ, προσδεῖ, deest, vel opus est. futur. 1. προσδεήσει. infinit. ἀποδεῖν, ἐνδεῖν, προσδεῖν.

Δοκεῖ videtur. imperf. ἐδόκει. futur. 1. δόξει. aor. 1. ἔδοξε. subiun. δόξῃ. partic. δοκοῦν, δόξαν, perf. pass. δέδοκται, a δοκέω videor. Compos. ἀπέδοξε non visum est. Μεταδοκεῖ mutata sententia videtur. aor. 1. μετέδοξε. subiun. μεταδόξῃ. Προδοκεῖται prius decernitur. plusq. perf. προεδέδοκτο. Συνδοκεῖ simul videtur. partic. συνδόξαντα conventa.

Ἐγχωρεῖ licet, locus est. imperf. ἐνεχώρει. fut. 1. ἐγχωρήσει. subiun. ἐγχωρῇ. partic. ἐγχωροῦν, ab ἐγχωρέω concedo. Rarius χωρεῖ idem. subiun. χωρῇ.

Εἵμαρται in fatis est. plusq. perf. εἵμαρτο, a μείρομαι inusit. dividor.

Εἴρηται dictum est, ab ἐρέομαι dicor. Compos. διείρηται discussum est. Ἀπείρηται vetitum est. plusq. perf. ἀπείρητο. Προείρηται ante dictum est.

Ἐκπέλει licet, minus usitatum.

Ἐνδέχεται fieri potest. subiun. ἐνδέχηται. infin. ἐνδέχεσθαι. partic. ἐνδεχόμενον, ab ἐνδέχομαι admitto.

Ἔοικε par est, videtur, ab εἴκω similis sum. Compos. ἐπέοικε, προσέοικε idem: ἀπέοικε non par est.

Ἔστι cum compositis ἔνεστι, ἔξεστι, πάρεστι, πρόσεστι licet. Ἔστι. imperf. ἦν. Composita leguntur in praes. imperf. imperat. infinit. partic. ut ἔξεστι. imperf. ἐξῆν imperat. ἐξέστω. infinit. ἐξεῖναι. partic. ἐξόν. Eodem modo formatur μέτεστι interest.

Ἔτυχε, a τυγχάνω accido. partic. παρατυχόν.

Κατέλαβε accidit, a verbo καταλαμβάνω evenio. Sic ἐπέλαβε, ab ἐπιλαμβάνω attingo.

Λυσιτελεῖ confert.

Μέλει curae est. imperf. ἔμελε. fut. 1. μελήσει. aor. 1. ἐμέλησε. opt. Aeol. μελήσειε in comp. perf. μεμέληκε, perf. med. μέμηλε. plusq. perf. ἐμεμήλει. imperat. μελέτω. infinit. μέλειν, et μελήσειν. partic. μέλον. praes. pass. μέλεται. imperf. ἐμέλετο. subiun. μέληται. perf. μεμέληται. plusq. perf. ἐμεμέλητο rarius, pro quibus saepius μέμβλεται, et μέμβλετο apud poët. imperat. μελέσθω. partic. μεμελημένος. Compos. μεταμέλει poenitet. imperf. μετέμελε. fut. 1. μεταμελήσει. infinit. μεταμελήσειν. aor. 1. μετεμέλησε. optat. Aeol. μεταμελήσειε. infinit. μεταμέλειν. partic. μεταμέλον. Ἀμελεῖται cura nulla est. perf. ἠμέληται, ab ἀμελοῦμαι negligor.

Ὀφείλει et ὀφείλεται oportet. aor. 2. ὄφελε, ab ὀφείλω debeo.

Ὄψεται visum fuerit, ab ὄπτομαι video, inusit.

Παρείκει facile, vel integrum est. optat. παρείκοι. subiun. παρείκῃ.

Παρέχει licet. part. παρασχόν.

Πέπρωται fato destinatum est. plusq. perf. πέπρωτο. partic. πεπρωμένον, per syncop. a περατόω finio, parum usit.

Πέφαται dictum est. imper. πεφάσθω dictum sit a φάομαι inusitat.

Πρέπει decet. imperf. ἔπρεπε. part. πρέπον, a πρέπω decorus sum.

Προσήκει convenit. imperf. προσῆκε, a προσήκω attineo.

Σημαίνει signum datur. aor. 1. ἐσήμηνε. sub. σημήνῃ, a σημαίνω signum do. Compos. ἐπισημαίνει.

Συμφέρει confert. imperf. συνέφερε. partic. συμφέρον. fut. 1. συνοίσει. opt. pass. συμφέροιτο, a συμφέρω comporto.

Συμβαίνει contingit. fut. συμβήσεται, et συμβήσει. perf. συμβέβηκε. aor. 2. συνέβην. partic. συμβαῖνον, συμβεβηκὸς, συμβὰν, a συμβαίνω contingo.

Ὑπάρχει licet, vel necesse est. imperf. ὑπῆρχε. infinit. ὑπάρχειν. futur. 1. ὑπάρξει. aor. 1. ὑπῆρξε. partic. ὑπάρχον. ab ὑπάρχω sum.

Ὕει pluit. Compos. ἐφύει impluit.

Φιλεῖ solet. imperf. ἐφίλει, a φιλέω amo.

Χρὴ oportet. imperf. ἐχρῆν, vel χρῆν. fut. 1. χρήσει, infinit. χρῆναι, pro quo etiam χρῆν inusitat. Compos. ἀπόχρη sufficit. imperf. ἀπέχρη. fut. 1. ἀποχρήσει. aor. 1. ἀπέχρησε. infinit. ἀποχρῆναι, et ἀποχρῆν. Item ἀποχρᾷ, ἐκχρᾷ, et καταχρᾷ sufficit. futur. 1. ἐκχρήσει, καταχρήσει. aor. 1. ἐξέχρησε, κατέχρησε. Haec tria a χράω commodo.

Denique personalia fere omnia passiva et passive significantia formam impersonalium induere possunt, ut φαίνεται apparet: γεγραπται scriptum est: βροντᾷ tonat: ἀστράπτει fulgurat, etc. Similiter et participia neutra verborum personalium, ut ἐπελθόν μοι, ἐπιόν μοι, venit mihi in mentem.

DE DEFECTIVIS

Verba defectiva sunt quae solum usque ad praeteritum imperfectum communiter coniugantur; et, si quae tempora habent praeter ea, mutuantur illa a verbis aliis.

Desinunt autem fere in

αω: ut	μαθητιάω discere cupio.
υω:	ῥηγνύω rumpo.
ειω:	ὀψείω videre cupio.
υιω:	ὀπυίω uxorem habeo.
μβω:	ῥέμβω circumago.
ρβω:	φέρβω pasco.
λδω:	μέλδω elixo.
νδω:	κυλίνδω volvo.
αζω:	κυπτάζω inclino me.
ιζω:	στοναχίζω gemo.
αθω:	κιάθω vado.

εθω:	φλεγέθω uro.
υθω:	μινύθω minuo.
χθω:	ἐρέχθω scindo.
σκω:	μολίσκω venio.
βλω:	μέμβλω curo.
φλω:	ὄφλω debeo.
ανω:	ἁμαρτάνω pecco.
αινω:	πιταίνω tendo.
εινω:	φαείνω luceo.
κνω:	δάκνω mordeo.
ρσω:	ὄρσω concito.
ψω:	ἕψω concoquo.

Praeter ita desinentia, defectiva sunt verba quintae coniugationis quaecumque habent primam syllabam ex reduplicatione desinentem in consonantem liquidam; ut παμφαίνω a φαίνω appareo: μαρμαίρω a μαίρω luceo: tum quae per pleonasmum sunt facta additione cuiuscumque literae; ut μέμνω a μένω maneo: τίκτω a τέκω pario; ἐνίσπω ab ἐνέπω dico; et similia, quorum nonnulla retinent ε simplicis, nonnulla mutant in ι: tum quae bis, ter, quaterque derivantur; ut ἐρυκακέω ex ἐρυκάκω ab ἐρύκω, quod ab ἐρύω traho: tandem quae fiunt a praeteritis; ut πεφρίκω ex πέφρικα, quod a φρίττω horreo: πεποίθω, et πεποιθέω ex πέποιθα, quod a πείθω persuadeo.

Observatio.

Defectiva in σείω sunt quae derivata plerunque a futuro, interdum etiam a praesenti, respondent iis, quae Latini appellant desiderativa; ut γαμησείω nupturio, ex γαμήσω, quod a γαμέω nubo: πολεμησείω bellaturio, ex πολεμήσω, quod a πολεμῶ: τελείω ex τέλω perficio. Ceterum verba in είω, quae non aliunde formantur, legitime coniugantur per omnes modos et tempora: ut κλείω claudo, κλείσω, κέκλεικα: σείω quatio, σείσω, σέσεικα.

Defectiva in άω sunt et ipsa derivativa; ut θανατιάω, seu θανατάω mori cupio: βασιλειάω regnaturio: quibus accedunt imitativa; ut μελανιάω nigrico.

Verbum σπένδω libo, etiamsi in νδω, tamen habet fut. σπείσω. aor. 1. ἔσπεισα.

DE VERBIS ANOMALIS

Quia discrimen est inter verba defectiva, et anomala: nam defectivum illud dicitur, quod aliquibus personis, vel temporibus destituitur; quae vel omnino non habet, vel aliunde mutuatur, quo fit, ut nunquam regulariter ultra imperfectum coniugetur: anomalum proprie illud est, quod cum fere coniugetur per omnia tempora, non tamen coniugatur aequaliter, cum a variis verbis quasi subsidium petat, ut omnia sua tempora expleat, sicut fero *apud Latinos: ideo hic de anomalis.*

Anomalorum etiamsi quaedam plane videantur regularia, et eorum formatio regularis; tamen habent in ratione temporum, quod observetur: ut λείπω, λείψω, regulare verbum est; attamen observandum in eo, fere non uti nos aoristo primo activo ἔλειψα, sed secundo ἔλιπον; non perfecto activo λέλειφα, sed medio λέλοιπα. Simile quippiam existima in caeteris.

VERBA ANOMALA

Verba inusitata mainsculis literis describuntur.

Ἄγαμαι *admiror*, ab ἌΓΗΜΙ; tempora sumit ab ἀγάομαι, vel ἀγάζομαι, a. 1. m. ἠγασάμην, Ion. ἀγασάμην; a. 1. p. ἠγάσθην.

Ἀγνύω et ἄγνυμι *frango*, ab ἌΓΩ, fut. ἄξω; a. 1. ἦξα, et Att. ἔαξα; perf. ἦχα; perf. m. Att. ἔαγα pro inus. ἦγα, Ion. ἔηγα; a. 2. p. ἐάγην.

Ἄγω *duco*; a. 2. Att. ἤγαγον; a. 2. m. ἠγαγόμην; perf. ἦχα, et Att. ἄγηχα, et ἀγήοχα; unde perf. p. ἦγμαι; a. 1. p. ἤχθην; fut. ἀχθήσομαι.

Αἱρέω *tollo*; a. 2. εἷλον, ab ἙΛΩ; fut. ἑλῶ; a. 2. m. εἱλόμην.

Αἰσθάνομαι *sentio*, ab ἈΙΣΘΟΜΑΙ; a. 2. m. ᾐσθόμην; fut. αἰσθήσομαι; perf. p. ᾔσθημαι.

Ἁλίσκω *capio*; fut. ἁλώσω, ab ἁλόω, ἅλωμι; perf. ἥλωκα, Att. ἑάλωκα; a. 2. ἥλων, Att. ἑάλων; perf. et aor. significationem passivam habent.

Ἁμαρτάνω *pecco*; a. 2. ἥμαρτον ab ἉΜΑΡΤΩ; fut. ἁμαρτήσω; perf. ἡμάρτηκα ab ἁμαρτέω.
Ἀμφιεννύω, ἀμφιέννυμι *induo*; vid. ἕννυμι.
Ἀναίνομαι *abnuo*; a. 1. m. ἀνηνάμην, et ἠνηνάμην; perf. p. ἀνήνημαι, et ἠνήνημαι, ab ἈΝΑΙΝΕΟΜΑΙ.
Ἀνοίγω, sive ἀνοιγνύω *aperio*; a. 1. ἄνωξα, Att. ἀνέῳξα; perf. m. Att. ἀνέῳγα idem valens quod perf. p. Att. ἀνέῳγμαι.
Ἀνώγω *impero*; perf. m. ἤνωγα seu ἄνωγα; plusq. perf. Ion. ἠνώγεα; imperat. ἄνωχθι, ἀνώχθω, ab ἄναξ *rex*.
Ἀρέσκω *placeo*; fut. ἀρέσω; a. 1. ἤρεσα; perf. ἤρεκα, ab ἈΡΕΩ.
Αὐξάνω *augeo*; ab αὔξω, vel ἀέξω ex fut. verbi ἜΥΓΩ deriv., fut. αὐξήσω; perf. ηὔξηκα; a. 1. p. ηὐξήθην; perf. p. ηὔξημαι.
Ἄχθομαι *gravor*; fut. ἀχθέσομαι, et ἀχθήσομαι; perf. p. ἤχθεσμαι, ab ἈΧΘΕΟΜΑΙ.
Βαίνω *vado*; a ΒΑΩ, ΒΙΗΜΙ; fut. βήσομαι; perf. βέβηκα, Ion. βέβαα; a. 2. ἔβην; inveniuntur et fut. βήσω, et a. 1. ἔβησα act. signif.
Βάλλω *iacio*; fut. βαλῶ; a. 2. ἔβαλον; perf. med. βέβολα: a ΒΛΕΩ, perf. βέβληκα, perf. p. βέβλημαι: a ΒΑΛΛΕΩ, fut. βαλλήσω; a. 1. ἐβάλλησα.
Βιόω *vivo*; a ΒΙΩΜΙ, a. 2. ἐβίων; part. βιούς, inf. βιῶναι
Βλαστάνω *germino*; fut. βλαστήσω; a. 2. ἔβλαστον; perf. βεβλάστηκα et ἐβλάστηκα.
Βόσκω *pasco*; a ΒΟΣΚΕΩ et ΒΟΩ fut. βοσκήσω, et βόσω vel βώσω; perf. βεβόσκηκα, et βέβωκα.
Βούλομαι *volo*, in 2. pers. βούλει; a ΒΟΥΛΕΟΜΑΙ, fut. βουλήσομαι; perf. βεβούλημαι; a. 1. ἐβουλήθην, Att. ἠβουλήθην; perf. m. poët. βέβουλα in προβέβουλα.
Βρώσκω, βιβρώσκω, et βιβρώθω *comedo*; a ΒΡΟΩ, βρῶμι, fut. βρώσω; perf. βέβρωκα; perf. p. βέβρωμαι.
Γαμέω *uxorem duco*; a. 1. ἔγημα tanquam a ΓΑΜΩ, et in nov. test. legitur ἐγάμησα.
Γηθέω et γήθω *laetor*; perf. γέγηθα, per syncopen ex γεγήθηκα.
Γηράσκω *senesco*; a γηράω, fut. γηράσω; a. 1. ἐγήρασα, inf. γηρᾶσαι, Att. γηράναι quasi a ΓΗΡΗΜΙ, ut et part γηράς, et 3. pers. aor. 2. ἐγήρα, pro ἐγήρη.

Γίγνομαι, et γίνομαι, *sum, fio*, a ΓΕΝΩ, ex quo a. 2. m. ἐγενόμην; perf. med. γέγονα; fut. 1. γενήσομαι; perf. γεγένημαι; a. 1. p. ἐγενήθην; a. 1. m. ἐγεινάμην act. signif. *genui:* apud poëtas Ion. et Dor. praes. γείνομαι.

Γινώσκω et γιγνώσκω *cognosco*; fut. γνώσομαι; perf. ἔγνωκα; perf. p. ἔγνωσμαι; a. 1. p. ἐγνώσθην a ΓΝΟΩ; a. 2. ἔγνων a γνῶμι.

Γρηγορέω, et ἐγρηγορέω **vigilo**; perf. m. ἐγρήγορα; plusq. perf. ἐγρηγόρειν.

ΔΑΙΩ *disco*; a. 2. ἔδαον; a. 2. p. ἐδάην; a ΔΑΕΩ perf. δεδάηκα, vel etiam δέδαα, quod et *novi*, et *docui* significat; fut. δαήσομαι; perf. p. δεδάημαι: hinc διδάσκω.

ΔΑΙΩ *uro*, perf. m. δέδηα, vel δέδηα, unde δηϊόω *depopulor*; δαίηται 3. pers. a. 2. m. coniunct.

ΔΑΙΩ *divido*; fut. δάσομαι; perf. p. δέδασμαι a ΔΑΖΩ.

ΔΑΙΩ *epulum praebeo*, δαίνυμι; fut. δαίσω; a. 1. part. δαισάμενος.

Δάκνω *mordeo*; fut. δήξω vel δήξομαι; a. 2. ἔδακον; perf. δέδηχα; perf. p. δέδηγμαι; a. 1. p. ἐδήχθην a ΔΗΚΩ.

Δαρθάνω *dormio*; a ΔΑΡΘΩ a. 2. ἔδαρθον, poët. ἔδραθον; fut. m. δαρθήσομαι; perf. δεδάρθηκα.

Δείδω *timeo*, a ΔΕΙΩ; imperat. δέδιθι. poët. δείδιθι, ex ΔΕΔΙΜΙ.

Δεικνύω et Δείκνυμι a ΔΕΙΚΩ *ostendo*; fut. δείξω; a. 1. ἔδειξα; perf. δέδειχα, Ion. δέδεχα; perf. p. δέδειγμαι.

Δέομαι *rogo* et *indigeo*; a ΔΕΕΟΜΑΙ fut. δεήσομαι; perf. p. δεδέημαι; a. 1. p. ἐδεήθην.

Δέω *opus habeo*; fut. δεήσω: δεῖ *oportet*; δεήσει *oportebit*. Est et δέω *ligo*, regulare.

Διδάσκω *doceo*; a ΔΙΔΑΚΩ fut. διδάξω; perf. δεδίδαχα; perf. p. δεδίδαγμαι.

Διδράσκω *fugio*; fut. δράσομαι; a. 1. ἔδρασα; perf. δέδρακα a ΔΡΑΩ; et quasi a ΔΡΗΜΙ a. 2. ἔδραν, ας, α, 3. pers. plur. ἔδραν; a. 2. Ion. ἔδρην. Huius verbi composita potius usurpantur.

Δοκέω *videor*, *censeo*; fut. δοκήσω, sed frequentius δόξω a ΔΟΚΩ; a. 1. ἔδοξα; perf. p. δέδογμαι; perf. act. δεδόκηκα.

Δύναμαι *possum*; quasi a ΔΥΝΑΩ fut. δυνήσομαι; a. 1. m. ἐδυνησάμην; perf. p. δεδύνημαι; a. 1. p. ἐδυνάσθην, ἐδυνήθην, et ἠδυνήθην.

Δύνω Δύω *subeo induo*; fut. δύσω; a. 1. ἔδυσα; item a ΔΥΜΙ *ingredi, se induere*; a. 2. ἔδυν, δῦθι, δῦναι, δὺς, et eadem significatione perf. δέδυκα.

Ἔθω *soleo*; perf. m. εἴωθα, part. εἰωθώς.

Εἴδω *video*; a. 2. εἶδον, poët. ἴδον, imperat. ἴδε, Att. ἰδέ, opt. ἴδοιμι, inf. ἰδεῖν ἴδμεν ἴδμεναι, part. ἰδών: pass. εἴδομαι; a. 1. εἰσάμην; a. 2. m. εἰδόμην act. signif., imperat. εἰδοῦ, unde εἰδού, *ecce*.

Εἴδω *scio, cognosco*, in praes. inusit.; fut. εἰδήσω et εἴσω; perf. εἴδηκα ab εἰδέω; fut. m. Att. εἴσομαι; perf. m. οἶδα, Att. οἶσθα. 1. pers. plur. ἴδμεν pro οἴδαμεν; opt. εἰδείην ab ΕΙΔΗΜΙ, subi. εἰδῶ, inf. εἰδέναι, part. εἰδώς; plusq. perf. ᾔδειν Att. pro εἴδειν, in duali et plurali poët. ᾖστον, ᾔστην, ᾖσμην, ᾖστε, ᾖσαν.

Εἴρω *dico*, ab ΕΡΩ, vid. ΕΠΩ.

Ἐλαύνω *agito*; ab ἐλάω fut. ἐλάσω; perf. ἤλακα, Att. ἐλήλακα; perf. p. ἔλαμαι, Att. ἐλήλαμαι, a. 1. p. ἠλάθην.

Ἕννυμι, idem quod ἕω poët. *induo*; fut. ἕσω, vel metri causa ἕσσω; a. 1. m. ἑσσάμην; perf. p. εἷμαι, unde part. εἱμένος. Pro quo saepius usurpatur a prosae scriptoribus ἀμφιέννυμι; fut. ἀμφιέσω, ἀμφιῶ; a. 1. ἠμφίεσα; fut. m. ἀμφιέσομαι; a. 1. m. ἠμφιεσάμην; perf. p. ἠμφίεσμαι, unde part. ἠμφιεσμένος, et ἀμφιειμένος.

ΈΠΩ *dico*; ab ΕΙΠΩ a. 2. εἶπον; a. 1. εἶπα. Cetera tempora ab ΈΡΩ, εἴρω, fut. ἐρέσω, ἐρέω, ἐρῶ; a ῬΕΩ vel ἘΙΡΕΩ fut. ῥήσω, perf. εἴρηκα inus., unde pass. εἴρημαι, a. 1. p. ἐῤῥήθην, vel ἐῤῥέθην, inf. ῥηθῆναι, part. ῥηθείς: apud poët. a. 2. ἔσπον; a. 2. m. ἑσπόμην, et comp. ἔνισπον, et ἤνισπον; fut. ἐνίψω, et ἐνισπήσω, quae ab ἐνίσπω vel ἐνίπτω.

Ἔρομαι *sciscitor*, Ion. εἴρομαι; imperf. ἠρόμην; a. 1. εἰρόμην; inf. ἐρέσθαι (alii εἰρόμην volunt esse imperf. inf. ἔρεσθαι); fut. ἐρήσομαι, εἰρήσομαι.

Ἔῤῥω *pereo*; fut. ἐῤῥήσω; perf. ἔῤῥηκα.

Ἔρχομαι *venio*; ab ἘΛΕΥΘΩ perf. ἤλευκα, Att. ἐλήλυκα; fut. ἐλεύσομαι; a. 2. ἦλθον per syncopen pro ἤλυθον,

quo poëtae utuntur; Dor. ἦνθον; perf. m. ἤλυθα, Att. ἐλήλυθα, poët. εἰλήλουθα.

Εὑρίσκω *invenio*; ab εὑρῶ fut. εὑρήσω; perf. εὕρηκα; a. 2. εὗρον; perf. p. εὕρημαι; a. 1. p. εὑρέθην; a. 2. m. εὑρόμην; a. 1. m. εὑράμην per sync. pro εὑρησάμην, part. εὑράμενος.

Ἔχθομαι *odiosus sum*; ab ἘΧΘΕΟΜΑΙ fut. ἐχθήσομαι; perf. ἤχθημαι.

Ἔχω *habeo*; fut. ἕξω; et quasi a ΣΧΕΩ fut. σχήσω; perf. ἔσχηκα; a. 2. ἔσχον, imperat. σχὲς, opt. σχοῖμι, Att. σχοίην, subj. σχῶ, inf. σχεῖν, part. σχῶν; fut. 2. σχῶ; perf. p. ἔσχημαι; a. 1. p. ἐσχέθην.

Ἕψω *coquo*; fut. ἑψήσω; a. 1. ἕψησα; perf. p. part. ἑψημένος.

ἝΩ *colloco, statuo*; idem quod ἵζω seu καθίζω; a. 1. εἷσα; hinc part. ἕσας, et metri gratia ἕσσας; fut. ἕσομαι, εἴσομαι; a. 1. m. εἰσάμην; perf. p. ἧμαι.

Ζάω *vivo*; fut. ζήσω; a ΖΗΜΙ imperf. ἔζην; imperat. ζῆθι, et ζῆ (interdum ζῆ et 3. pers. sing. vel imperf. vel aor. 2. pro ἔζη); inf. Dor. ζῆν pro ζῆν.

Ζευγνύω, ζεύγνυμι *iungo*; a ΖΕΥΓΩ fut. ζεύξω; a. 2. ἔζυγον; perf. ἔζευχα; perf. m. ἔζευγα; perf. p. ἔζευγμαι.

Ζωννύω, ζώννυμι, et ζωννύσκω *cingo*; a ΖΟΩ fut. ζώσω; perf. ἔζωκα; perf. p. ἔζωμαι et ἔζωσμαι.

Θέλω et ἐθέλω *volo*; fut. θελήσω et ἐθελήσω; a. 1. ἐθέλησα, et ἠθέλησα.

Θέω *curro*; fut. 1. m. θεύσομαι.

Θνήσκω *morior*, a θανέω, quod a ΘΗΝΩ; hinc a. 2. ἔθανον; fut. m. θανοῦμαι; perf. τέθνηκα, Ion. τέθνεα; part. τεθνηὼς, et τεθνειὼς - ότος et - ῶτος. a ΘΝΑΩ τέθναμαι, unde praes. imperat. τέθναθι; fut. θνήξομαι; a. 2. opt. τεθναίην, anadiplasiasmum Ion. habens pro θναίην. A τέθνηκα oritur praes. τεθνήκω, unde fut. τεθνήξω, et saepius τεθνήξομαι.

Θρώσκω a ΘΟΡΩ, idem quod θορέω *salio, insilio*; fut. θοροῦμαι; a. 2. ἔθορον.

Ἱκνέομαι *pervenio*; a ἹΚΟΜΑΙ fut. ἵξομαι; a. 2. ἱκόμην; perf. in compos. ἀφῖγμαι, Ion. ἀπῖγμαι.

Ἱλάσκομαι *placo*; ab ἱλάομαι fut. ἱλάσομαι; ab ἹΛΗΜΙ imperat. ἵληθι, et ἵλαθι pen. correp.

Ἵπταμαι *volo;* vid. πέτομαι.

Καθέζομαι *sedeo;* fut. καθεδοῦμαι.

Καίω *uro;* fut. καύσω; a. 1. ἔκαυσα, et ἔκηα, part. Ion. κέας; perf. p. κέκαυμαι; a. 1. p. ἐκαύθην; fut. 1. p. καυθήσομαι; fut. m. καύσομαι; et a κάω, fut. 2. καῶ; a. 2. ἔκαον, m. ἐκαόμην; a. 1. ἔκηα; a. 2. p. ἐκάην; fut. 2. p. καήσομαι.

Καλέω *voco;* perf. κέκληκα, per sync. pro κεκάληκα; perf. p. κέκλημαι pro κεκάλημαι; fut. κληθήσομαι.

Κάμνω *laboro;* fut. καμῶ vel καμοῦμαι; a. 2. ἔκαμον; perf. κέκμηκα pro κεκάμηκα, Ion. κέκμηκα.

Κεραννύω, et κεράννυμι *misceo;* a κέραω fut. κεράσω, et per sync. κράσω; a. 1. ἐκέρασα; perf. κέκρακα; perf. p. κέκραμαι, Ion. κέκρημαι et κεκέρασμαι; a. 1. p. ἐκράθην, Ion. ἐκρήθην et ἐκεράσθην; a. 1. m. ἐκρασάμην et ἐκερασάμην.

Κερδαίνω *lucror;* fut. κερδανῶ et κερδήσω; a. 1. ἐκέρδησα.

Κλάζω *clango;* fut. κλάγξω a κλάγγω, poët. per anadiplasiasmum κεκλάγξω; a. 1. ἔκλαγξα; perf. κέκλαγχα; perf. m. κέκληγα pro κέκλαγα.

Κλαίω vel κλάω *fleo;* fut. κλαύσω et κλαιήσω tanquam a ΚΛΑΙΕΩ; a. 1. ἔκλαυσα; perf. p. κέκλαυμαι.

Κορεννύω et κορέννυμι *saturo;* a κορέω fut. κορέσω et κορήσω; a. 1. ἐκόρεσα; perf. κεκόρηκα, part. κεκορηκὼς, et Ion. exemto κ κεκορηὼς; perf. p. Ion. κεκόρημαι, Att. κεκόρεσμαι; a. 1. p. ἐκορέσθην; a. 1. m. ἐκορεσάμην.

Κράζω *clamo;* fut. κράξω etc.; imperat. p. κέκραχθι quasi ex th. in -μι.

Κρεμάννυμι *suspendo;* a ΚΡΕΜΑΩ fut. κρεμάσω, Att. κρεμῶ; a. 1. ἐκρέμασα; a. 1. p. ἐκρεμάσθην; fut. m. κρεμήσομαι. Ad haec et vox media κρέμαμαι *suspendor* vel *pendeo,* ut ἵσταμαι.

Κύρω *incido, nanciscor;* fut. κύρσω; a. 1. ἔκυρσα.

Λαγχάνω *sortior;* a ΛΗΧΩ a. 2. ἔλαχον; perf. Att. εἴληχα pro λέληχα; perf. m. λέλογχα; perf. p. εἴληγμαι; a. 1. m. inf. λήξασθαι.

Λαμβάνω *capio;* a ΛΗΒΩ fut. λήψομαι, Dor. λαψοῦμαι; a. 2. ἔλαβον; perf. εἴληφα, Ion. λελάβηκα; perf. p. εἴλημμαι, Att. λέλημμαι; a. 1. p. ἐλήφθην; a. 2. m. ἐλαβόμην.

Λανθάνω *lateo*, in voce media etiam *obliviscor*; a λήθω fut. λήσω; a. 2. ἔλαθον; perf. m. λέληθα; a. 2. m. ἐλαθόμην; perf. p. λέλησμαι.

Λούω *lavo*; a λόω, λοέω; fut. λοέσω, λούσω; a. 1. ἐλόεσα, ἐλόεσσα; praes. p. Att. λοῦμαι, a λόομαι.

Μανθάνω *disco*; a ΜΗΘΩ a. 2. ἔμαθον; fut. μαθήσομαι, Dor. μαθεῦμαι; perf. μεμάθηκα.

Μάχομαι et μαχέομαι *pugno*; fut. μαχέσομαι, μαχήσομαι, et Att. μαχοῦμαι; a. 1. ἐμαχεσάμην et ἐμαχησάμην; perf. p. μεμάχημαι.

Μέλει *curae est*, μέλομαι *curo*; fut. μελήσω, μελήσομαι, poët. μέμβλομαι; perf. μεμέληκα; p. m. μέμηλα.

Μίγνυμι, μιγνύω *misceo*, et μίσγω; a ΜΙΓΩ fut. μίξω; a. 1. ἔμιξα; perf. p. μέμιγμαι; a. 1. p. ἐμίχθην; a. 2. p. ἐμίγην.

Μιμνήσκω *recordor*; a μνάω fut. μνήσω; a. 1. ἔμνησα; perf. p. μέμνημαι; a. 1. p. ἐμνήσθην; fut. 1. p. μνησθήσομαι; paulo post f. μεμνήσομαι.

Μοργνύω *abstergo*; a μόργω fut. μόρξω.

Ὄζω *oleo*; ab ὀζέω fut. ὀζέσω et ὀζήσω; perf. ὤζηκα; perf. m. ὦδα, Att. ὄδωδα et ὤδοδα.

Οἴομαι et οἶμαι *puto*; imperf. ᾠόμην, et per sync. ᾤμην; fut. οἰήσομαι; perf. p. ᾤημαι; a. 1. p. ᾠήθην, inf. οἰηθῆναι.

Οἴχομαι *abeo*; ab ΟΙΧΕΟΜΑΙ perf. act. ᾤχηκα, poët. ᾤχωκα; fut. οἰχήσομαι; perf. p. ᾤχημαι; a. 1. p. ᾠχήθην.

Ὄλλυμι *perdo*; ab ΟΛΕΩ fut. ὀλέσω, Att. ὀλῶ, med. ὀλοῦμαι; a. 1. ὤλεσα; perf. ὤλεκα, Att. ὀλώλεκα; a. 1. p. ὠλέσθην; perf. m. ὦλα, Att. ὄλωλα; a. 2. m. ὠλόμην ab ΟΛΛΩ.

Ὀμνύω, ὄμνυμι *iuro*; ab ΟΜΟΩ fut. ὀμόσω; a. 1. ὤμοσα; perf. ὤμοκα, Att. ὀμώμοκα; perf. p. ὀμώμομαι; fut. 2. m. ὀμοῦμαι; a. 1. part. p. ὀμοθείς.

Ὁράω *video*; imperf. ἑώρων; perf. ἑώρακα, p. ἑώραμαι: reliqua mutuatur ab ΟΠΤΟΜΑΙ; fut. ὄψομαι; perf. p. ὦμμαι; a. 1. p. ὤφθην; fut. 1. p. ὀφθήσομαι; perf. m. ὄπωπα Att. pro ὦπα. Et ab εἴδω, quod vide.

Ὄρνυμι *excito*; ab ΟΡΩ fut. ὄρσω; a. 1. ὦρσα; perf. p. ὦρμαι; imperat. ὄρσο pro ὦρσο, inf. ὦρθαι vel ὄρθαι; part. praes. ὄρμενος pro ὀρόμενος; perf. m. ὄρωρα et ὤρορα.

Ὀφείλω *debeo, mulctor*; ab ΟΦΕΙΛΕΩ; imp. ὤφειλον vel ὄφειλον; fut. ὀφειλήσω; a. 1. ὠφείλησα; a. 2. ὄφελον, ὄφελον, Ion. ὄφελλον: ab ὄφλω ΌΦΛΕΩ fut. ὀφλήσω; perf. ὤφληκα; a. 2. ὦφλον.

Πάσχω *patior*; a ΠΗΘΩ fut. πήσομαι et πείσομαι; a. 2. ἔπαθον; perf. m. πέπονθα Att. pro πέπηθα, part. foem. πεπαθυῖα.

Πέσσω et πέττω *coquo*; a πέπτω fut. πέψω; perf. p. πέπεμμαι; a. 1. p. ἐπέφθην.

Πεταννύω, et πετάννυμι *extendo*; a πετάω fut. πετάσω; a. 1. ἐπέτασα; perf. p. πεπέτασμαι et πέπταμαι; a. 1. p. ἐπετάσθην.

Πέτομαι, πετάομαι, et πέταμαι *volo, as*; a. 2. ἐπετόμην, per sync. ἐπτόμην; hinc ἝΠΤΗΜΙ, med. ἵπταμαι; fut. πτήσομαι, πετήσομαι; a. 2. act. ἔπτην; inf. πτῆναι; a. 2. m. ἐπτόμην et ἐπτάμην, inf. πτᾶσθαι, πτέσθαι.

Πήγνυμι *figo*; a ΠΗΓΩ fut. πήξω; a. 1. ἔπηξα; perf. m. πέπηγα; perf. p. πέπηγμαι; a. 2. ἐπάγην; a. 1. ἐπήχθην.

Πίμπλημι *impleo*; a ΠΛΕΩ vel πλήθω fut. πλήσω; a. 1. ἔπλησα; perf. πέπληκα; perf. p. πέπλησμαι; a. 1. p. ἐπλήσθην.

Πίνω *bibo*; a ΠΙΩ praes. fut. significatione πίομαι, apud recent. πιοῦμαι; a. 2. ἔπιον, imperat. πίε, Att. πῖθι tanquam a ΠΙΜΙ, et πῶθι a ΠΩΜΙ, unde fut. πώσω; perf. πέπωκα; perf. p. πέπομαι, raro πέπωμαι; a. 1. p. ἐπόθην.

Πιπράσκω *vendo*; a πράω, quod per syncopen a περάω, fut. πράσω et περάσω pen. correpta (nam περάσω pen. prod., et Ion. περήσω signif. *transibo*), Att. περῶ; perf. πέπρακα, p. πέπραμαι; a. 1. p. ἐπράθην; fut. p. πεπράσομαι usitatius quam πραθήσομαι.

Πίπτω, Att. πίτνω *cado*; a ΠΕΤΩ fut. πέσω, Dor. πεσῶ, pro quo frequentius fut. m. πεσοῦμαι quasi a ΠΕΣΩ; a. 2. Dor. ἔπετον, comm. ἔπεσον; perf. πέπτωκα, part. πεπτηὼς, πεπτεὼς, πεπτὼς, pro πεπτηκὼς vel πεπτωκώς.

Πυνθάνομαι *sciscitor, intelligo*; a πεύθομαι fut. πεύσομαι; a. 2. ἐπυθόμην; perf. πέπυσμαι.

Ῥέζω et ἔρδω *facio*; fut. ῥέξω, vel ἔρξω ab ἝΡΓΩ; a. 1. ἔρεξα, ἔρξα, ἔῤῥεξα; a. 1. part. p. ῥεχθεὶς; perf. m. ἔοργα.

Ῥέω *fluo*; fut. ῥεύσομαι; a. 1. ἔῤῥευσα; perf. ἔῤῥευκα; a ΡΥΩ

a. 2. p. ἐῤῥύην; fut. p. ῥυήσομαι; perf. act. ἐῤῥύηκα quasi a ῥυέω.

'ΡΕΩ *dico*; vid. 'ΕΠΩ.

'Ρήγνυμι, ῥηγνύω *frango*; a 'ΡΗΓΩ, ῥήσσω, fut. ῥήξω; a. 1. ἔῤῥηξα; a. 2. p. ἐῤῥάγην; fut. 2. p. ῥαγήσομαι; perf. m. ἔῤῥωγα pro ἔῤῥηγα.

'Ρώννυμι *roboro*; a 'ΡΟΩ, fut. ῥώσω; a. 1. ἔῤῥωσα; perf. ἔῤῥωκα; perf. p. ἔῤῥωμαι, imperat. ἔῤῥωσο *vale*, inf. ἐῤῥῶσθαι *valere*; a. 1. p. ἐῤῥώσθην.

Σβέννυμι *extinguo*; a ΣΒΕΩ, fut. σβέσω; perf. ἔσβεκα pro quo usitat. a. 1. ἔσβεσα; perf. p. ἔσβεσμαι; a. 1. p. ἐσβέσθην. Habet quasi a ΣΒΗΜΙ neutra signif. a. 2. ἔσβην, inf. σβῆναι; perf. ἔσβηκα.

Σεύω *concutio*, *agito* a σέω, unde σείω; a. 1. ἔσευα; perf. p. ἔσσυμαι, plusq. perf. ἐσσύμην; a. 1. p. ἐσύθην; a. 2. ἐσύην, et ἐσσύην a ΣΥΩ.

Σκέλλω *exsicco*; fut. σκελῶ et σκαλῶ, m. σκελοῦμαι, a. 1. ἔσκηλα quasi a ΣΚΗΛΩ: a ΣΚΛΕΩ, neutra signif. perf. ἔσκληκα pro ἐσκάληκα; part. ἐσκληκὼς, poët. ἐσκληὼς; a. 2. ἔσκλην; fut. m. σκλήσομαι a σκλῆμι.

Σπένδω *libo*; fut. σπείσω; a. 1. ἔσπεισα; perf. p. ἔσπεισμαι tanquam a ΣΠΕΙΔΩ.

Στερίσκω *privo*; fut. στερέσω et στερήσω; perf. ἐστέρηκα.

Στορέννυμι, στόρνυμι a ΣΤΟΡΕΩ, et στρώννυμι a ΣΤΡΟΩ *sterno*; fut. στορέσω et στρώσω; a. 1. ἐστόρεσα, et ἔστρωσα; perf. p. ἔστρωμαι; a. 1. p. ἐστορέσθην.

Τείνω a ΤΑΩ *tendo*; perf. τέτακα; p. τέταμαι, m. τέταγα a ΤΑΖΩ; imperat. τῆ, idest λαβὲ *accipe*.

Τέμνω unde τμήγω *seco*; fut. τμήσω et τμήξω; a. 1. ἔτμηξα; a. 2. ἔτμαγον vel ἔτμηγον; perf. τέτμηκα; perf. p. τέτμημαι; a. 1. p. ἐτμήθην; a. 2. part. p. τμηγείς.

Τευχω *paro*, *struo*; fut. τεύξω; a. 1. ἔτευξα; perf. τέτευχα; perf. p. τέτυγμαι; a. 1. ἐτύχθην.

Τίκτω pario a ΤΕΚΩ; fut. τέξω; a. 2. ἔτεκον; perf. m. τέτοκα; fut. m. τέξομαι.

Τιτράω, τίτρημι et τιτραίνω *perforo*; fut. τρήσω; a. 1. ἔτρησα; perf. p. τέτρημαι a ΤΡΑΩ. Dicitur etiam τετραίνω, unde a. 1. τέτρηνα pro ἐτέτρηνα.

Τιτρώσκω *vulnero*, a ΤΡΟΩ; fut. τρώσω; a. 1. ἔτρωσα; perf. τέτρωμαι; a. 1. p. ἐτρώθην.

ΤΛΑΩ per sync. a ΤΑΛΑΩ, unde ΤΛΗΜΙ *perfero*; fut. τλήσω, m. τλήσομαι; perf. τέτληκα pl. τέτλαμεν, part. τετληὼς; a. 2. ἔτλην, imperat. τλῆθι vel τλᾶθι, opt. τλαίην, inf. τλῆναι vel τλᾶναι, part. τλὰς (et facta redup. τέτλαθι, τετλαίην, τετλάναι).

Τρέχω *curro*; fut. θρέξω, θρέξομαι; a. 1. ἔθρεξα. A ΔΡΕΜΩ a. 2. ἔδραμον; perf. δεδράμηκα; fut. m. δραμοῦμαι; perf. p. δεδράμημαι; perf. m. δέδρομα.

Τυγχάνω *nanciscor*, *sum*; a ΤΕΥΧΩ, ΤΥΧΩ fut. τεύξομαι, τυχήσω; a. 1. ἐτύχησα; perf. τετύχηκα; a. 2. ἔτυχον; perf. m. τέτευχα. Τεύξομαι, et τετύχηκα in signif. *ero* et *fui* nunquam dici, docet Verweiius.

Ὑπισχνέομαι *promitto*, ab ὑπίσχομαι; fut. ὑποσχήσομαι; perf. ὑπέσχημαι; a. 1. ὑπεσχέθην; a. 2. ὑπεσχόμην.

Φέρω *fero*; ab ΟΙΩ, ἘΝΕΓΚΩ vel ἘΝΕΚΩ, et a φορέω φρέω vel φρῆμι, fut. οἴσω, οἴσομαι et φρήσω; a. 2. ἤνεγκον et ἔφρην; a. 1. ἤνεγκα Ion. ἤνεικα; perf. πέφρηκα, m. ἤνοχα Att. ἐνήνοχα; perf. p. ἤνεγμαι Att. ἐνήνεγμαι; a. 1. p. ἠνέχθην Ion. ἠνείχθην; fut. p. οἰσθήσομαι et ἐνεχθήσομαι.

Φημὶ *dico* a ΦΑΩ, fut. Φήσω; a. 1. ἔφησα; a. 2. ἔφην, inf. φάναι.

Φθάνω *praevenio*; a φθάω fut. φθάσω; a. 1. ἔφθασα; perf. ἔφθακα; a ΦΘΗΜΙ fut. φθήσομαι; a. 2. ἔφθην, part. φθὰς; a. 2. part. m. φθάμενος.

Φθίνω *pereo*, *tabesco*; a φθίω (*perdo*) fut. φθίσομαι; perf. ἔφθιμαι, part. φθίμενος pro εφθιμένος.

Φυω *gigno*; perf. πέφυκα poët. πέφυα; a. 2. ἔφυν a ΦΥΜΙ.

Χαίρω *laetor*; fut. χαρῶ, et χαιρήσω; perf. κεχάρηκα; perf. p. κεχάρημαι, et κέχαρμαι; a. 2. p. ἐχάρην; fut. 2. p. χαρήσομαι; a. 2. m. ἐκαρόμην poët. κεχαρόμην.

Χανδάνω *capio*; a ΧΑΖΩ a. 2. ἔχαδον; perf. m. κέχανδα pro κέχαδα; fut. χείσομαι.

Χάσκω *dehisco*; fut. χανῶ; perf. m. κέχηνα; a. 2. ἔχανον, a χαίνω.

Χέω *fundo*; fut. χεύσω; a. 1. ἔχευσα, ἔχευα, et ἔχεα; perf. κέχυκα, p. κέχυμαι; a. 1. p. ἐχύθην; a. 2. p. ἐχύνην.

Χρώννυμι, χρωννύω *coloro*; a χρόω vel χρώω; fut. χρώσω; perf. p. κέχρωσμαι.

Χώννυμι, χωννύω *aggerem duco*; ab Att. χόω fut. χώσω; perf. κέχωκα; pass. κέχωσμαι.

Ὠθέω *pello*; ab ὬΘΩ fut. ὤσω vel ὠθήσω; a. 1. ὦσα et ἔωσα; perf. ἔωκα, p. ὦσμαι, et ἔωσμαι; a. 1. p. ὤσθην, et ἐώσθην; fut. p. ὠσθήσομαι.

INVESTIGANDI THEMATIS

EXEMPLVM

Coniugationum exempla semper inspicienda sunt; consideranda item formatio temporum in prima, penultima et ultima syllaba: et eodem modo, quo ascenditur in illis formandis, vicissim in dissolvendis descendendum. Vt κολαφθῆναι simile est τῷ τυφθῆναι. Aoristus 1. indic. passivus ἐκολάφθην, ut ἐτύφθην. Tertia persona singularis perfecti pass. κεκόλαπται, ut τέτυπται. Secunda κεκόλαψαι ut τέτυψαι. Prima κεκόλαμμαι ut τέτυμμαι. Activum perfectum κεκόλαφα ut τέτυφα, futurum 1. κολάψω, ut τύψω. Thema igitur erit aut κολάβω, aut κολάφω, aut κολάπτω. Nam ψ nascitur ex π, β, φ, πτ. Lexicon vero ostendit κολάπτω tundo.

Ἡγεῖτο simile est τῷ ἐποιεῖτο. Dissolutum erit ἡγέετο, sicut ἐποιέετο; praesens ergo ἡγέομαι, sicut ποιέομαι.

Ἀνιώμενος simile est τῷ βοώμενος. Dissolutum erit ἀνιαόμενος: nam ω ex αω nascitur. Thema ἀνιάομαι moereo.

Κρατήσας simile est τῷ ποιήσας, aut βοήσας: nam η nascitur ex ε vel α; thema igitur, aut κρατέω, aut κρατάω. Ex lexico autem habebis κρατέω impero.

DE ADVERBIO

Adverbio accidunt quatuor: species, significatio, figura, comparatio.

SPECIES

Duplex est. Primitiva, ut χθὲς heri: αὔριον cras. Derivativa, ut ἑλληνιστὶ graece: σοφῶς sapienter.

1. Loci: ut ἐνταῦθα hic; αὐτόθι istic; ἐκεῖ illie; χαμαὶ humi; ἐγγὺς prope; ἐπέκεινα ultra; μακρὰν longe; ἑκὰς procul; πολλαχοῦ multis in locis; ὀλιγαχοῦ in paucis locis; ἁπανταχοῦ τῆς γῆς ubique terrarum; ἐνιαχοῦ in quibusdam locis; ἑκασταχοῦ in singulis locis; αὐτοῦ idest, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου ibidem; ἀλλαχοῦ alibi; οὐδαμῆ nuspiam.

Localia adverbia triplicia:

Vel significant in loco, praesertim desinentia in θι, aut desinentia similiter dativis pluralibus in σι: ut οὐρανόθι in coelo; Ἀθήνησι Athenis; οἴκοι domi.

Vel ad locum, praesertim in δε, σε, ζε desinentia: ut οἴκαδε domum; οὐρανόσε in coelum; Ἀθήναζε Athenas.

Vel de loco, desinentia in θεν: ut οἴκοθεν domo; οὐρανόθεν coelitus; Κυθηρόθεν ex insula Cytheris; Ἀθήνηθεν Athenis.

Adverbia maxime loci ac temporis regunt genitivum: ut ἔξω βελῶν extra teli iactum: μεταξὺ λόγων inter verba, idest inter dicendum. Sic et multa alia: ut ἅλις δρυὸς satis quercus; ἅπαξ τῆς ἡμέρας, semel in die, etc.

Genitivus nonnunquam mutatur interposita praepositione: ut ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν usque ad urbem; ἄχρι πρὸς ἑσπέραν usque ad vesperam.

2. Temporis: ut νῦν nunc; αὐτίκα statim; μεταύριον perendie: πρωχθὲς nudius tertius; ἦμος cum; τῆμος tum poëtica pro ὅτε et τότε; ὄφρα dum; τόφρα tum pro ἕως et τέως; μέσφα donec; εἰσόκε donec.

3. Numeri: ut δὶς bis; πολλάκις saepe; ἀπειράκις infinities; ὀλιγάκις raro.

4. Negandi: ut οὐ non; οὐδαμῶς nequaquam; ἥκιστα minime; οὐ δῆτα haudquaquam. Dicimus οὐ sequente consonante; οὐκ sequente vocali tenui; οὐχ sequente vocali aspirata; οὐχὶ sequente vel tenui, vel aspirata vocali.

5. Affirmandi: ut ναὶ ita; ἀληθῶς vere; ὄντως et τῷ ὄντι revera; πάντως omnino; ἦ μὴν certe.

6. Demonstrandi: ut ἰδοὺ ecce; ἐνθάδε hic. Poët. ἠνὶ et ἠνίδε ecce.

7. Optandi: ut εἰ εἴθε, poët. αἴθε et αἴ utinam; ὤφελον, et ὄφελον, -λες, -λε utinam, movetur per tres personas, iungiturque infinito vel solum, vel cum particulis εἰ etc.; ut αἴθ᾽ ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος ἧσθαι, utinam apud naves sine lacrymis sederes; ὤφελε ζῆν Βροῦτος, utinam Brutus viveret. Interdum ὤφελον, et ὤφελε adhibentur et cum indicativo, et omnibus numeris personisque serviunt; ut ὤφελε μήδ᾽ ἐγένοντο θοαὶ νέες, utinam non extitissent celeres naves.

8. Hortandi: ut ἄγε age; φέρε age; ἔα, ἀμέλησον mitte.

9. Ordinis: ut ἑξῆς deinceps; εἶτα postea.

10. Interrogandi: ut πόθεν unde? πῶς quomodo? μῶν num? ἆρα num? ἦ num? διὰ τί cur? τίπτε poët. pro τί ποτε curnam?

11. Similitudinis, et diversitatis: ut ὥσπερ sicut; καθάπερ quemadmodum; ἄλλως aliter; ἠΰτε, οἷά τε sicut, poëtica sunt.

12. Qualitatis: ut καλῶς pulchre; ῥωμαϊστὶ latine; ἀγεληδὸν gregatim; ἀπαρασαλεύτως immote; μεμηχανημένως solerter, aut subdole. Talia in ως formantur a genitivis pluralibus mutando ν in ς. Huc pertinent ea, quae appellantur ὀνοματικὰ ἐπιῤῥήματα: κοινῇ communiter; δημοσίᾳ publice; ἰδίᾳ privatim.

Adverbia qualitatis in ως ferme habent casum sui nominis, ut ἀξίως τῶν προγόνων pro dignitate maiorum; ὁμοίως τοῖς ἄλλοις similiter aliis, idest, eodem modo quo alii, etc.

13. Quantitatis, idest intendendi, remittendi, diminuendi: ut ἄγαν valde; μονονουχὶ tantum non; σχολῇγε lente, aut vix: ὀλίγον paululum.

14. Dubitandi, coniecturae: ut ἴσως fortasse; τάχα forsitan: poët. pro ταχέως celeriter.

15. Vocandi: ut ὦ o. Euripid. Phaenissis.: ἰὼ, ἰὼ, πότνια, μόλε πρόδρομος, heus, heus veneranda, progredere; ὠὴ, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ, ohe quis ad portas domus est? ibidem.

Adverbium vocandi ὦ cum vocativis ponitur: ut ὦ δημόται o populares.

16. Separandi, distribuendi, excludendi: ut ἄνευ sine; ἰδίᾳ privatim; δημοσίᾳ publice; κοινῇ communiter; μόνον tantum, πλὴν praeter.

17. Iurandi: ut νὴ per; μὰ non per. Huiusmodi adverbia cum accusativo ponuntur: ut νὴ δία per Iovem; μὰ δία non per Iovem. Huc addi potest ὡς pro πρὸς ut ὡς τὸν ὅμοιον ad similem.

18. Eligendi: ut μᾶλλον potius; πρότερον citius.

19. Congregandi: ut ἅμα et ὁμοῦ simul; συλλήβδην comprehensim. Haec dativum regunt: ut ἅμα τῇ ἡμέρᾳ prima luce; ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις cum ceteris.

20. Concedendi: ut εἶεν esto.

21. Prohibendi: ut μὴ ne; μηδαμῶς nequaquam.

22. Eventus: ut κατὰ συγκυρίαν forte fortuna.

23. Comparandi: ut μᾶλλον magis; ἧττον minus; πλέον plus; μάλιστα maxime.

24. Declarandi: ut δηλαδὴ scilicet; ἤγουν videlicet; τουτέστι hoc est: ἀμέλει exempli gratia. Lucian. Necyomantia.

25. Causae: ἕνεκα causa; χάριν gratia, cum genitivo.

26. Celandi: ut λάθρα clam, pariter cum genitivo.

Adverbium vestitum articulo fit nomen: ut χθὲς heri; ὁ χθὲς hesternus etc.

Adverbium aliquando adhaeret adverbio: ut μέχρι ποῦ et μέχρι πότε quousque? etc. Fit hoc etiam cum idem significant, ut quatuor simul iuncta apud Aristophan. εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις deinde rursum.

FIGVRA

Triplex est; simplex, ut αὔριον; composita, ut μεταύριον; decomposita, ut φιλανθρώπως.

COMPARATIO

Ῥᾳδίως facile, ῥᾷον, ῥᾷστα, vel ῥᾷστον.
Μάλα valde, μᾶλλον, μάλιστα.

Πέρα, vel πέραν ultra, περαιτέρω, περαιτάτω.
Πόῤῥω longe, ποῤῥωτέρω, ποῤῥωτάτω.
Πολλάκις saepe, πλεονάκις, πλειστάκις.

INTER ADVERBIA NVMERANTVR

INTERIECTIONES

1. Admirandi: ut βαβαὶ papae; φεῦ papae; παπαιὰξ, ὡς καλὴν ὀσμὴν ἔχει: papae quam bonum odorem habet! Euripid. Cyclope. Ἄπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου Dii boni, qualibus prooemiis auspicaris orationem! Idem Hercule fur.
2. Approbandi: ut εὖγε euge.
3. Abominandi: ut ἄπαγε apage: εὔφημα φώνει bona verba quaeso; Eurip. Herc. ὦ ὦ, ἰοὺ ἰοὺ apage. Soph. in Coloneo.
4. Comminandi: ut οὐαὶ vae.
5. Dolendi: ut οἴμοι hei mihi; φεῦ heu; ἰὼ heu; ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς.
   O nimis ego infelix, et invisus diis. Sophocl. Philo.
6. Exclamandi: ut ὦ, ὀ: ἰοὺ ἰοὺ heu. Eurip. Hippoly.
7. Metus: ut ἃ ἃ at at; ἔα ἔα, ὢ ὢ ehem. Eurip. Rheso.
8. Indignandi: ut φεῦ proh.
9. Laetandi: ut εὐοῖ evax; ἰοὺ iu. Eurip. Cyclope, ὦ φίλτατον παῖ πατρὸς, o fili patris carissimi. Sophocl. Philoctet.
10. Ridendi: ut ᾆ, ᾆ, ᾆ, ha, ha, ha. Ibid.

DE CONIVNCTIONE

Coniunctioni tria accidunt: potestas, figura, ordo.

POTESTAS

1. Copulativae: ut καὶ et τε que: μὲν quidem, δὲ autem, interdum copulativae, interdum adversativae.
2. Disiunctivae, ἢ aut, ἠὲ aut, ἤτοι sive.

Huc pertinent

Particulae utramque rem tollentes: ut οὐδὲ, οὔτε ne-

que: dubitativae; ut εἰ, εἰ ἄρα an, num. poët. αἴκε et αἴκεν si forte.

3. Adversativae: ut ἀλλὰ sed; καίπερ interdum; καίτοι etsi; εἰ καὶ si etiam; ὅμως tamen; καὶ μὴν atqui; οὐ μὴν ἀλλα verumtamen: poët. ἔμπης tamen.

Huc pertinent

Corrigendi particula μᾶλλον δὲ potius, vel imo.

Diminuendi, γὲ, γοῦν, κἂν, saltem.

4. Casuales: ut γὰρ enim; καὶ γὰρ etenim; ὅτι quod; ἐπειδὴ postquam; ἐπειδήπερ quandoquidem; ἵνα ut; ὅπως ut; ὥστε ut; μὴ ne. Poët. ὄφρα ut.

Huc pertinent

Conditionales, seu exceptivae: ut ᾗ quatenus; εἰ si; ἂν, ἐὰν si; ἢν si; εἰ μὴ nisi; ὅτι μὴ nisi; poët. αἴκε et αἴκεν si modo. Advertendum est, conditionalem εἰ rectius indicativo, et optativo; ἢν, ἂν, ἐὰν, et eorum composita, subiunctivo, et optativo iungi. Quod autem Latine per subiunctivum dicimus *si verberarem*, id Graece frequenter per indicativum effertur: ut εἰ ἔτυπτον. Item *verberavissem:* εἰ ἔτυψα, vel εἰ ἐτετύφειν. Vtimur et optativo; ut infra post syntaxim dicemus.

5. Ratiocinativae: ut ἄρα vel ἆρα ergo; οὖν itaque; τοίνυν igitur; διὰ τοῦτο quapropter.

Huc pertinent

Δηλαδὴ videlicet; δηλονότι nimirum; quae etiam vim affirmandi habent.

6. Ordinis: ut τὸ πρῶτον primum; μετὰ ταῦτα deinde; πάλιν rursus; αὖθις iterum; εἶτα deinde.

7. Approbativae: ut γε, οὖν. Νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι: per Iovem illustres quidem ambo. Lucian. Εἰ δίκαιος, ὥσπερ οὖν καὶ δίκαιος, ὁ τῶν ὅλων ἔφορος: ἕτερός ἐστι βίος μετὰ τὸν παρόντα: si iustus est, ut quidem est iustus, ille rerum omnium inspector: altera restat vita post hanc. Theodoretus sermone 1. de providentia.

8. Completivae: ut δὴ, νὺ, πὲρ, ῥὰ, τοὶ sane, quidem; πω dum.

9. Potentiales: ut ἂν, κὲ, κὲν utique. De usu ἂν valde observando statim post syntaxim explicatius.

FIGVRA

Duplex est: simplex, ut καὶ: composita, ut καίπερ.

ORDO

Triplex: praepositivus, ut καὶ ἀλλὰ. Sophocles tamen in Coloneo, πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε: conamini attamen vos.
Postpositivus: ut μὲν, δέ.
Communis: ut ἄρα, ἵνα.

DE PRAEPOSITIONIBVS

Praepositiones sunt:
- Monosyllabae sex: ἐν, εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, πρὸ, πρὸς, σύν.
- Dissyllabae duodecim: ἀνὰ, ἀμφὶ, ἀντὶ, ἀπὸ, διὰ, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, περὶ, ὑπὸ, ὑπέρ.

Praeponuntur autem vel extra compositionem, vel in compositione.
Extra compositionem praepositio partes orationis verbo adiungit: ut Ἰησοῦς σώζει τὸν λαὸν αυτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. *Iesus servat populum suum a peccatis eorum.*

In compositione:
- Complet: ut εὖ bene; ὑπέρευ supra modum bene.
- Minuit: ut λευκὸς albus; ὑπόλευκος subalbus.
- Mutat: ut λέγω dico; συλλέγω colligo.
- Et alia facit, et saepe etiam ornat tantummodo.

MONOSYLLABAE

1. Ἐν soli dativo iungitur, et rei statum significat; ut οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, qui in reipublicae administratione versantur; ἐν οἴκῳ, in domo: sed per ellipsin genitivo;

ut ἐν ᾅδου, subaudi οἴκῳ, *in domo Plutonis.* Saepe ponitur pro εἰς per enallagen; ut θρασὺς ἐν ἐμοὶ, audax in me, contra me.

Composita *in* significat, ut ἐμβάλλω iniicio.

2. Εἰς et Attice ἐς accusativo *in*, cum motus significatur: ut εἰς ὕδωρ γράφω, in aquam scribo: *ad*, ut εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον, ad Agamemnonem dium: *apud*, ut διαβεβλημένος εἰς τοὺς Μακεδόνας, apud Macedonas infamatus: *circiter*, ut εἰς τριακοσίους, circiter trecentos: *contra*, ut εἰς τοὺς σοφιστὰς, contra sophistas: *propter*, ut εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, laudatur propter iustitiam. Frequenter per enallagen ponitur ἐν; ut τὸν θρόνον, εἰς ὃν προκαθίζων ἐδίκαζε, thronum, in quo praesidens iudicabat. Interdum per ellipsin omittitur accusativus; ut εἰς διδασκάλου, subaudi οἶκον, in domum praeceptoris.

Composita *in*, cum motus significationem habet: ut εἰσάλλομαι, insilio.

3. Ἐξ sequente vocali, et ἐκ sequente consonante, genitivo gaudet: ut ἐξ ἀπραξίας πρᾶγμα, ex otio negotium; ἐκ νηπίου, ab infantia.

Composita auget: ut ἐκπίνω, ebibo: et idem significat quod ἔξω, extra, ut ἐκβάλλω, eiicio: et *palam*, ut ἐξαμαρτάνω, palam pecco.

4. Πρὸ *ante* soli genitivo, *prae*, *ante*, *coram*, *pro*: ut πρὸ θυρῶν, prae foribus: τὰ πρὸ τούτων, superiora tempora: πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι, dimicare pro liberis et uxoribus.

Composita eadem significat; ut προβάλλω, praepono.

5. Πρὸς cum genitivo, *a*, ut πρὸς Θεοῦ, a Deo: *officium*, οὐ πρὸς φιλοσόφου, non est philosophi: *coram*, πρὸς ἐπισκόπου, coram episcopo: *contra*, πρὸς ἐχθροῦ, contra inimicum. Iurandi quoque est nota; ut πρὸς Χαρίτων, per Gratias.

Cum dativo *prope*; ut πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου, sub finem vitae: πρὸς τοῖς ποσὶν, ad, seu iuxta pedes: *apud*, πρὸς ἑαυτῷ, apud se, secum: *contra*, πρὸς Ἀτρείδησι, contra Atridas: *praeter*, πρὸς τούτοις, ad haec, praeter haec.

Cum accusativo *ad*, ut πρὸς γυμνάσιον ad scholam: τὰ πρὸς στρατὸν, quae ad exercitum pertinent: et *adversus*, tam in bonam, quam in malam partem; ut πρὸς τοὺς ξένους, erga peregrinos: πρὸς Ῥωμαίους, contra Romanos.

Composita significat *ad*; ut προσκαλῶ, advoco: προσπορεύομαι, adeo: et *insuper*; ut προσλέγω, insuper dico.

6. Σὺν et Att. ξὺν *cum*, dativo, σὺν Θεῷ, cum Deo.

Composita coniungit, ut συμβάλλω, coniicio.

DISSYLLABAE

1. Ἀνὰ *per*, cum solo accusativo, ut ἀνὰ στρατὸν, per exercitum. Sed poëtice cum dativo usurpatur.

Composita *re* significat, ut ἀνατρέχω, recurro; αναβάλλω, in aliud tempus reiicio: et *sursum*; ut αναβαίνω, adscendo.

2. Ἀμφὶ cum genitivo *de*, ut ἀμφὶ ἀστέρων λόγος, sermo de astris: *circum*, ἀμφὶ ταύτης τῆς πόλιος, circum hanc urbem: *per*, ἀμφὶ Ἥρας λίσσομαι, per Iunonem rogo.

Cum dativo *pro* poëtice significat, ut ἀμφὶ Ὀδυσσῆϊ, pro Vlysse.

Cum accusativo *circa*, et *circiter*; ut ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, circiter quinque millia: ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς, circa diluculum: οἱ ἀμφὶ λόγους ὄντες, qui versantur circa literas, literarum studiosi: οἱ νόμοι οἱ ἀμφὶ θυσίαν, leges circa sacrificia, de sacrificiis: ἀμφί αὐτὸν ἑστήκασι, circa illum steterunt.

Composita *circum* significat, ut ἀμφιβάλλω, circumiicio.

Cum accusativo nominis proprii periphrasi inservit, e. g. οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, Priami comites, familiares, ministri; item ipse Priamus: quod usurpatur tum a poëtis, tum ab oratoribus, sed cum verbo singulari; ut οἱ ἀμφὶ Παῦλον ἦλθε, Paulus venit.

3. Ἀντὶ cum genitivo *pro*, ut ἀντὶ ἀγαθῶν ἀποδιδόναι κακὰ, mala pro bonis reddere; ἀντὶ οἰκέτου, pro famulo, i. e. vice, seu loco famuli; ἀντὶ πολλῶν, pro multis, i. e. multorum instar; ἀντὶ κέρδους pro lucro, i. e.

lucri gratia. Et *contra;* ut ἓν ἀνθ' ἑνὸς, si unum uni contraponatur, seu conferatur.

Composita *contra* significat; ut ἀντιστρέφω, inverto; ἀντιλέγω, contradico; ἀντιδίδωμι, vicissim do, retribuo.

4. Ἀπὸ cum genitivo *a*, ut ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, a capite: ἀπ' ἀρχῆς, ab initio.

Composita auget; ut ἀποτείνω, extendo. Et significat *a;* ut ἀπέχω, absum; ἀφαιρέομαι, aufero. *Contrarium* etiam significat, ut εὔχομαι, precor; ἀπεύχομαι, imprecor. *Exemplum* quoque significat, ut ἀπογράφω, describo. Et *privationem;* ut ἀπομανθάνω, dedisco.

5. Διὰ cum genitivo *per*, ut διὰ βίου, per vitam; δι' ἡδονῆς, per voluptatem: διὰ βραχέων, per brevia, brevibus verbis: *cum;* ut διὰ μαχαιρῶν, cum gladiis. Significat etiam *potentiam;* ut δι' ἑαυτῶν, suis viribus. Significat quoque *materiam;* ut δι' ἀλφίτου, ex farina.

Accusativo iuncta *propter*, ut διὰ φόβον propter timorem; δι' αἰσχύνην, propter pudorem. *Per;* διά τ' ἔντεα καὶ αἷμα, per armaque et sanguinem; διὰ Θεοὺς, per Deos, i. e. Deorum ope et favore; διὰ νύκτα, per noctem, i. e. noctis tempore.

Composita *dis* significat; ut διαρπᾶν, dividere. *Per*, i. e. *valde;* ut διακαθαίρω, perpurgo: et *per medium;* ut διεξέρχομαι, per medium venio.

6. Ἐπὶ cum genitivo *in* vel *circa*, ut βοῦς ἐπὶ γλώττης, bos in lingua; ἐφ' ἡσυχίας, in otio, otii tempore: *super;* ut ἐφ' ἵππου, super equo: *officium;* ut ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν, praefectus carceris, *sopraintendente alle carceri: tempus;* ut ἐπ' ἐμοῦ, tempore meo, mea aetate; ἐπ' Ἀλεξάνδρου, sub Alexandro.

Cum dativo *propter*, ut ἐπὶ τῷ κέρδει, propter lucrum: *in*, ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ, in regis potestate; τὸ ἐπ' ἐμοὶ, quantum in me situm: *super;* ut ἐπὶ τῷ θεμελίῳ, super fundamentum: *post;* ut ἐπὶ τούτοις, post haec: *contra;* ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum: *ad*, cum verbis motus, ἐπὶ τούτῳ φερόμενος, huc delatus.

Cum accusativo *ad*, ut ἐπὶ τοὺς διδασκάλους ad praece-

ptores: *propter*, ut ἐπὶ τοῦτο, propter hoc: *contra*, ut ἐπ' ἐμὲ, contra me.

Composita *in* seu *super* significat, ut ἐπιγράφω, inscribo: item *sero*, ut ἐπιμυθεύομαι, post factum consulo: item *contra*, ut ἐπιτειχίζω, murum obpono.

7. Κατὰ cum genitivo *contra*, ut κατὰ χριστιανῶν, contra christianos: *de*, ut κατὰ σπουδαίων, de studiosis: *per* in iurando, ut κατὰ Θεῶν, per Deos: *prae*, ut κατὰ χειρῶν, prae manibus: *supra*, ut κατὰ πετρῶν, supra petras.

Cum accusativo *secundum*, ut κατὰ τύπον, ad exemplar; κατὰ νόμον, secundum legem; κατὰ δύναμιν, pro viribus; κατ' αὐτὸ, κατ' αὐτὰ, κατὰ τὰ αὐτὰ, ad eundem modum; τὰ κατ' ἄνθρωπον, quae sunt secundum hominem, quae hominis facultatem non excedunt, item quae hominem decent; κατ' ἀτιμίαν λέγω, secundum ignobilitatem dico, i. e. quod adtinet ad ignobilitatem; εἰμὶ κατὰ σὲ, sum qualis tu; οἱ κατ' ἐμὲ, mei similes et aequales; κατὰ τὴν ἐμὴν, vel plene κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν, mea quidem sententia; κατ' ἐμὲ, item *secondo me*, item pro viribus meis; καθ' ἓν, ἓν καθ' ἓν, καθ' ἓν ἕκαστον, καθ' ἕκαστον, et καθ' ἕκαστα, secundum singula, singillatim; κατ' ἄνδρα, viritim, singuli; κατὰ πλῆθος, universi; κατὰ δύο, bini; κατὰ τρεῖς, terni, et sic deinceps; κατὰ πόλεις, oppidatim; κατ' ἔπος, in singulis versibus; κατὰ λέξιν, ad verbum. *Per*, ut καθ' ἑαυτὸν, per se, i. e. distinctus, discretus; δύο καθ' αὑτὰ, duo ab aliis distincta; κατ' ἰδίαν, privatim, per se solus, remotis arbitris; κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, per ea tempora, i. e. illis temporibus; κατὰ γῆν, per terram, terrestri itinere; κατὰ δαίμονα, καὶ τύχην, forte, fortuna; κατ' ἐξοχὴν, per excellentiam; κατὰ ἱστία φέρεται, per vela fertur; κατὰ πάντα, per omnia, omnino; κατὰ πόδας, per vestigia. *Cum*, ut κατὰ σπουδὴν, cum celeritate, i. e. celeriter. *In*, ut κατὰ τὴν ἀγορὰν, in foro; κατὰ τὸν ἕβδομον λόγον, oratione septima; κατ' αὐτὸ τοῦτο, ὃ, eo ipso tempore, quo, tum, cum; κατὰ πρῶτον, primo loco; κατὰ δεύτερον, secundo loco; κατ' ὀφθαλμοὺς, vel κατὰ πρόσω-

πον, in conspectu, ob oculos. *Ob*, ut κατ' αὐτὸ τοῦτο, ob idipsum. *Circa*, ut κατὰ ὑπεροχὴν νόμοι, leges circa excessum. *Circiter*, ut κατὰ ἐννεακόσια ἔτη, ferme nongenti anni. *A*, ut κατὰ πρῶτα, a principio. *Ad*, ut κατὰ νῆας, ad naves; τὰ κατ' ἐμὲ, quae ad me pertinent; κατὰ κάθετον, ad perpendiculum: et *ad*, i. e. *versus*, ut κατὰ μεσημβρίαν πορεύεται, meridiem versus vadit; ὁ κατὰ Βορέαν, ad Aquilonem positus, Aquiloni obnoxius. *Tempus* et *locum*, ut καθ' ἡμᾶς, apud nos, i. e. temporibus nostris, vel regionibus; οἱ καθ' ἡμᾶς ποιηταὶ, nostrorum temporum, et nostrates poëtae.

Composita *deorsum* significat, ut καταβαίνω, descendo: item *contra*, ut καταφρονέω, contra aliquem sentio: et *sub*, ut κατασκάπτω, suffodio: et *subiectionem*, ut κατείδωλος, obnoxius simulacris: et *habitudinem*, ut καταβολὴ, constitutio: interdum maiorem vim addit, ut καταμανθάνω, perdisco.

8. Μετὰ cum genitivo *cum*, ut μετὰ φίλων, cum amicis. Poëtice pro ἐπὶ, *de*, ut μετὰ πατρὸς ἀκούειν, de patre audire. Cum dativo poëtice *inter*, ut μετὰ πρώτοισιν, inter primos.

Cum accusativo *post*, ut μετὰ τὸν πόλεμον, post bellum; μετὰ τὴν γραφὴν, post scriptionem: *in*, ut μετ' ἔριδας βάλλειν, in lites conjicere, litibus implicare; μετὰ χεῖρας ἔχειν, in manibus habere: *ad*, ut ἔβη μετὰ νῆας, venit ad naves: *contra*, ut ἁμαρτάνειν μετὰ τοὺς Θεοὺς, peccare in Deos: *propter*, ut ἑὸν μετὰ κάλλος, ob suam pulchritudinem: *per*, ut μετὰ τὸν βίον, per vitam; μεθ' ἡμέραν, interdiu.

Composita *mutationem* significat, ut μεταφέρω, transfero; μεταβαίνω, transeo: et *inter*, ut μετάφημι, interloquor.

9. Παρὰ cum genitivo *a*, ut παρὰ κυρίου, a Domino: significat etiam *excellentiam*, ut παρὰ πάντων τυγχάνει, est super omnes, h. e. omnes excellit: et *contrarium*, ut παρὰ λόγου, contra rationem.

Dativo iuncta *prope* vel *iuxta*, ut παρὰ τῷ Κυρίῳ ἔλεος, apud Dominum misericordia: *in*, ut παρὰ πολέμοις,

in bellis: *pro*, ut παρὰ τῇ συνηθείᾳ, pro more.

Accusativo *motum ad rem*, ut παρὰ σὲ, ad te: *immorationem in aliqua re*, ut παρὰ τὰ μαθηματικὰ, in studiis mathematicis: *praeter*, ut παρὰ πρέπον, praeter decorum: *iuxta*, ut παρὰ τὴν ὁδὸν, iuxta viam: *propter*, ut παρὰ τί, quamobrem? *trans*, ut παρὰ ποταμὸν, trans fluvium: *infra*, ut παρ' Ἀγγέλους, infra Angelos: *supra*, ut παρὰ πάντας, supra ceteros, i. e. plusquam ceteri: et *intermissionem*, ut παρὰ μίαν ἡμέραν, tertio quoque die, alternis diebus.

Composita minuit, ut παράσημος ῥήτωρ, malae monetae, h. e. adulterinus orator. Significat et *comparationem*, ut παραβάλλω, confero: *contrarium*, ut παράνομος, iniquus. Item *prope*, ut παρακολουθῶ, proxime sequor: *trans*, ut παρέρχομαι, transeo: *ad*, ut παρέρχομαι, advenio, in medium prodeo.

10. Περὶ cum genitivo *de*, ut περὶ ψυχῆς, de anima: περὶ φυσικῆς ἀκροάσεως, de physica auscultatione; περὶ ἀρχῆς μάχεσθαι, de imperio decertare: *prae*, ut περὶ ἁπάντων, prae omnibus: *a*, ut εἴληφε περὶ Θεῶν, a Diis accepit: *circum*, ut περὶ σπείους, circum speluncam: *pro*, ut περὶ οὐδενὸς ἡγοῦντο, pro nihilo ducebant, nihili faciebant.

Cum accusativo *circa*, ut περὶ τὰ φοβερὰ ἡ ἀνδρεία, fortitudo est circa terribilia; οἱ περὶ τὰ γράμματα, qui versantur circa literas, in literis; τὰ περὶ ἐμὲ, quae me circumstant, mea; οἱ περὶ Παῦλον, qui sunt circa Paulum, i. e. Pauli socii, vel familiares, vel ministri; item ipse Paulus, eo prorsus modo, quo dictum est de ἀμφὶ: *circum*, ut ὁ περὶ τὸ πρόσωπον, circum os offusus: *circiter*, ut περὶ ἀρίστου ὥραν, circiter horam prandii; περὶ τριάκοντα, circiter triginta: *ad*, ut ἔρχομαι περὶ τοὺς φιλοσόφους, venio ad philosophos: *supra*, *ut* τοῦτο περὶ νοῦν ἐστι βροτῶν, hoc superat mentes hominum: *erga*, ut χρηστὸς περὶ ἡμᾶς, benignus erga nos; περὶ τὸν δεξάμενον κακὸς, in eum, a quo fuit exceptus, ingratus: *apud*, ut περὶ ἑαυτὸν ἀπολείπεσθαι, apud se reservare.

Cum dativo *ex*, ut περὶ κηρὶ φιλῶ σὲ, amo te ex animo:

circa et *circum*, ut περὶ τῇ δέρῃ, circa collum; περὶ στήθεσι, circum pectora: *pro*, ut περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβοῦνται, pro se ipsis, seu sibi ipsis timent.

Composita *circum* significat, ut περιπατέω, obambulo. Item *excellentiam*, ut περικαλλὴς, admodum venustus; περιγίνομαι, praesto. Item *de*, ut περιαυτολογία, de se ipso praedicatio.

11. Ὑπὲρ cum genitivo *pro*, ut πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, ora pro nobis; ὑπὲρ αὐτοῦ δέδοικα, pro ipso timeo, i. e. eius causa; ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν δόξης, pro obtinenda gloria, gloriae consequendae gratia; ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι τυραννίδα, pro eo, i. e. in eum finem, ut ne tyrannus fieret; ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, pro Deo, i. e. Dei vice: *de*, ut ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς, de umbra asini: *super*, ut ὑπὲρ κήπων ὄρος κεῖται, super hortos mons est.

Cum accusativo *supra*, ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ, supra hominem sapit; ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν, supra centum annos vivere: *praeter*, ut ὑπὲρ μοῖραν, praeter fatum: et *intermissionem*, ut ὑπὲρ μίαν, sive ὑπὲρ μίαν ἡμέραν, tertio quoque die, alternis diebus.

Composita significat *defensionem*, ut ὑπερασπίζω, defendo: *augmentum*, ut ὑπερμαίνομαι, nimis insanio: *trans*, ut ὑπερβαίνω, transcendo; ὑπερφίαλος, foedifragus, *trasgressore delle confederazioni.*

12. Ὑπὸ cum genitivo *sub*, ut ὑπὸ κόλπου, sub sinu: *propter*, ut ὑπὸ αἰδοῦς, propter verecundiam: *a*, ut ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταναλίσκεται, ab igne consumitur: *per*, ut ὑπὸ κήρυκος προηγόρευσε, per praeconem edixit: *apud*, ut ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, apud Graecos.

Cum dativo *sub*, ut ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περιστέλλει, sub pelle leonina ridiculam simiam tegit; ὑπ' αὑτῷ ποιεῖν, sibi subiicere; ὑπὸ γῇ, sub terram; ὑπὸ νυκτὶ, sub nocte, i. e. in nocte, noctis tempore: *cum*, ut ὑπὸ φωτὶ πολλῷ προήει, multo cum lumine procedebat.

Cum accusativo *subter*, ut ὑπὸ γῆν, subter terram: *infra*, ut ὑπ' αὐτὸν, infra ipsum: *ad*, ut ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν, ad Troiam venit, *venne sotto Troia*: *sub*, ut ὑπὸ τὸ δέρμα, sub cute.

Composita notat *diminutionem*, ut ὑποδείδω, subvereor: *improbitatem materiae*, ut ὑπόχρυσος, aurum nequam: *subiectionem*, ut ὑπακούω, obedio; ὑποσχεῖν τὴν δίκην, poenas subire: *sub*, ut ὑπάγω, subduco, subtraho: *dolum*, ut ὑπάγω, furtim surripio, item in errorem abduco, seduco; ὑπέρχομαι, subrepo.

Praepositiones aliquando suis casibus postponuntur, ut εἰρήνης περὶ, de pace; tonusque retrahitur, diciturque εἰρήνης πέρι: praeter διὰ, ne accusativus a Ζεὺς, Iupiter, esse videatur.

Translato accentu praepositiones fiunt verba: ut ἔνι (quod pro ἐνὶ poët. pro ἐν) pro ἔνεστι, *licet*: ἔπι pro ἔπεστι, *inest*, *adest*: πέρι pro περίεστι, *supra modum superest*: sic ἄνα, *surge*, pro ἀνάστηθι.

Poëtae saepe praepositiones per tmesin dissolvunt, ut κατά γαῖα ἐκάλυψε pro κατεκάλυψε.

Omnes praepositiones memoriae caussa his versiculis clauduntur.

Ἐξ, ἀπὸ, ἀντὶ, πρὸ cum patrio solum sociabis.
Ἐν, σὺν cum dandi casu: dabis εἰς, ἀνὰ quarto.
Cum patrio et quarto κάθ', ὑπὲρ, διὰ, καὶ μετὰ iunges.
Cum patrio, terno, et quarto παρὰ, πρὸς, περὶ, ἀμφὶ,
Καὶ ἐπὶ, καὶ ὑπό. Sed vatum exemplaria versans
Repperies ἀνὰ cum terno, κατὰ, καὶ μετὰ iuncta.

PRAEPOSITIONES QVAEDAM INSEPARABILES QVAE FERE EXTRA COMPOSITIONEM NIHIL SIGNIFICANT

Augent:

- ἀρι: ut ἀρίδηλος valde manifestus.
- ἐρι: ἐρίβρομος graviter fremens.
- δα: δάσκιος pro δασύσκιος spissam umbram faciens.
- ζα: ζαβάλλω pro διαβάλλω calumnior.
- λαι: λαικάζω decipio, quod a λα et κάζω orno.
- λι: λιπόνηρος valde improbus, quasi λίαν πονηρός.
- βου: βουλιμία magna fames, quasi μέγας λιμός.
- ἵππος: ἱππογνώμων, idest ὁ μεγαλογνώμων magnanimus.

Privant { α: ut ἀθάνατος immortalis.
νη: νήκερος sine cornibus.

Interdum tamen α significat πολὺ multum; ut ἄξυλος lignosus: sic et νη; ut νήδυμος ὕπνος admodum suaviter membra pervadens somnus. Interdum ἅμα simul; ut ἄλοχος, idest ὁμόλοχος uxor. Interdum ἴσον aequale; ut ἰσοτάλαντος aequiparandus. Interdum ἐναντίον contrarium; ut Φοίβῳ ἀγνώμονες Phaebo adversariae. Interdum φαυλότητα vitium; ut ἄπους pro κακόπους qui infirmis est pedibus. Interdum δυς non facile; ut ἀόρατον quod non facile conspicitur. Interdum nihil facit; ut στάχυς, ἄσταχυς spica: βληχρὸς, ἀβληχρὸς debilis.

δυς, cui adversatur εὖ, difficultatem, aut vitium significat: δυστυχία adversa fortuna: εὐτυχία prospera fortuna.

DE ACCENTIBVS

Graeci in suis vocabulis legendis, et efferendis, non quantitatis, quod faciunt Latini, sed accentus rationem habent. Quare de accentibus regulae aliquae tenendae: quanquam etiam accentuum magister optimus est usus.

Accentus triplex est, ut obiter in principio diximus, quantum ad rationem legendi requirebatur: acutus, gravis, circumflexus.

Acutus afficit ultimam syllabam, penultimam, et antepenultimam: gravis in ultima tantum ponitur, quamvis in omni syllaba intelligatur, quae acuto, aut circumflexo careat, quam ob causam syllabicus dici solet: circumflexus ultimam, aut penultimam occupat, et quidem nonnisi natura, vel natura simul, et positione longam. Excipe tamen composita ex articulo subiunctivo, et infinito τὶς: nam οὗτινος, ἧστινος, ᾧτινι, ᾗτινι, circumflexum habent in antepenultima: quibus adde dativos poëticos τοῖσδεσι, ταῖσδεσι, pro τοῖς et ταῖς.

Vocabulum, quod acutum habet in ultima, vocatur oxytonum: quod in penultima, paroxytonum: quod in antepenultima, proparoxytonum. Quod gravi notatur in ultima, barytonum vulgo dicitur; quamvis omnia illa, quae

neque circumflexum, neque acutum in ultima habent, gravitona dici soleant.

Vocabulum, quod in ultima circumflexum habet, perispomenon est: quod in penultima, properispomenon.

Oxytona mutant in ipso orationis contextu acutum suum in gravem; et tunc dicuntur ἐγκλινόμενα, idest *inclinata:* ut Θεὸς ἡμῶν, *Deus noster*, pro Θεός.

Non inclinatur tamen acutus in ipsa orationis serie, si sequatur dictio enclitica: ut Θεός σου *Deus tuus;* Θεός ἐστι *Deus est.* Idem fit in fine periodi: ut πάντα βλέπει ὁ Θεός. *Omnia videt Deus.*

Interrogativum τίς retinet ubique suum accentum acutum: ut τίς ἦλθε, *quis venit?*

Accentus gravis, et acutus abiectus per apostrophum ex vocali, migrat in priorem syllabam, si pars orationis sit declinabilis: ut πολλὰ, καλὰ, χαλεπὰ, πόλλ', κάλ', χαλέπ': si non sit declinabilis, perit cum ipsa vocali: ut παρ'ἐμοὶ pro παρὰ ἐμοὶ, *apud me.*

Compositio plerumque retrahit accentum: ut καλὸς *pulcher*, φιλόκαλος *studiosus munditiae:* σοφὸς *sapiens*, φιλόσοφος. Hoc fere perpetuum est in particulis α, ευ, δυς: ut κινητὸς *mobilis;* ἀκίνητος *immobilis;* εὐκίνητος *facile mobilis;* δυσκίνητος *difficile mobilis:* tum etiam in monosyllabis, quando componuntur: ut παῖς *puer;* εὔπαις *bonos habens liberos;* ποῦς *pes;* τρίπους *tripes.*

Aucta per paragogen, et per apocopen imminuta, non mutant accentum: ut καλοῖς, καλοῖσι *pulchris:* τυπτέμεν, Ionice pro τυπτέμεναι, Dorice pro τύπτειν, *verberare.*

Excipiuntur pronomina, quae in fine adsciscunt ι: ut οὑτοσὶ pro οὗτος *hic:* ἐκεινοσὶ pro ἐκεῖνος *ille:* item ἔγωγε *ego quidem:* ἔμοιγε *mihi quidem:* et cum ο praecedit syllabam adiectam per paragogen: semper enim in his est accentus in penultima: ut πόντος, ποντόφι·e *ponto:* ἐμοῦ, ἐμέθεν *mei.*

Monosyllaba longa relicta post apocopen aliquando acuuntur: ut χρῆμι, χρὴ, *opus sum:* aliquando circumflectuntur: κρῖ pro κριθὴ *hordeum.*

Monosyllaba longa post aphaeresin relicta circumflectuntur: ut ἔφην, φῆν *dixi:* ἔφυν, φῦν *natus sum.*

DE ACCENTV ACVTO

Si ultima syllaba sit brevis, accentus erit in antepenultima, ut φιλάνθρωπος *humanus*; ἄγγελος *nuntius*.

Si ultima fuerit longa, acutus erit in penultima, ut φιλαντρώπου, ἀγγέλου.

Excipiuntur.

1. Quaedam substantiva et adiectiva, ut παρθένος *virgo*; ὀργίλος *iracundus*; ὀλίγος, *paucus*; πλησίος *propinquus*.
2. Genitivi Attici omnium numerorum secundae declinationis contractae, ut πόλεως, πόλεῳν, πόλεων: δυνάμεως, δυνάμεῳν, δυνάμεων.
3. Participia praeteriti passivi, ut τετυμμένος *verberatus*; λελεγμένος *dictus*.
4. Verbalia in έος, ut ἰτέον *eundum*; σπουδαστέον *curandum*.
5. Composita a nomine, et praeterito medio, ut Θεολόγος *Theologus*. Sed composita a κτείνω *occido*; τρέφω *nutrio*; φθείρω *corrumpo*, cum active capiuntur, sunt paroxytona, ut μητροκτόνος *matricida*; θηριτρόφος *qui feras nutrit*; λαοφθόρος, *qui populum corrumpit*; cum passive usurpantur, proparoxytona sunt, ut μητρόκτονος *a matre occisus*; θηρίτροφος *a feris nutritus*; λαόφθορος *a populo corruptus*.
6. Omnes casus quartae declinationis simplicium, ut Μενέλεως, Μενέλεῳ, Μενέλεων, etc.
7. Vocabula desinentia in αι, et οι, quae in ratione accentuum pro brevibus habentur, ut διδάσκαλοι *magistri*; σύνοδοι *conventus*. Si tamen in eadem dictione sequatur aliqua consonans, longae censebuntur, ut διδασκάλοις, συνόδοις.

Composita a χέω *fundo*; βάλλω *iacio*; πολῶ *verto*; λέγω *vel* λόγος, *cum habent praepositionem, proparoxytona sunt, ut* πρόχοος *aqualis*; σύμβολος *omen*; περίπολος *qui circumit*; κατάλογος *catalogus*: *cum vero aliam particulam praepositam gerunt, sunt paroxytona, ut* οἰνοχόος *pincerna*; ἐκηβόλος *eminus iacu-*

lans; ὑμνοπόλος *qui hymnos tractat;* θεολόγος *theologus.*

In contractione ex gravi et acuto fit acutus ut ποιεέτω, ποιείτὼ.

DE ACCENTV CIRCVMFLEXO

Longa natura ante finalem brevem, si tonum habnerit, circumflectitur, ut σῶμα, *corpus;* μοῦσα, *musa.* At τύπτε, τύψον paroxytona sunt, quia sola positione producuntur.

Excipiuntur.

1. Adverbium οἴκοι *domi,* ad distinctionem οἶκοι nominativi pluralis ab οἶκος *domus.*
2. Tertia persona aoristi primi activi optativi modi, ut ποιήσαιμι, ποιήσαις, ποιήσαι, ad distinctionem iufinitivi ποιῆσαι. At ποίησαι *fac* est aoristus primus imperativi verbi medii.
3. Item tertiae personae optativi activi desinentes in οι: in his enim censetur haec diphtongus longa, ut τετύφοις, τετύφοι; φεύγοιμι, φεύγοις, φεύγοι.

Interdum penultima circumflectitur, licet ultima sola positione sit longa, ut χοῖνιξ *chaenix;* αὖλαξ *sulcus.* Id tamen non observatur ab omnibus.

In contractione ex acuto et gravi fit circumflexus, ut βοάετε, βοᾶτε *clamate.* Hic α et ε coalescunt, quorum alterum acutum, alterum gravem accentum habebat; sic ποιέετε, ποιεῖτε *facite.* Sed tamen Λητόα, Λητὼ, non Λητῶ, *Latonam;* αἰδόα, αἰδῶ *verecundiam,* quamvis hoc posterius aliqui circumflectant. Adde τὼ νόω, νὼ, a νόος *mens.*

DE ACCENTIBVS DECLINATIONVM

Qualis accentus est in recto, talis fere est in obliquis, nisi obstet aliqua ex infrascriptis regulis: ut λόγος, λόγου, λόγῳ: Αἰνείας, Αἰνείου, Αἰνείᾳ: tamen ὁ δεσπότης *dominus;* ὁ μητιέτης *consiliarius;* ὁ εὐρυόπης *late videns* vel *sonans;* ὁ ἀκακήτης *non nocens,* in

vocativo accentum retrahunt, ὦ δέσποτα, ὦ μητίετα, ὦ εὐρύοπα, ὦ ἀκάκητα.

In tribus prioribus declinationibus simplicium, si rectus sit oxytonus, tunc genitivus, et dativus circumflectitur in omnibus numeris, ut Θεὸς *Deus*, Θεοῦ, Θεῷ, Θεοῖν, Θεῶν, Θεοῖς. In reliquis autem casibus acutus manet, ut Θεὸν, Θεὲ, Θεοὶ, Θεὼ, Θεούς.

Si acutus fuerit in penultima, ubique manebit, ut ξύλον *lignum*, ξύλου, ξύλῳ.

Si circumflexus fuerit in penultima, mutatur in acutum, quoties ultima sit longa, ut οἶκος, οἴκου, οἴκῳ, οἴκοιν, οἴκων, οἴκοις, οἴκους.

Si acutus fuerit in antepenultima, in penultimam transfertur, si ultima longa sit, ut ἄνθρωπος *homo*, ἀνθρώπου, ἀνθρώπῳ, ἀνθρώποιν, ἀνθρώπων, ἀνθρώποις, ἀνθρώπους.

Genitivus pluralis primae et secundae declinationis in ultima circumflectitur, nisi in genitivis foemininis adiectivorum, quae descendunt a masculinis tertiae declinationis: hi enim genitivi eundem habent accentum quem masculini: ut ὁ ἅγιος *sanctus*, τῶν ἁγίων, ἡ ἁγία *sancta*, τῶν ἁγίων.

IN QVINTA DECLINATIONE SIMPLICIVM

Acutus in ultima recti erit in penultima obliquorum, ut λαμπὰς, λαμπάδος, λαμπάδι, *lampas*. Si vero penultima fuerit longa natura, circumflectitur, quoties ultima sit brevis, aut anceps, ut σωτὴρ, σωτῆρος, σωτῆρι, *salvator*: ἀγὼν, ἀγῶνος, ἀγῶνι, *certamen*.

Acutus in penultima recti transfertur in antepenultimam obliquorum, quoties ultima sit brevis, ut μάρτυρ, μάρτυρος, μάρτυρι. Idem fit de circumflexo, qui tamen vertitur in acutum, ut βῆμα, βήματος, βήματι.

Acutus in antepenultima recti permanet, quoties ultima sit brevis vel anceps, ut ἐπίγραμμα, ἐπιγράμματος, ἐπιγράμματι: cum vero ultima longa erit, accentus occupabit penultimam, ut ἐπίγραμμα, ἐπιγραμμάτων.

Monosyllaba quintae declinationis acuuntur in genitivo et dativo singulari, ac plurali in ultima, ut ἡ χεὶρ *manus*, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, ταῖς χερσί. In genitivo plurali, et genitivo ac dativo duali circumflectuntur in ultima, ut χειροῖν, χειρῶν. In accusativo singulari, in nominativo, accusativo, vocativo duali, et plurali, circumflectuntur in penultima, si sit natura longa, ut χεῖρα, χεῖρε, χεῖρες, χεῖρας.

Excipiuntur.

1. Participia θεὶς, θέντος *qui posuit*: στὰς, στάντος *qui stetit*: δοὺς, δόντος *qui dedit*: ὢν, ὄντος *qui est*.
2. Τίς, τίνος interrogativum, quod tonum habet in priore per omnes casus: sed τὶς indefinitum tonum habet semper in posteriori syllaba, praeterquam ubi amittit eum ratione inclinationis.
3. Genitivi παίδων puerorum, a παῖς: Τρώων Troianorum, a Τρὼς: δᾴδων a δᾲς fax: δμώων a δμὼς famulus: φώτων a φὼς vir: θώων a θὼς lupus cervarius: φώδων a φὼς, φωδὸς ustio: κράτων a κρὰς caput: πάντων a πᾶς omnis, cuius dativus pluralis est πᾶσι.

Diphthongi ευ, et ου finales circumflectuntur, ut ὦ βασιλεῦ, o rex: πανταχοῦ *ubique*. Adverbium tamen ἰδοὺ *ecce*, excipitur, ut ab imperativo ἰδοῦ *vide* distinguatur.

Vocativus in ες a nominibus propriis in ης est proparoxytonus, ut ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες: ὁ Σωκράτης, ὦ Σώκρατες.

Irregularia sunt ἡ μία una, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν: μηδεμία, μηδεμιᾶς: ἄμφω ambo, ἀμφοῖν: δύο duo, δυοῖν: μήτηρ mater: Δημήτηρ Ceres, θυγάτηρ filia, quae in obliquis paroxytona sunt, τῆς μητέρος, τῆς θυγατέρος. Item vocativi ὦ σῶτερ, ἄνερ, δᾶερ, πάτερ a nominativis σωτὴρ, ἀνὴρ, δαὴρ, πατήρ.

Nullo accentu notantur ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, ἐς, ἐν, ἐκ, ἐξ, οὐ, οὐκ, οὐχ, εἰ, ὡς. Possunt tamen habere accentum dictionum encliticarum, si illas in oratione praecedant.

DE ENCLITICIS

Encliticae dictiones sunt, quae proprium accentum in contextu orationis vel omnino amittunt, vel ad ultimam syllabam praecedentis dictionis remittunt: ut ἤκουσά τινος *audivi quemdam:* λόγος μου *sermo meus.*

Reperiuntur encliticae in sequentibus partibus orationis.

1. In articulo τοῦ, et poëtice τεῦ pro indefinito τινὸς *alicuius*, et τῷ pro τινὶ, *alicui.*
2. In nomine τὶς *quidam* per omnes casus: at τίς, τί *quis*, *quid* interrogativum non est encliticum; nusquam enim suum accentum amittit.
3. In pronomine μοῦ, μοὶ, μὲ: σοῦ, σοὶ, σὲ: οὗ, οἷ, ἓ cum suis dialectis. In duali pronominis tertiae personae encliticum est σφὲ, et σφὼ, seu σφωὲ, quando accipitur pro σφὲ tertiae personae: nam σφὼ secundae personae non est encliticum. In plurali autem eiusdem personae encliticum est σφίσι, et σφὶν, seu σφὶ, pro σφίσι, ut et σφέας, pro σφᾶς; sed non semper omnes. Post praepositionem ἕνεκα, et disiunctivam coniunctionem ἢ non inclinant.
4. In verbis εἰμὶ *sum*, et φημὶ *dico*, in omnibus personis, et numeris praesentis temporis indicativi modi, exceptis secundis singularibus.
5. In adverbiis ποτὲ *aliquando*: ποθὲν, ποθὲ *alicunde*: ποθὶ *alicubi*: πῶς *quodammodo*: πῶ *adhuc*, *dum*: πῆ *alicubi*: ποῦ *uspiam*, cum infinite accipiuntur: si enim interrogative capiantur, enclitica non sunt.
6. In coniunctionibus γὲ, κὲ, τὲ, κὲν, πὲρ, ῥὰ, νὺ, θὴν, et similibus.

Synencliticae vocantur, quando plures encliticae coniunguntur, ut τύπτουσί τινές με, *verberant me aliqui*, et in hoc casu prior enclitica recipit accentum posterioris, ut videre est in exemplo allato.

Inclinant, hoc est transferunt encliticae accentum suum in dictionis praecedentis finalem syllabam.

Vel quando praecedens dictio habet acutum in antepenultima, ut ἄνθρωπός τις, *homo quidam.*

Vel acutum in penultima, quae cum ultima est trochaeus: ut οὔτέ τι; οὔτέ ποτε; ἄλλό τι; ἴστέ με. Sed εἰμὶ et φημὶ post voces huiusmodi paroxytonas non inclinant.

Vel circumflexum in penultima, modo ultima sit brevis, ut σῶμά τι, *corpus quoddam.* Si tamen ultima sit longa positione, enclitica suum tonum retinet: ut κῆρυξ ἐστὶ, *praeco est.*

Amittunt vero accentum

Si encliticam dictionem praecedat vox paroxytona: tunc enim enclitica, si sit monosyllaba, suum accentum omnino perdit, ut ξύλον μου, *lignum meum.* Secus si dissyllaba sit enclitica: nam tunc servat accentum, ut Πέτρος φησὶ, *Petrus loquitur.*

Si dictio praecedens encliticam sit oxytona, ut πατήρ μου, *pater meus.*

Si praecedens dictio sit perispomena, ut ὁρῶ τινας, *video quosdam.*

Exceptio.

Persona ἐστὶ habet acutum in prima, quando est initium orationis, vel subdita post οὐκ, καὶ, ὡς, εἰ, ἀλλὰ, et τοῦτο: ut ἔστι πόλις, *est civitas:* εἰ ἔστι *si est.* Alias vel amittit, vel in praecedentem dictionem reiicit, vel in ultima sua retinet, iuxta regulas ante praescriptas.

Quando encliticam praecedit vox, gravem habens accentum in ultima, gravis vertitur in acutum: ut καρπός σου, non καρπὸς σου.

Plerique docti volunt, pronomina enclitica retinere accentum, quando ponuntur cum praepositionibus, aut cum disiunctivis coniunctionibus: ut διὰ σὲ, *propter te:* περὶ σοῦ, *de te:* κατὰ μὲ, ἢ σὲ, *secundum me, aut te.*

Dictiones monosyllabae retinent accentum suum, quum ponuntur ἐμφατικῶς, ut ἤκουσα σοῦ, *audivi te, non alium.*

DE FIGVRIS DICTIONIS

PROTHESIS

Prothesis est litera, vel syllaba principio dictionis addita: ut τεταγὼν pro ταγὼν, a τάζω *apprehendo* : σμικρὸς *parvus*, pro μικρός.

APHAERESIS

Aphaeresis est cum litera, vel syllaba principio dictionis subtrahitur: ut ὀρτὴ pro ἑορτὴ *festum*: ἱρὸς pro ἱερὸς *sanctus*.

SYNCOPE

Syncope literam vel syllabam e medio dictionis subtrahit: ut εὑράμην pro εὑρησάμην *inveni*: ἐγένατο pro ἐγενήσατο *natus est*.

EPENTHESIS

Epenthesis est cum medio dictionis litera aut syllaba interseritur: ut ἔλλαβε pro ἔλαβε: ὁππότερος, pro ὁπότερος *uter*.

APOCOPE

Apocope fini dictionis aliquid detrahit; ut δῶ pro δῶμα *domus*: Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα *Neptunus* : βρῖ pro βριαροί.

PARAGOGE

Paragoge est cum extremae syllabae aliquid adiungitur: ut ἦσθα pro ἦς *eras*; τύπτεσκε pro ἔτυπτε *verberabat*.

METAPLASMVS

Metaplasmus est mutatio ultimae syllabae in eodem casu, ut κλάδι pro κλάδῳ *ramo*. Metaplasmus vero generis est quaevis mutatio in dictione per poëticam licentiam.

ANTITHESIS

Antithesis (nonnulli ἀντίστοιχον vocant) est literae commutatio, ut πόρσω pro πόῤῥω *procul*; θάλαττα pro θάλασσα *mare*.

METATHESIS

Metathesis est literarum ordo immutatus; ἔρξω, *faciam*, pro ῥέξω; ἔπραθον pro ἔπαρθον a πέρθω, *vasto*; ἔδρακον pro ἔδαρκον a δέρκω, *video*; καρτερὸς pro κρατερὸς, *fortis*; κάρτος pro κράτος, *robur*.

SYNALOEPHA

Synaloepha est elisio quaedam vocalis ante alteram in diversis dictionibus, ut τὰ μὰ pro τὰ ἐμὰ, *mea*; τοὔνομα pro τὸ ὄνομα; θοιμάτιον pro τό ἱμάτιον, *vestimentum*; ὦ ̓ τὰν pro ὦ ἔταν ab ἔτης, o *amice*, vel *amici*.

ANADIPLOSIS

Anadiplosis, idest reduplicatio, est primarum, vel secundarum syllabarum repetitio, ut κεχάμωσι pro χάμωσι; ἀταρτηρὸς pro ἀτηρὸς; ἐτήτυμον pro ἔτυμον.

SYNTAXIS

DE CONCORDANTIIS

Concordantiae apud Graecos eaedem ferme, quae apud Latinos, sed observanda sunt haec, quae sequuntur.

1. Adiectivum cum substantivo non semper concordat in casu. Saepe enim substantivum transit in genitivum, assumto articulo: ut τὰ καλὰ ζῶα, *pulchra animalia*, τὰ καλὰ τῶν ζώων.

Hoc cum fit, tunc ipsa adiectiva dicuntur poni partitive, ut apud Latinos, ovorum oblonga, lanarum nigrae. *Basilius etiam sine partitione dixit*, τὰ σύμπαντα τῶν τῇδε καλῶν, universa huius mundi bona.

2. Quando inter adiectivum et substantivum intercedit verbum substantivum, aut simile, tunc saepe substantivo masculino aut foeminino subiungitur adiectivum neutrum: ut ἡ ἀρέτη λυσιτελές ἐστι, *virtus est utile*, idest *utilis*, vel *res utilis*: ut apud Latinos: *triste lupus stabulis*.

3. Adiectivum aliquando ponitur solum, subaudito substantivo: ut τῇ προτεραίᾳ, τῇ ὑστεραίᾳ etc., scilicet ἡμέρᾳ, *pri-*

die, postridie etc.; εἰς τὴν αὔριον *in crastinum*; καθ' ἑκάστην *quotidie*.

1. Relativum poni potest in eodem casu cum antecedente: ut ἐκ τούτων, ὧν ἔχω, *ex iis, quae habeo*. Et ipsum antecedens haud raro omittitur: ut ἐξ ὧν ἔχω. Sic ἐξ ὧν ἐπέστειλας, *ex iis, quae scripsisti*, idest *ex tuis literis*.

2. Quaedam dictiones relativae interdum vacant: ut μηδένα ὅντινα *nullum*, apud Hermogenem: οἷος ἁβρότατος *delicatissimus*; πάντες ὅσοι *omnes*; μυρία ὅσα *sexcenta*.

3. Relativum οἷος aliquando ponitur cum infinito: ut τοιοῦτός ἐστιν, οἷος μὴ ψεύδεσθαι, *is est, qui non mentiatur*, vel *talis, ut* etc.

4. Pro relativo *qui*, sequente verbo finito, adhiberi potest articulus praepositivus sequente participio: ut *qui dicit*, vel *is qui dicit*, ὁ λέγων, etc.

5. Dictiones relativae multae eleganter ponuntur, praecedente verbo substantivo ἐστί. Vide infra.

1. Nominativus et verbum frequentissime numero discrepant. Partitiva enim singularia nonnulla admittunt verbum plurale: ut ἕκαστος λέγει, vel λέγουσι, *unusquisque dicit*. Sic et collectiva: ut ἡ πόλις θαυμάζει, vel θαυμάζουσι, *civitas admiratur*.

Neutra pluralia gaudent verbo singulari: ut ταῦτα ἐπαινεῖται, *haec laudantur*. Non raro tamen et cum plurali iuncta reperias: ut ἃ τοῖς ἀκούσασιν ὀργὴν ἀξίαν ἐμποιήσουσι, *quae iustam in auditoribus iram excitant*, Isocr.; προνοίᾳ πλεῖστα κατορθοῦνται, *prudentia plurima bene geruntur*, Thucyd.

Nomina dualia postulant verbum eiusdem numeri; saepe tamen cum plurali coniuncta inveniuntur: ut ἄμφω ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον, *ambo adflarunt miseram animam*, Eurip. Et vicissim pluralia aliquando adhaerent verbo duali, saltem apud poetas: ut

Ὡς ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες
Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ.

Sicut quando torrentes fluvii de montibus fluentes
In convallem conferunt magno impetu ruentem aquam.

Homer. Iliad. δ.

2. Verbo substantivo ἐστὶ, sequente relativo, eleganter interdum deest nominativus: ut ἔστιν ὅς, ἔστιν οὗ etc., *est qui*

etc., vel *aliquis, alicuius* etc. Item pluraliter, ἔστιν οἵ, ἔστιν ὧν etc. Sic addito τις: ut ἔστιν ὅστις etc.; pluraliter ἔστιν οἵτινες, quod et εἰσί τινες οἵ, etc.

Item in adverbiis: ἔστιν οὗ, vel ὅπου, *alicubi*: ἔστιν ὅτε, vel ὁπότε, *aliquando*: ἔστιν ὡς, vel ὅπως, *aliquo modo*: ἔστιν ὃν τρόπον *est quo modo*, i. e. *aliquo modo*. Vel sic, ἔσθ' ὅν, ἔσθ' οὗ etc.

DE REGIMINE

In regimine eundem servabimus ordinem partium, quem supra secuti sumus. Primum igitur de Articulo.

DE ARTICVLO

Articulus praepositivus haec ferme habet, quae observanda sunt.

1. Praeponitur omnibus orationis partibus; ut ὁ λόγος, ὁ αὐτὸς, τὸ λέγειν, ὁ λέγων, ὁ χθὲς, ὁ μὲν, ὁ δὲ, ὁ ἐν οὐρανῷ.

2. Nominibus propriis nunc additur, sed rarius; nunc non additur: ut Πλάτων, et ὁ Πλάτων, *Plato*. Proprii vim habet Θεὸς, quando de uno vero Deo loquimur; et articulum requirit.

Cum nominibus appellativis significat vel rem certam, et iam cognitam, ubi adhibent Itali *il*, *la*, *lo*: ut ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, *redde mihi librum*: vel excellentiam: ut ὁ ποιητὴς *poëta*, pro Homero.

4. Quoties nomen substantivum coniunctum habet adiectivum, libenter accipit articulum; ita tamen ut si adiectivum praeponatur, unicus articulus modo adiectivo, modo substantivo praefixus sufficiat: ut τὸν εὔνουν πολίτην, *cordatum civem*; ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, *ex toto corde*: quod si adiectivum postponatur, utrumque donandum est articulo: ut ἐν τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, *in Spiritu sancto*: εἰς τὰς οἰκίας ἦλθον τὰς ἡμετέρας, *in aedes venerunt nostras*.

Idem servari solet, quoties loco adiectivi sequitur aliquid, quod adiectivi vim habeat: ut τῆς ὁδοῦ τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν, *viae quae ducit ad salutem*, subauditur autem participium φερούσης, vel ἀγούσης; τῆς ἀναλγησίας, καὶ τῆς βα-

ῥύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θηβαίων, *a molestia et stupiditate liberari Thebanorum*, Demosth. de Coron.

5. Dictioni suae postpositus nunc distinguit: ut ὁ λαγὼς ὁ θαλάσσιος *lepus marinus:* nunc explicat: ut ἡμεῖς οἱ Θρᾷκες *nos Thraces.*

6. Dictioni suae pospositus, ita ut sequatur genitivus, idem valet, quod Latine *filius:* ut Πτολεμαῖος ὁ Λάγου, *Ptolemaeus Lagi filius.* Sic et simpliciter ante genitivum: ὁ Κλεινίου, *Cliniae filius.*

7. Neutrum τὸ, vel τὰ cum genitivo substantivi, ponitur pro ipso substantivo: ut τὸ τῆς τύχης, vel τὰ τῆς τύχης, *fortuna.* Sic apud Latinos *ratio officii*, idest *officium: ratio itinerum*, idest *itinera.* Interdum alio sensu: ut τὰ τοῦ Πλάτωνος *Plato*, idest *opera Platonis*, et similia.

Neutrum τὸ cum adiectivo neutro, ac fere superlativi gradus, ponitur eleganter pro subiunctivo ὅ, maxime cum recensitis levioribus, ad id quod gravissimum sit, devenitur, ut καὶ τὸ πάντων αἴσχιστον, καὶ τοῖς ἐγγόνοις τὴν αὐτὴν εἰρήνην εἶναι ταύτην προσεψηφίσασθε, *quodque omnium turpissimum est, ut vel ipsos posteros haec eadem involveret pax, insuper decrevistis*, Demosth. Philip. 2.

Poëtae etiam in aliis generibus articulo praepositivo pro subiunctivo utuntur, ut τὴν *pro* ἣν, *Iliad.* α.; τὰ *pro* ἃ, *et* τῶν *pro* ὧν, *Iliad.* ε. *etc.*

8. Ponitur interdum pro demonstrativo οὗτος, vel ἐκεῖνος per omnia genera et casus, ut οἱ δὲ ἤνεγκαν, *illi autem tulerunt*, Marc. c. 12.; εἰ τὸ, καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὗτος, *si hoc, et hoc fecisset homo ille*, Demosth. de Corona.

9. Adhibetur nonnunquam pro interrogativis τίνος, et τίνι in genitivo et dativo singulari, ut ἀγνοῶ, τῷ χρὴ πιστεῦσαι, *nescio, cui credere debeam*, Lucian. Et pro indefinitis τινὸς, et τινὶ, ut εἴ τῷ ποτε ἀνθρώπων γέγονε, *si cui hominum factum est*, Demosth. Olynth. 3.; κἂν ὑπ' ἐχθροῦ τῷ τοῦτο συμβαίνῃ, *etsi hoc alicui ab inimico contingat*, Idem de Coron.

10. Inter articulum et dictionem regentem eleganter aliquid interponitur, quod ab iis pendeat: ut οἱ τῶν φίλων παῖδες, *amicorum liberi.*

11. Articulus praepositivus servit divisioni: ut ὁ μὲν, ὁ δὲ, *hic, ille.* Interdum et subiunctivus, sed rarius: 1. ad

Cor. 11., ὃς μὲν πεινᾷ, ὃς δὲ μεθύει, *alius quidem esurit, alius autem ebrius est.*

1. Articulus subiunctivus idem valet, quod relativum apud Latinos: ut ὅς, ὅστις, ὅσπερ, *qui.*

2. Poni potest in eodem casu cum antecedente; et eleganter adhaeret verbo substantivo ἐστί. Vide supra de concordantiis.

DE NOMINE

1. Substantivis adduntur substantiva ferme in genitivo: ut θέλημα Θεοῦ, *voluntas Dei.*

2. Cum quippiam alicui tribuimus, id eleganter efferetur per genitivum ad hunc modum: Ἀνὴρ εὖ ἔχων τῆς παιδείας, *vir magna eruditione.* Sic παιδείας ἀποχρώντως ἔχειν, *bene instructum esse literis.* Δεξιῶς ἔχων τῆς φύσεως, *bona indole.* Εὖ ἥκων σοφίας, *eximia sapientia.* Πόῤῥω ἐλαύνων, vel ἐληλακὼς τῆς ἡλικίας, *magno natu:* aut simili aliquo modo. Item per accusativum, interveniente nomine adiectivo: ut νεανίας δεξιὸς τὴν φύσιν, *adolescens bonae indolis.*

3. Substantivum sequitur dativus: ut κριθὴ τῷ ὄνῳ, Lucian., *hordeum asino.* Item εἰς τὸν ὄνον.

4. Interdum additur accusativus, ubi Latine est ablativus, nullo accedente adiectivo; ut ῥήτωρ τὴν τέχνην, *professione rhetor.*

5. Substantivum etiam sequitur praepositio cum suo casu: ut ὁ ἐπὶ σοὶ πόθος, *tui desiderium:* ἔχθρα εἰς Θεὸν, *infensus Deo animus:* ἡ ἐμοῦ εἰς πάντας εὔνοια, *mea in omnes benevolentia.* Sic ἡ πρὸς αὐτὸν φιλία, κοινωνία, ὁμοιότης, etc.

6. Substantiva interdum fiunt adverbia: ut σπουδῇ, *celeriter,* etc.

Adiectiva ante se habent quaedam adverbia: ut λίαν, οὕτω, πολὺ etc., *nimis, ita, multum* etc.

Comparativa etiam, et superlativa quasdam habent particulas. Xen. παιδ. α: ὅτι πλείω, *plura.* Sic ὡς πλεῖστα, ὅτι πλεῖστα, ὡς ὅτι πλεῖστα, *quam plurima.* Post se quid habeant, vide in sequentibus.

Adiectiva haec sequentia ponuntur cum genitivo.

1. Copiae, et inopiae: ut μεστὸς, πλήρης, ἔμπλεως, ἀνάπλεως,

plenus: κενὸς, *vacuus:* γυμνὸς, *nudus:* ἔρημος, *destitutus, nudus*, etc.

2. Communionis: κοινωνὸς, *consors:* μέτοχος, *particeps:* ἀμέτοχος, *expers*. Item κοινωνὸς αὐτῷ τῶν πόνων, *socius ipsi in laboribus*. Sed haec inter substantiva poni videntur posse.

3. Scientiae, ac memoriae: ut ἔμπειρος, *peritus;* ἄπειρος, *rudis, imperitus:* ἐθὰς, *assuetus*.

4. Partitiva: ut ἕκαστος ἡμῶν, *unusquisque nostrum:* et partitive posita: ut οἱ ἀγαθοὶ τῶν φίλων, *boni amicorum, boni amici*.

5. Verbalia in κος: ut ποριστικὸς τῶν ἐπιτηδείων, *qui facile comparat, aut suppeditat vitae necessaria*. Item verbalia in τος privantia, active sumta: ut ἄγευστος, *qui non gustavit;* ἀθέατος, *qui nunquam vidit*, etc.

6. Multa ἐλλειπτικῶς, deficiente ἕνεκα: ut μακάριος εἶ τῆς θέας, *beatus es propter visionem*, idest *qui videris*.

7. Quaedam significantia diversitatem, et alienationem: ut ἄλλοι τῶν σοφῶν, *alii a sapientibus:* διάφορος τούτων, *ab his discrepans:* ἕτερον τοῦ ἀγαθοῦ, *diversum a summo bono*.

8. Ἄξιος, *dignus;* ἀνάξιος, *indignus;* ἐγκρατὴς, *compos, qui coërcere scit, ac regere;* ἀκρατὴς, idest ἥττων, *qui vincitur, qui succumbit*. Sic multa alia.

9. Comparativa, et superlativa: ut Κροίσου πλουσιώτερος, *Craeso ditior;* σοφώτατος ἁπάντων, *omnium sapientissimus*.

Huc pertinent ea, quae superlativorum vim habent: ut ἐξαίρετος, *eximius;* ἔξοχος, *idem;* κορυφαῖος, *princeps*, et similia.

Cum dativo iunguntur haec:

1. Aequalitatis ac similitudinis, et contraria: ut ἴσος, *aequalis;* ἄνισος, *inaequalis;* ὅμοιος, *similis;* παρόμοιος, *assimilis;* ἀνόμοιος, *dissimilis*.

2. Ἐπιτήδειος, *idoneus;* ἀναγκαῖος, *necessarius;* πιστὸς, *fidelis;* et similia. Item quae affectionem aliquam significant: ut εὔνους, *benevolus;* κακόνους, *malevolus*, etc.

3. Commodi et incommodi: ut λυσιτελὴς, σύμφορος, ὠφέλιμος, ἐπωφελὴς, χρήσιμος, *utilis;* ἀλυσιτελὴς, ἀσύμφορος, ἀνωφελὴς, ἄχρηστος, *inutilis*.

4. Composita a σὺν et ὁμοῦ: ut σύσκηνος τῷ πατρὶ, *contu-*

bernalis patri; ὁμόψηφος ἐμοὶ, *mecum sentiens*. Item cum genitivo: ὁμοτράπεζος τοῦ βασιλέως, *eadem cum rege mensa utens*.

5. Verbalia passive sumta: ut ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς, *vulgo ignotum*; ζηλωτὸς τοῖς ἄλλοις, et apud Isocr. ὑπὸ τῶν ἄλλων, *aliorum opinione beatus, aliis aemulandus*.

6. Variantia quaedam; γείτων τούτῳ, vel τούτου, *vicinus huic*, vel *huius*. Sic φίλος, *amicus*; ἐχθρὸς, *inimicus*; ἴδιος, *proprius*; κοινὸς, *communis*; ἐναντίος, *contrarius*, et similia.

1. Cum accusativo ponuntur multa per synecdochen, subaudito κατὰ: ut λευκὸς τοὺς ὀδόντας, *albus dentes*, idest *albis dentibus*. Interdum accusativus transit in dativum: ut ἁπλοῦς τῷ τρόπῳ, *simplex moribus*. Accusativus huiusmodi etiam substantivis additur: ut Σύρος καὶ τοὔνομα, καὶ τὴν πατρίδα, *Syrus et nomine, et patria*. Vide substantiva.

2. Accusativus interdum redundat: ut δέκα τὸν ἀριθμὸν, *decem numero*; τοσοῦτοι τὸ πλῆθος, *tam multi*; τηλικοῦτοι τὸ μέγεθος, *tam magni*.

3. Quaedam accusativo gaudent interveniente praepositione: ut πρόθυμος εἰς ταῦτα, *promtus ad haec*; ὀκνηρὸς εἰς ἅπαντα, *piger ad omnia*, *timide accedens ad omnia*.

1. Adiectivis iunguntur etiam verba finita, participia, praepositiones, particulae.

Verba infinita saepissime. Vide infin.

Participia minus saepe, sed iunguntur tamen his, et similibus, δῆλος, καταφανὴς etc.: ut δῆλός ἐστι παίζων, φαίνεται παίζων, *manifestus est iocans*, idest *manifestum est*, vel *apparet*, *eum iocari*.

Praepositiones etiam cum suis casibus adhaerent adiectivis: ut ἀνήμερος ἐπὶ τῶν ἄλλων, vel εἰς ἄλλους, *inhumanus in alios*: πρόθυμος εἰς ταῦτα, *promtus ad haec*: ὀκνηρὸς εἰς ἅπαντα, vel περὶ ἅπαντα, *piger ad omnia*: φρόνιμος περὶ τούτων, idest σοφὸς τάδε, *peritus harum rerum*.

Particulae adhaerent comparativis: πλουσιώτερος ἢ Κροῖσος, *ditior*, *quam Croesus*. Reperiuntur et cum positivis: ut οὐδὲν ἄλλο, ἢ τοῦτο, *nihil aliud*, *quam hoc*.

2. Adiectiva neutro genere fiunt substantiva: ut τὸ διάφορον, idest ἡ διαφορὰ, *differentia* etc.

Item in aliis generibus, et quidem in ἀλλήλων semper:

ut ἐφίλουν ἀλλήλους, *amabant inter se: in quibusdam non semper: ut* πάντες, πολλοὶ, ὀλίγοι, ὁ γείτων, οἱ προσήκοντες, ὅμοιος, *etc. Ex hoc genere est* ἕκαστος, *quod et* αὐτὸς ἕκαστος, *et* ἑκαστός τις *etc.*

3. Adiectiva neutra in singulari et plurali fiunt adverbia: ut πότερον, et πότερα, *utrum.*

Item in aliis generibus: ut δρομαῖος ἦλθεν, *currens venit*, idest *curriculo*, vel *cursim*: sic ταχὺς etc. Eleganter hoc fit in iis, quae significant tempus: ut τριταῖος, *tertianus*, idest *tertio die*, etc.

DE PRONOMINE

1. Possessivorum loco saepius utimur genitivis primitivorum: ut ὁ ἐμὸς, ὁ ἐμοῦ, vel ὁ ἐμαυτοῦ, *meus*, etc.

Possessivum σφέτερος cum genitivo relativi: ut τὰ σφέτερα αὐτῶν, *sua*: sic et τὰ ἴδια αὐτῶν.

2. Demonstrativum οὗτος ad hunc modum: αὕτη ἡ ἀρχὴ τῶν κακῶν, τὸ μὴ τέλειν, etc. (sic Demosthenes); vel τοῦτο ἡ ἀρχὴ τῶν etc., *hoc est principium malorum, nolle*, etc.

3. Relativum αὐτὸς *ipse*; sed praeposito articulo: ὁ αὐτὸς, *idem.* Atque hoc dativo iungitur: ut γινώσκει τὸ αὐτὸ ἡμῖν, *idem sentit, quod nos.*

Pro dativo interdum aliae dictiones, ut Chrysost.: ταυτὸν ποιήσεις, ὥσπερ ἂν εἰ τὸν ἰχθὺν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξῆγες, *idem feceris, ac si piscem ex aqua extraxeris.*

4. Dativus relativi αὐτὸς interdum ita ponitur, ut subaudiatur σύν: ut εἷλε τὴν ναῦν αὐτοῖς τοῖς ἐπιβάταις, *navem cepit una cum ipsis vectoribus.*

DE VERBO

Verborum genera constituemus tria, activum, passivum, neutrum. In activis ponentur ea, quae quacunque terminatione accusativum habent patientem; in passivis, quae genitivum agentem; in neutris, quae neutrum.

DE ACTIVIS

Activa, ut apud Latinos, sic et apud Graecos, nunc cum solo ponuntur accusativo: ut ἀσκεῖν τὴν ἀρετὴν, *virtutem colere;* nunc praeter accusativum habent et alium casum, genitivum videlicet in possessivis, dativum in acquisitivis, accusativum in transitivis.

1. Possessiva sunt primum verba commonefaciendi: ut ἀναμιμνήσκω, vel ὑπομιμνήσκω σε τοῦ ὅρκου, *admoneo te iurisiurandi.*

Hic genitivus aliquando transit in accusativum: ut ταῦθ' ὑμᾶς νῦν ὑπέμνησα, *haec vobis nunc in memoriam redegi.*

2. Accusandi, damnandi, absolvendi. Cum his enim et similibus crimen ferme ponitur in genitivo: ut αἰτιῶμαι, ἐπαιτιῶμαι, διώκω, διωκάθω, κατηγορῶ, γράφομαι (reperitur et γράφω) τὸν ἀδελφὸν προδοσίας, *accuso fratrem proditionis.*

Hic genitivus criminis et manet in passivis: ut διώκομαι, κατηγοροῦμαι προδοσίας, *accusor proditionis; et reperitur in neutris: ut* ἐπεξέρχομαί σοι φόνου, *arcesso te caedis.*

Crimen saepe in accusativo, maxime si persona in alio ponatur casu: ut κατηγορῶ σου κλοπήν: atque hoc rectius, quam κατηγορῶ σε κλοπῆς, *accuso te furti:* καταψηφίζομαί σου κλοπὴν, *condemno te furti.*

Poena eodem modo frequentissime in accusativo: ut καταγινώσκω, κατακρίνω, καταψηφίζομαί σου θάνατον, τιμῶμαί σοι θάνατον, *damno te capite:* raro in genitivo, tum videlicet, cum persona ponitur in accusativo: ut καταγινώσκω σε θανάτου.

Verbum ζημιῶ valde variat. Dicimus enim ζημιῶ σε χρημάτων, χρήμασι, χρήματα, et εἰς χρήματα, *mulcto te pecunia.* Vsitatissimus autem hic est dativus, uti et in passivo: ut ζημιοῦμαι θανάτῳ, φυγῇ etc., *mulctor morte, exilio* etc.

Ad hanc regulam pertinent verba laudandi, probandi, admirandi, et contraria: ut μακαρίζω σε τῆς ἀρετῆς, *beatum te praedico ob virtutem:* ζηλῶ, *idem:* ἐπαινῶ, *laudo:* ἀποδέχομαι, *probo:* θαυμάζω, *admiror,* etc. Item permutatis inter se casibus, μακαρίζω σου τὴν ἀρετὴν, etc.

Item pro casu rei aliud quippiam : ut θαυμάζω σου, ὅπως οὐ λέγεις *etc., Isocr., miror te non dicere, vel, qui non dicas*, etc.

Aestimandi. Hic pretium ponitur in genitivo: ut πολλοῦ τιμῶμαι ταῦτα, *magni haec aestimo:* πλείονος, vel μείζονος, *pluris;* πλείστου, *plurimi* vel *maximi.*

Item addita praepositione πρὸ vel ἀντὶ: ut πρὸ παντὸς, vel ἀντὶ παντὸς τιμῶμαι, *maximi aestimo*, vel *nihil est quod malim, nihil est quod aeque cupiam, nihil est omnium rerum quod non minoris putem.*

Ποιοῦμαι ferme cum περὶ: ut περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι τὴν εἰρήνην, *pacem magni facio:* περὶ πλείονος, *pluris* etc., ut supra: περὶ ὀλίγου, *parvi:* περὶ ἐλάττονος, *minoris :* περὶ οὐδενὸς, *nihili.* Sic οὐδὲν τίθεμαι, vel παρ' οὐδὲν τίθεμαι τὰ ἐπὶ γῆς, *ea, quae in terris sunt, nihili facio.* Sic μηδὲν τίθεσθαι apud eundem Basilium reperitur, et hoc modo: ἐν μεγάλῳ τίθεμαι, vel ποιοῦμαι, *magni facio.*

Huc referri potest ἀξιῶ, *aestimo:* ut πόσου ἀξιοῖς ταῦτα; *quanti haec aestimas?* Item *dignum puto:* ut κοινῆς τραπέζης ἀξιώσας αὐτὸν, *communi eum dignatus mensa.*

Quaedam genitivum habent pro Latinorum ablativo. Ea sunt sequentia.

1. Verba implendi, onerandi, et contraria: ut γεμίζω τὴν φιάλην οἴνου, *impleo phialam vino:* πίμπλημι, *impleo;* πληρόω, *idem;* κενόω, *evacuo.*

Apud Diodorum pro genitivo reperitur et dativus cum verbo πληρόω.

Ad implendi verba referri potest γεύω σε τῶν θείων, *gustum do tibi rerum divinarum.*

2. Liberandi: ut ἀπαλλάττω σε τῶν κακῶν. *libero te malis:* λύσω σε τῶν δεσμῶν, *solvam te vinculis :* ἔπαυσέ με τῆς ἀνίας, *finem dolori meo attulit.*

Item cum praepositione: ut ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ, *libera nos a malo.* Sic ῥύεσθαι vel σώζειν τινὰ ἐκ τῶν κινδύνων, ἐκ τοῦ θανάτου etc., *liberare, eripere aliquem e periculis, morte* etc.

3. Privandi: ut γυμνῶ σε πάντων τῶν ἀγαθῶν, *spolio te omnibus bonis.*

4. Pellendi, prohibendi, removendi, ac separandi: ut

διώκω, ἐλαύνω, ἐκβάλλω σε τῆς οἰκίας, eiicio te domo: εἴργω, κωλύω τὸν πατέρα φόνου, *prohibeo patrem caede*, idest, *impedio, quominus caedem faciat*: ἐχώρισέ με τῶν ἄλλων, *segregavit me ab aliis.*

Item addita praepositione, quando accusativus est rei: ut Chrysost., τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον ἐκ τῆς ψυχῆς ἐξελάσαι, *Dei timorem ex animo expellere.*

5. Multis additur genitivus significans partem: ut λύκον τῶν ὤτων κρατῶ, *lupum auribus teneo.*

Quae apud Latinos cum separativis in ablativo interveniente, a, ab, abs, de, e, ex, ea apud Graecos haud raro ponuntur in genitivo interveniente ἀπὸ, παρὰ, ἐκ, aut simili.

Cum huiusmodi igitur verbis in genitivo pones primum id, a quo aliquid accipitur, emitur, etc. Secundo, a quo aliquid auditur, discitur, intelligitur. Tertio, a quo aliquid petitur: ut αἰτοῦμαι τοῦτο παρὰ Θεοῦ, *hoc a Deo peto.*

Sic et neutrum δέομαι *cum huiusmodi genitivo: ut* τίνος δέῃ παρ' ἐμοῦ; *quid est, quod a me petis? Item sine praepositione, sed cum accusativo rei, ut iam sit activum. Xenoph.*: ὅτι δέοιτο αὐτοῦ Κῦρος, *quod ab eo peteret Cyrus.*

Acquisitiva ferme eadem, quae apud Latinos: δέδωκεν ἑαυτὸν τῷ Θεῷ, *dedit se Deo*: ὁμολογῶ σοι χάριν, vel χαριστήρια τῆς φυλαχθείσης πίστεως, *ago tibi gratias de servata fide*, vel *quod manseris in fide*: ἔγνων, ἔχω, μέμνημαι, οἶδα, ὀφείλω σοι χάριν, *habeo tibi gratiam*: πολλὴν ἔχω σοι χάριν, *magnam habeo tibi gratiam, multum te amo*: χάριν οἶδά σοι τούτου, *huius rei habeo tibi gratiam*: χάριν ἴσθι, *beneficii loco pone*: χάριν σοι προσθήσουσι, Thucyd., *id gratiae apponent tibi.*

Ἀποδίδωμι, ἀπονέμω, ἀπομνημονεύω, ἐκτίνω σοι χάριν, *refero tibi gratiam*: ἀπεμνήσατο χάριν, *gratiam retulit*. Sic χάριν, vel χάριτας ἀνταποδιδόναι, Bud. in epist. Χάριτας ὁμοίας ἀνταποδιδόναι, Aesch. *parem gratiam referre*. Is, cui gratia refertur, dicitur χάριν ἀπολαμβάνειν.

Multa apud Graecos sunt acquisitiva, quae apud Latinos effectiva, vel potius affectiva. In dativo enim ponitur, primo id, quo aliquem armamus, munimus, vestimus. Secundo, quo alimus, ac nutrimus. Tertio, quo implicamus, impedimus, et contra. Quarto, quo ornamus,

corroboramus, et contra: ut ἐτείχισεν ἑαυτὸν οὐχ ὅπλοις ἀλλ' εὐχαῖς, *non armis, sed orationibus se munivit.*

Multa sunt acquisitiva virtute praepositionis, cum qua componuntur, ut περιβάλλειν τινὰ μεγάλαις συμφοραῖς, *coniicere aliquem in magnas calamitates* etc.

Transitiva sunt, quae sequuntur.

1. Αἰτῶ *flagito, peto:* ἀπαιτῶ *posco, reposco, exigo:* ἐκλέγω, πράττομαι, εἰσπράττομαι, et εἰσπράττω *exigo:* ut πράττομαί σε μνᾶν, *minam abs te exigo.*

2. Διδάσκω *doceo:* ἀναμιμνήσκω, ὑπομιμνήσκω, *admoneo, commonefacio.* Duo ultima etiam inter possessiva posuimus.

3. Quaedam acquisitiva apud Latinos transitiva sunt apud Graecos: ut οὐ πείθω σε ταῦτα, *non possum tibi haec persuadere:* ἐπιτρέπω σε τοῦτο, *concedo tibi hoc:* quod tamen et cum dativo usurpatur.

4. Quaedam beneficii verba, et contraria: ut εὖ δρῶ, εὖ ποιῶ, εὐεργετῶ σε μεγάλα, *magnis te afficio beneficiis.* Κακὸν ἐμὲ ἐργάσεται, *dabit mihi malum.* Τί ἂν ἐργάσαιο τοῦτον, vel ποιοίης; *quid hoc homine facias?* Βλάπτω σε μεγάλα, *magna tibi affero detrimenta.* Ἀδικεῖ με πολλὰ, *multis me onerat iniuriis.*

De Ἀδικῶ σε ἀδικίαν vide casus communes.

Si accusativus rei detrahatur, erunt activa simplicia: ut εὐλογῶ σε *benedico tibi* etc.

Quaedam Attice sunt transitiva, quae alioqui possessiva: ut ἀφαιροῦμαί σε τὰ χρήματα, *spolio te pecunia:* pro ἀφαιροῦμαί σε τῶν χρημάτων, vel σου τὰ χρήματα: sic καὶ τὰ ἡμέτερα ἡμᾶς ἀποστερεῖ, *etiam ea quae nostra sunt nobis eripit.*

Geminus accusativus additur etiam verbis vocandi: ut τοῦτο καλοῦσί με, *ita me appellant.*

Item aliis multis: ut ποιῶ, ἀποδείκνυμι, ἀποφαίνω, καθίστημι, ἀπεργάζομαι αὐτὸν εὐδαίμονα, *reddo eum felicem:* χειροτονοῦσιν αὐτὸν ὕπατον, *creant eum consulem.* In his et similibus uterque accusativus ferme ad eandem rem pertinet.

Quaedam activa etiam ad alia pertinent genera. Vide infra in fine neutrorum.

Ab activis in ω, et μι descendunt passiva, de quibus infra: sed non ab omnibus; πάσχω enim non facit πάσχομαι, etc.

Ab activis in *μαι* non formantur passiva. Quaedam tamen ex huiusmodi activis aliquando etiam passive usurpantur: ut *πολλὰ εἴργασται κακὰ*, *multa perpetrata sunt mala*, etc.

DE PASSIVIS

Passivis additur genitivus agentis accedente praepositione, *ὑπὸ*, *παρὰ*, *πρὸς*: et interdum *ἐκ*: ut *τύπτομαι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου*, *vapulo a praeceptore*. Interdum dativus absque praepositione, ut apud Latinos.

Nominativus, qui verbo praeponitur, in simplicibus fit ex accusativo: ut *τύπτω τὸν μαθητὴν*, *ὁ μαθητὴς τύπτεται*, *verbero discipulum*, *discipulus verberatur*.

Ante possessiva hic nominativus nunc est personae, sequente vel crimine in genitivo: ut *κατηγοροῦμαι κλοπῆς*, vel poena in genitivo, dativo, accusativo: ut *κατεψηφίσθην φυγῆς*, *exilio damnatus sum*: *ἐζημιώθην χρήμασι* *mulctatus sum pecunia*: *κατεκρίθην θάνατον* *damnatus sum capite*: nunc vero nominativus est rei: ut *κατεψήφισται*, *κατακέκριται*, *κατέγνωσταί μου θάνατος* *damnatus sum capite*.

Pro genitivo poenae reperitur et verbum infinitivum, ut Lucian. in Asino; κατεκέκριτο θηρίοις ἀποθανεῖν, damnatus erat ad bestias.

In acquisitivis accusativus transit in nominativum, manente dativo: ut *προστάττω τοῖς ἐμοῖς πολλὰ*: *πολλὰ τοῖς ἐμοῖς προστάττεται*, *impero meis multa*. Interdum dativus ipse transit in nominativum, manente accusativo, ut *ἐπιτρέπω αὐτοῖς τὴν δίαιταν*: *αὐτοὶ ἐπιτρέπονται τὴν δίαιταν*, *permitto ipsis arbitrium*, etc. *Ἐπίστευεν ἐμοὶ τὴν βασιλείαν*: *ἐγὼ ἐπιστευόμην τὴν βασιλείαν*, *committebat mihi*, vel *credebat mihi regnum*.

In transitivis persona ferme transit in nominativum, manente casu rei, ut *ἀπαιτοῦμαι ἰσχὺν*, *postulantur a me vires*: *διδάσκομαι ὕμνους*, *doceor* vel potius *disco hymnos*.

Si uterque accusativus ad eandem rem pertineat, ambo transeunt in nominativum: *ἀναγορεύω Κικέρωνα ὕπατον*: *Κικέρων ἀναγορεύεται ὕπατος*, *renuncio Ciceronem consulem; Cicero renunciatur consul.*

Quaedam passiva etiam ad alia pertinent genera. Vide infra in fine neutrorum.

Passiva formantur ferme ex activis. Vide supra in fine activorum: raro ex neutris. Vide infra in fine neutrorum.

Passiva nonnunquam supplentur per activa: ut εὖ δρῶ et εὖ ποιῶ non formant passivum, sed eius loco dicimus: *εὖ πάσχω ὑπὸ Φιλίππου, beneficium accipio, beneficiis afficior a Philippo: μεγάλα ὑπὸ τούτου εὖ ἔπαθον, magna ab hoc beneficia accepi:* sic *κακῶς πάσχειν, male accepi.* Atque hic praepositio ferme est ὑπό. Quando vero pro adverbio est nomen: ut ἀγαθὸν πάσχειν, κακὸν πάσχειν, δίκαια πάσχειν, tunc praepositio est vel πρὸς vel ὑπό: ut ἀγαθὸν πάσχειν πρὸς τῶν φίλων, et κακὸν πάσχειν ὑπὸ τῶν πολεμίων.

Ab activis ἀντευδρῶ, ἀντευποιῶ *beneficium repono, beneficium reddo*, passivum erit ἀντευπάσχω *beneficium mihi redditur:* sed sine casu agentis.

Passiva supplentur et per neutra: ut ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, *interii*, idest *occisus sum ab Hectore.* Πίπτειν ὑπό τινος, *cadere ab aliquo* idest *prosterni.* Μεγάλαις συμφοραῖς ὑπὸ τούτου περιπέπτωκε, *in magnas ab hoc coniectus est calamitates.* Ὑφ' ὑμῶν ἀπολέσθαι, *a vobis interire* idest *interfici.*

DE NEVTRIS

Neutra similium copulativa sunt ferme haec.

1. Verba substantiva, et eorum vim habentia: ut εἰμὶ, τυγχάνω, ὑπάρχω *sum:* γίνομαι *sum*, vel *fio:* πέφυκα *natura sum:* ἀποβαίνω *evado:* πάντες ὑπῆρχον ἕτοιμοι, *omnes erant parati.*

Posterior nominativus interdum est participium : ut τυγχάνω γράφων, *idest* γράφω sum scribens, *idest* scribo : *dicunt Itali:* mi ritrovo a scrivere: già io scrivo.

Pro εἰμὶ, *vel* τυγχάνω *eleganter dicimus* τυγχάνω ὤν.

2. Verba vocandi passive accepta, et eorum vim habentia, ut ὀνομάζομαι, καλοῦμαι, προσαγορεύομαι etc. Ἐκεῖνος ἀκούει ποιητής, *ille audit poëta,* idest *vocatur.*

Observationes.

1. Ex duobus casibus, qui copulantur, posterior interdum transit in genitivum, assumto articulo: ut Σωκράτης ἐστὶ σοφὸς vel τῶν σοφῶν. *Socrates est sapiens* vel *ex numero sapientum.*

2. Verbum substantivum saepe omittitur, maxime si ex nominativis, qui copulantur, alter est nomen adiectivum neutrum: ut αἰσχρὸν σιωπᾷν *turpe est tacere.*

3. Infinitum huiusmodi neutrorum non solum copulat nominativos, et accusativos, ut apud Latinos, sed etiam genitivos, ac dativos: ut τῶν δοκούντων εἶναι ἀγαθῶν, *eorum qui videntur boni.* Ἔξεστιν ὑμῖν γενέσθαι μακαρίοις, *licet vobis esse beatis.*

Quae genitivum regunt haec sunt.

1. Verba substantiva: ut εἰμὶ τῶν φίλων, *sum amicorum*, idest *sum in aere* vel *numero amicorum.*

2. Ἔχομαι *amplector, adhaereo*: ἀνέχομαι *sustineo* (sed hoc saepius habet accusativum) ἀπέχομαι *abstineo.* Item σπλαγχνίζομαί σου, vel ἐπὶ σοὶ, vel ἐπὶ σὲ, *misereor tui.*

3. Ἀπολαύω *fruor*: καθικνοῦμαι *cedo*: λαμβάνομαι *prehendo, arripio, nanciscor:* ἐπιλαμβάνομαι *idem:* εἰ τῶν οἴκοι ἐδράξατο, *si ad suos rediisset:* πειρῶμαι *periculum facio, tento* (reperitur et πειρῶμαι τ' ἀγαθὰ), συνίημι *intelligo:* φείδομαι *parco.*

4. Appetendi verba: ut ἐπιθυμῶ *concupisco:* γλίχομαι, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι *appeto:* ἐράω, ῶ, *amore tentor:* ἀντιποιοῦμαι *mihi vindico, appeto:* στοχάζομαι, *tanquam propositum scopum peto.* Sed ποθῶ *desidero, cupio, amo*, cum accusativo.

5. Assequendi, impetrandi, et contraria: ut ἐφικέσθαι ἀρετῆς *virtutem assequi:* συγγνώμης τυγχάνειν *veniam impetrare:* ἁμαρτάνειν, διαμαρτάνειν, ἀποτυγχάνειν *non assequi.* Sic ἀτυχεῖν, πταίειν, σφάλλεσθαι, ψεύδεσθαι pro eodem.

6. Copiae, et inopiae: ut εὐπορῶ *abundo:* γέμω *plenus sum:* πλουτέω *dives sum, abundo:* ἀπορῶ, χρήζω, δέομαι egeo. Sic καθαρεύω *purus sum, vaco.*

Item genitivus manet cum verborum vis explicatur periphrasi: ut ὧν χρείαν ἔχω, quibus egeo: ὧν αὐτοὶ ἐνδεεῖς εἰσὶ, quarum rerum ipsi inopia laborant.

Sed λείπομαι cum dativo apud Aristotelem 3. Ethic. cap. 8.: ὁπόταν λείπονται τοῖς πλήθεσι, καὶ ταῖς παρασκευαῖς, *cum destituuntur multitudine et apparatu.* Item βρύω *scateo*, *abundo*, cum dativo, et cum accusativo.

7. Communionis, ut μετέχω. μεταλαμβάνω, κοινωνέω *particeps sum, socius sum:* κληρονομῶ *haeres sum.* Additur praeterea interdum etiam dativus personae: vide infra.

8. Curae, et negligentiae: ut φροντίζω, μέλομαι, ἐπιμέλομαι, ἐπιμελέομαι, κήδομαι *curo:* ἀμελῶ, παραμελῶ, ἀφυλακτῶ *negligo:* ὀλιγωρῶ *parum curo.*

Sic οὐ φροντίζω, οὐδὲν φροντίζω, τοσοῦτον φροντίζω τῶν φίλων. *Item cum accusativo:* τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα.

Item cum praepositione: φροντίζω ὑπὲρ σωτηρίας: φροντίζω περὶ τῶν ἐνθάδε, vel περὶ τὰ ἐνθάδε: item cum adverbio; φρόντιζε ὅπως ποιήσεις: οὐ φροντίζω, εἴτε χεῖρον, εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα.

Differentiae, ac distantiae: ut διαφέρω vel διενήνοχα, διίσταμαι vel διέστηκα *differo*, ἀπέχω *absum*: πολὺ διαμαρτάνεις τῆς ἀληθείας, *longe a veritate aberras.*

Item cum infinito: ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, *parum aberat quin interficerent.*

10. Dominationis: ut ἄρχω *impero:* δεσπόζω, κρατέω, κυριεύω, τυρανέω *dominor:* βασιλεύω *regnum obtineo:* δυναστεύω *principatum gero:* sic ἐπιστατῶ, προστατῶ, προστατεύω *praesum, tueor.* Item ἡγοῦμαι, sed vel cum genitivo, vel cum dativo: ut ἡγοῦμαί σου *praesum tibi*, vel *duco te:* ἡγοῦμαί σοι *dux sum tibi, praeeo.*

11. Excellentiae, ac praestantiae: ut προφέρω, προέχω, ὑπερέχω *praesto:* διαφέρω *excello.* Item contraria: ἀπολείπομαι, ἡττῶμαι, νικῶμαι *cedo, vincor* etc. Reperitur cum duobus ultimis etiam dativus. Habent et constructionem passivam.

Interdum huius ordinis verba habent accusativum virtute praepositionis, cum qua componuntur: ut ὑπερβάλλω σε etc.

12. Incipiendi, ac desinendi: ut ἄρχομαι *incipio:* παύομαι, λήγω, ἀφίσταμαι *desino, desisto.* Huc pertinet ὑπάρχειν ἀδικίας *iniuria lacessere; priorem esse in inferenda iniuria.*

13. Memoriae, et oblivionis: ut μέμνημαι *memini:* λανθάνομαι, et saepius ἐπιλανθάνομαι *obliviscor:* ἀμνημονῶ *non re-*

cordor. Reperitur et accusativus: Demosth. οὐδ' ἀμνημονεῖ τοὺς λόγους, *neque obliviscitur sermones*. Xenophon: ἐπελάθου τι, ὧν ἐβούλου εἰπεῖν, *oblitus es aliquid eorum quae dicere volebas*.

Genitivus interdum habet praepositionem. Lucian.: περὶ τοῦ ποδὸς ἀναμνησθεὶς *pedis mentionem faciens*.

14. Verba sensuum, ut ἀκούω *audio*: ὀσφραίνομαι *olfacio*: γεύομαι *gusto*: ἅπτομαι, θίγω, ψαύω *tango*: αἰσθάνομαι *sentio*. At videndi verba accusativum habent; interdum et alia.

15. Verba quaedam absoluta fiunt possessiva virtute praepositionis, cum qua componuntur: ut ἐκπίπτειν τῶν φρενῶν, *a mente discedere*.

Quae regunt dativum, haec sunt.

1. Verba substantiva: ὑπάρχει μοι χρήματα *sunt mihi nummi*.

2. Auxilii nonnulla: ut βοηθῶ *opitulor*: ἀμύνω *idem*: συμποιῶ et συναγορεύω *patrocinor*.

3. Colloquii, et consuetudinis: διαλέγεσθαι, ἐντυγχάνειν, λαλεῖν, ὁμιλεῖν τῷ Θεῷ, *cum Deo colloqui*. Sic ἐγγίζειν *accedere*: θαμίζειν *frequenter accedere*, vel *audire*. Huc refer εὔχομαι et προσεύχομαι *precor*.

4. Commodi, et contra λυσιτελέω, συμφέρω *prosum*: λαμαίνομαι *noceo*. Sed βλάπτω *laedo, noceo*: ὠφελέω *iuvo, prosum*: ὄνημι *iuvo* activa sunt.

5. Convenientiae: ut ἁρμόζειν vel ἁρμόττειν, πρέπειν, προσήκειν *convenire*. Ex his primum etiam sequente praepositione: ut ἁρμόττει πρὸς ταῦτα, vel εἰς ταῦτα.

6. Eventus: ut πολλά μοι ἐγένετο, συνέβη etc. *multa mihi acciderunt*.

7. Favoris, aut studii: ut εὐνοέω *bene volo*: χαρίζομαι *gratificor*: φθονέω *invideo*.

8. Fidei: ut πιστεύω *credo*, *confido*: πείθομαι *idem*: πέποιθα *confido*, *nitor*: θαῤῥῶ *idem*. Item θαῤῥῶ ποιεῖν *audeo facere*.

9. Imperandi: ut παρήγγειλεν αὐτοῖς, ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, *praecepit iis ab Hierosolymis ne discederent*: παραινῶ σοι γράφειν. Sic παρακελεύω, ὑποτίθεμαι. Sed κελεύω σε ποιεῖν cum accusativo.

10. Irae: ut ὀργίζομαι, χαλεπαίνω *irascor*. Huc referri

possunt ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω *increpo*, *obiurgo*: μέμφομαι *reprehendo* (quod et cum accusativo) λοιδοροῦμαι *convicior*.

11. Obsequii: δουλεύω, λατρεύω *servio*: ὑπηρετέω *ministro*, *famulor*: πείθομαι, πειθαρχέω *obtempero*: ὑπακούω *obedio*: εἴκω *cedo*: συμφέρομαι *consentio*: ὁμογνωμονέω *idem*.

12. Repugnantiae: ut ἐρίζω, φιλονεικέω *contendo*: διαφέρομαι *dissideo*: μάχομαι *pugno*: ἀνθίσταμαι *obsisto*: ἀντιλέγω *contradico*: παλαίω *luctor*: ἀμφισβητέω *dissentio*.

13. Sequendi: ἀκολουθέω, ἕπομαι, παρομαρτέω *sequor*. At διώκω *persequor*, *consector* etc. cum accusativo.

14. Vicinitatis et consuetudinis: ut γειτνιάζω *vicinus sum*: ἐγγίζω, πλησιάζω *appropinquo*.

15. Vtendi: ut χρῶμαι *utor*: καταχρῶμαι *abutor*: παραχρῶμαι *idem*: ἀσθενεστέρῳ ἂν ἐχρώμεθα Φιλίππῳ, *infirmiore uteremur Philippo*.

16. Mixta quaedam: ut ἀρέσκειν *placere*: ἀπαρέσκειν *displicere*: ἀπεχθάνεσθαι *in odium incurrere*: ἀρκεῖν *satis esse*: ἐοικέναι, ὁμοιοῦσθαι *similem esse*: ἥδεσθαι *delectari*: κολλᾶσθαι *affixum esse*, *adhaerere*: περιπίπτειν *incidere*: χαίρειν *gaudere*: ἄχθεσθαι *dolere*. Huc pertinent ἀγαπῶ, ἀρέσκομαι, ἀρκῶ, στέργω *boni consulo*, *contentus sum*, sed vel cum dativo, vel cum accusativo. Item ἀγαπῶ ἔχων, idest ἀγαπητόν ἐστί μοι ἔχειν, *satis est mihi habere*.

Quaedam dativum habent personae, et genitivum rei: ut συγγινώσκω *ignosco*: μέμφομαι *reprehendo*: βασκαίνω *invideo*: μετέχω, μεταλαμβάνω, κοινωνέω *socius*, vel *particeps sum*: μεταδίδωμι *communico*: ἀμφισβητῶ σοι τούτων, *in his abs te dissentio*, *haec tibi non concedo*.

Neutra interdum habent constructionem passivorum.

Ex neutris interdum formantur passiva, sed raro, ut ἀμελῶ σου *negligo te*: ἀμελοῦμαι ὑπό σου *negligor abs te*: πολεμῶ *bellum gero*: πολεμοῦμαι *bello petor*.

Nonnulla verba ad plura pertinent genera, ut φεύγω τοὺς κακοὺς *fugio improbos*: φεύγω ὑπὸ τῶν κακῶν *accusor* (*et in exilium agor*) *ab improbis*, et φεύγω absolute, *fugio*, *reus sum*, *exulo*: ἐγκαλῶ σοι ἀδικίαν, ἐγκαλῶ σοι ἀδικίας, *accuso te iniuriae*: ἔχομαι ὑπὸ τῆς Λαΐδος, *habeor a Laide*: ἔχομαι τῆς ἐλευθερίας, *amplector*, vel *tueor libertatem*.

DE IMPERSONALIBVS

Impersonalia construuntur his ferme modis.

1. Absolute: ut συννέφει *caelum obductum est nubibus*: ὕει *pluit*: ἀστράπτει *fulgurat*: βροντᾷ *tonat*.

2. Cum solo genitivo: ut τί χρὴ φίλων; *quid opus est amicis?*

3. Cum dativo et genitivo: ut δεῖ, ἐνδεῖ, προσδεῖ *opus est*: μέλει *curae est*: μεταμέλει *poenitet*: διαφέρει *interest*, μέτεστί μοι κινδύνων idest μετέχω. Sic δεῖ μοι, idest δέομαι etc. Item cum particula, ut Arist. 5. Ethic. cap. 3. οὔτε γὰρ, ἵνα ἐπαινῆται, μέλει αὐτῷ, οὔθ᾽ ὅπως οἱ ἄλλοι ψέγωνται, *neque enim ut laudetur, ipsi curae est, neque ut alii reprehendantur.*

4. Cum accusativo et genitivo: ut οὐδέ τί σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης, *nihil opus est tibi hac dementia*. Homer. Iliad. η, et alibi.

5. Cum solo infinito: ἐνδέχεται, ἔστὶ *copia est*, *licet*: χρὴ, δεῖ *oportet*: ἁρμόζει, πρέπει, προσήκει *decet*, *convenit*: συμβαίνει *contingit*, *accidit*, ut ἔστι νυνὶ ἐντυχεῖν τῷ διδασκάλῳ; *licet ne nunc convenire praeceptorem?*

6. Cum dativo et infinito: ἀρέσκει *placet*: ἀπαρέσκει *displicet*: δοκεῖ *videtur*: ἔξεστι *licet*: παρέστι *datur*, *contingit*: συμφέρει *conducit*: πρέπει, προσήκει, συμβαίνει ut supra: ἐπέρχεται *in mentem venit*: ἐπῄει μοι γελᾷν, *risus mihi oboriebatur*. Sic ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ, ἀπέχρη. Reperitur et ἀποχρᾷ apud Herodotum, et ἐκχρᾷ et καταχρᾷ *satis est*, *sufficit*. Item ἀποχρέεται apud eundem Herodotum, pro eodem.

7. Cum accusativo, et infinito: χρὴ, δεῖ, ἐστὶ: ut χρὴ ἐμὲ σιγᾷν, *oportet me tacere* etc.

8. Cum dativo, vel accusativo, et infinito: ut διαφέρει, συμφέρει, πρέπει ἡμῖν vel ἡμᾶς εὐσεβεῖν *colenda nobis est pietas*, sic προσήκει, sic συμβαίνει.

Quaedam ex his variis modis construuntur, quae paulatim poterunt observari.

Impersonalia passivae vocis apud Graecos reperiuntur pauca, ex quorum numero sunt haec: ἱκανῶς εἴρηται *satis dictum est*: ἱκανῶς ἤδη τεθρήνηται *satis iam lamenti*:

νενόμισται *lege cautum* vel *in more positum est*: πέπρακται *actum est, conclamatum est.*

Additur interdum casus, ἀπείρηταί σοι μὴ ποιεῖν, *interdictum est tibi ne facias*: εἵμαρταί σοι νικᾷν, *in fatis est tibi ut vincas*: κινδυνεύεταί μοι διαφθαρῆναι, idest κινδυνεύω: sic ἤνυκταί μοι, ἠγωνίσθη μοι etc. Item accusativus: γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται, *nudos ingredi mos est.*

DE CASIBVS COMMVNIBVS

In genitivo ponuntur ferme haec.

1. Materia: ut πεποίηται χρυσοῦ *ex auro factum est.* Addi potest et praepositio ἐκ vel ἐξ.

2. Ea res, quae non tota patitur, ut πίνειν ὕδατος, quod et πίνειν ὕδωρ *aquam bibere.* Item pars illa, quae maxime patitur: ut κρέμαμαι τῶν ὤτων *auribus suspensus sum* vel *pendeo*: τῆς ῥινὸς ἕλκειν τινὰ *naso aliquem trahere.*

Sic κατέαγα τοῦ κρανίου vel τῆς κεφαλῆς per synecdochem *comminutum est mihi caput.* Nonnunquam additur praepositio, ut τοῦτον ἐκτέμωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς *huic secemus ventrem*, ut κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου *suspendere seipsum collo.* Sic et post nomen adiectivum, ut ἄχρηστον ἐκ τῆς ὁπλῆς *incommodum ex ungula.*

3. Pretium: ut οὐκ ὠνοῦμαι τοσούτου μετάνοιαν *non emo tanti poenitentiam*: πέντε δραχμῶν ἐπριάμην *quinque drachmis emi.* Genitivo additur nonnunquam praepositio, sed raro: τὰ κοράσια ἐπώλουν ἀντὶ τοῦ οἴνου, *puellas vendebant pro vino. Sic Epictetus Enchir. cap.* 30.: μὴ προϊέμενος ταῦτα, ἀνθ' ὧν ἐκεῖνα πιπράσκεται, non relictis, vel non neglectis iis, quibus illa venduntur.

Reperitur pretium et in dativo etc., ut ἰδίῳ αἵματι *privato sanguine.* Etiam hic addi potest praepositio ἐπί; ut ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάττω σε τῶν δεινῶν *magna mercede libero te periculis.*

4. Species temporis: ut νυκτὸς ἦλθε *nocte venit.* Vide infra.

5. Participia absolute sumta. Vide participia.

In dativo ponuntur haec sequentia.

1. Instrumentum: ut χειρὶ αὐτὸν ἐπάταξεν *manu eum cecidit.*

2. Causa: ut φθόνῳ τοῦτο ποιεῖ, *ex invidia hoc facit.*

Explicatur causa etiam per praepositionem cum suo casu: ut ὑπὸ φθόνου, vel διὰ φθόνον. Sic ὀγκοῦσθαι ἐπὶ γένει, ἐπαίρεσθαι ἐπὶ πλούτῳ, φυσᾶσθαι ἐπὶ δυνάμει, οὐδενὶ θέμις ἐστὶ, *tumere genere, superbire divitiis, inflari potentia nulli ius est. Xenoph.*

Item per participium, ut πάντα ὑπομένει δόξης ὀρεγόμενος, *omnia sustinet gloriae cupiditate.*

3. Modus: ut τίνι τρόπῳ γράφεις; *quomodo scribis?* πορεύου ἀγαθῇ τύχῃ, *proficiscere bonis avibus.*

Modus effertur etiam per διὰ cum genitivo. Demosth. διὰ καρτερίας οὐδὲν ἀνάλωτον πέφυκε, *per patientiam nihil non expugnabile est.* Item per accusativum sine praepositione, ut τοῦτον τὸν τρόπον, *hoc modo:* ὃν τρόπον, *quomodo* etc.

4. Excessus, idest illud, quo excessus, differentia, ac similia significantur: ut ἁπάντων διαφέρεις τῇ σοφίᾳ, *omnes antecellis sapientia.*

Excessus effertur etiam per κατὰ cum accusativo, ut κατὰ σύνεσιν, ἢ ἄλλο τι προέχειν.

5. Quantitas, seu modus excessus, ut τοσούτῳ προέχει τῶν ἄλλων, *tanto praestat caeteris.* Hoc et in accusativo, ut τοσοῦτο, πολὺ etc.

6. In dativo ponitur etiam ea persona, in cuius gratiam, commodum, aut incommodum aliquid fit, ut παιδεύω σοι τὸν υἱὸν, *instituo tibi filium.*

In accusativo ponitur spatium loci, et temporis, de quo infra.

Eleganter apud Graecos multa verba admittunt accusativum nominis significantis eundem actum, ut ἀδικῶ σε ἀδικίαν, γράφομαί σε γραφήν. Sic διώκω σε γραφὴν, κρατῶ μάχην, βαδίζω ὁδὸν et similia.

Multis verbis additur accusativus per enallagen: ut μανικὸν βλέπειν, *torvum intueri* etc.

Item per synecdochen in passivis, ut κείρομαι τὸ ἧπαρ, *tondeor iecur,* idest, *tondetur mihi iecur,* et in neutris, ut ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, *doleo caput,* idest, *dolet mihi caput, laboro ex capite.*

Verbis compositis frequenter additur casus praepositionis, ut ὑπερίσταμαι ἐκείνου, *pro illo sto:* ἐμμένειν τοῖς

εἰρημένοις, *stare promissis*, *servare pacta*: παρέπλευσαν ταῦτα τὰ χωρία, *praeternavigarunt haec loca.*

LOCVS

Status in loco: ποῦ; *ubi?* ἐπὶ Βαβυλῶνος, *Babylone*: ἐπ' ἀγροῦ, *ruri*: ἐν ᾅδου, *apud inferos.*

'Εν 'Ρώμῃ, *Romae*: ἐν ἀγορᾷ, *in foro*: πρὸς τῇ πόλει, *ad urbem*: παρ' 'Ησιόδῳ, *apud Hesiodum.*

'Ες 'Υπατα οἰκεῖν, *habitare Hypatis*: κατ' ἐρημίαν, *in solitudine.*

Motus de loco: πόθεν; *unde?* ἐκ 'Ρώμης, pro quo et ἀπὸ 'Ρώμης, *Roma*: ἐξ ἀγροῦ, *rure*: παρὰ Σωκράτους, *a Socrate.*

Motus ad locum: ποῖ; *quo?* ἐπ' οἶκον, *domum*: γενέσθαι πρὸς τῇ γῇ, *ad terram appellere*: ἐπὶ τὴν πόλιν, *ad urbem*: εἰς vel ἐς πόλεμον, *in bellum*: πρὸς τοὺς φίλους, quod et ὡς vel παρὰ τοὺς φίλους, *ad amicos.*

Motus per locum: πῇ; *qua?* διὰ τῶν ὀρῶν, *per montes*: τῇ κλίμακι, *per scalas*: παρὰ τὰ τείχη, *praeter maenia.*

Spatium loci ponitur in accusativo, ut ἀπέχει τῆς πόλεως ἑκατὸν στάδια vel σταδίους, *abest ab urbe centum stadia.*

TEMPVS

Species temporis: πότε; *quando?* νυκτὸς, *nocte.* Sic πολλοῦ, ἐκ πολλοῦ, *dudum*: τρίτον ἔτος τουτὶ, vel τρίτον ἤδη ἔτος, *ab hinc triennium*, vel *triennio*: quae responderi possunt ad interrogationem factam per *quamdudum?* vel *quampridem?*

'Αφίξομαι δεῦρο μεταξὺ τριῶν, ἢ τεττάρων ἡμερῶν, *revertatur huc triduo aut quatriduo, vel intra tres aut quatuor dies.*

Spatium temporis: πόσον χρόνον; *quandiu?* πολὺν vel συχνὸν χρόνον, *diu*: τρία ἔτη, *tres annos.* Item τρισὶν ἔτεσι, *tribus annis.*

DE VERBO INFINITO

1. Infinitum ante se habet accusativum, ut apud Latinos, ut: οἶδα πολλοὺς ἐλπίζειν, *scio multos sperare*, idest, οἶδα πολλοὺς, ὅτι ἐλπίζουσι: saepius, οἶδα, ὅτι πολλοὶ ἐλπίζουσι.

2. Accusativus ante infinitum potest omitti, si verbum finitum et infinitum referantur ad eamdem personam: ut ἐπαγγέλλομαι ἥξειν, *polliceor me venturum*.

3. Pro accusativo saepissime est nominativus: ut φησὶν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι, *dicit se auctorem fuisse*.

1. Infinitum haud raro adhaeret verbo neutro finito sine ullo casu, ut αἰσχύνομαι γράφειν, *pudet me scribere*.

Eleganter ponitur cum μέλλω, ut μέλλω ποιεῖν vel ποιήσειν, *sum facturus*. Reperitur et cum aoristo.

2. Interdum adhaeret nomini substantivo, ut καιρὸς οὐκέτι μέλλειν, *tempus est iam non amplius cunctandi*.

Saepissime adiectivo, ut δεινὸς λέγειν, *eloquens*: δεινὸς πράττειν, *efficax, acer rebus gerendis*: ἄξιος, ἐπιτήδειος τυχεῖν, *dignus, idoneus qui impetret* etc.

3. Redundat aliquando, ut τὸ νῦν εἶναι, *nunc*: ἑκὼν εἶναι, *lubens*.

4. Ponitur absolute: ut συνελόντι φάναι, *ut summatim dicam*: et praeposito ὡς, ut ὡς εἰπεῖν, *ut ita dicam, pene dixerim*: ὡς ἔπος εἰπεῖν, *ut ita dicam, ut verbo dicam, ut paucis dicam*: ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, *ut simpliciter, ut uno verbo dicam*: ὡς τύπῳ εἰπεῖν, *ut in universum dicam*: ὥς γέ μοι δοκεῖν, *ut mihi quidem videtur*: ὡς εἰκάσαι, vel ἀπεικάσαι, *ut coniicere licet*: ὡς ὑπομνῆσαι, *ut monendi gratia*, etc.: item praeposito ὥστε, *ut*: vide supra de coniunctionibus: item ἐπειδὴ, *postquam*: ut ἐπειδὴ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, *postquam venit ad aedes*: item πρὶν, *antequam*: ut πρὶν εἰπεῖν, vel πρὶν ἢ εἰπεῖν, *priusquam dicam*: πρὶν ἢ δὶς ἀλέκτορα φωνῆσαι, *priusquam gallus cantet*. Marc. 14.

5. Dependet a verbo subaudito, maxime in salutationibus epistolarum, ut Βασίλειος Λιβανίῳ εὖ πράττειν, *Basilius Libanio S.* Sic χαίρειν et ὑγιαίνειν: sed hoc posterius rarissimum. Subauditur autem verbum προστάττει.

6. Praeposito articulo, fit nomen, ut τὸ μετανοεῖν, vel μετανοῆσαι, idest ἡ μετάνοια, *poenitentia*.

7. Reperitur positum pro finito post dictionem relativam, ut ὅσον κἀμὲ εἰδέναι, *quod quidem ego sciam*.

8. Supplet gerundia, ac supina. Vide paulo infra.

9. Infiniti loco saepe utimur participio. Vide infra de participio.

DE GERVNDIIS AC SVPINIS

Gerundiis Graeci carent, sed commode ea supplent per infinita, praeposito articulo τοῦ, τῷ, τὸ: ut ἕνεκα τοῦ γράφειν, *causa scribendi*: ἐν τῷ γράφειν, *in scribendo*: πρὸς τὸ γράφειν, *ad scribendum*.

Gerundia in *dum* cum verbo substantivo *est*, exprimuntur per verbalia in έον: ut γραπτέον ἐμοὶ (vel ἐμὲ) ἐπιστολὴν, *scribendum est mihi epistolam*, idest *scribenda est mihi epistola*; quod et hoc modo, γραπτέον ἐμοὶ ἐπιστολὴ, ut γραπτέος, έα, έον, respondeat Latinorum gerundivo in *dus*, *da*, *dum*.

Item gerundiva per Graecorum infinita. Luc. εἶχε κῆπον λαβὼν γεωργεῖν, *erat illi hortus, quem acceperat colendum*.

Supina item exprimuntur per infinita, ut οὐκ ἦλθον διαλύσαι, *non veni solvere*, idest *solutum*: καλὸς ἰδεῖν, *pulcher visu*.

DE PARTICIPIO

1. Participium cuiuscumque casus vestitum articulo praepositivo exponi potest per verbum finitum vestitum articulo subiunctivo, ut τοὺς λέγοντας, idest οἵ vel ὅσοι λέγουσιν: ἐκείνους, οἵ λέγουσι, *qui dicunt*, vel *eos qui dicunt*.

2. Adhaeret quibusdam adverbiis, et coniunctionibus, ut μεταξὺ καθεύδων, *inter dormiendum*, vel *dum dormio*, *is*, *it*, etc., *dum dormiebam*, vel *dormirem* etc.: καίπερ εἰδὼς, *quamvis sciam*, etc., sic interdum et καίτοι.

3. Interdum pro adverbio ponitur: ut τελευτῶν, ὥσα, ὤν,

tandem: τελευτῶντες ἀπῆλθον, *tandem abierunt*. Non ita dissimiliter et ἀρχόμενος, *incipiens*, ut ἔλεγε τοῦτο ἀρχόμενος τοῦ λόγου, *in initio orationis hoc dicebat*. Sic λέγε ανύσας, *dic cito*.

4. Nonnunquam vacat, ut ληρεῖς ἔχων *nugaris*.

5. Reperitur pro verbo finito, ut Isocr. ἢν σεαυτὸν ὡς ἄνθρωπος ὢν ὑπομιμνήσκῃς, *si te hominem esse memineris*. Luc. οὐκ ᾔδεις, ὡς κομίζειν δέον; *an nesciebas afferendum esse?* Huius vim habet χρεὼν, *oportet* (quod et χρεὼν ἐστι) pro χρή.

6. Saepe adhibetur pro infinito, maxime cum verbis perseverandi, intelligendi, et contrariis, ut διατελῶ ποιῶν, *persevero faciens*, idest *perpetuo facio*; παύομαι ὀργιζόμενος, *desino irasci*; συνίημι προκόπτων, *intelligo me proficere*; αἰσθάνομαι ἁμαρτὼν, *sentio me errasse*; μέμνημαι ἀκούσας etc., *memini me audisse*; σύνοιδα ἐμαυτῷ ἀσεβήσας, vel ἀσεβήσαντι, *conscius mihi sum impie me fecisse*, idest ἀσεβῆσαι vel ὅτι ἠσέβησα.

7. Participia aliquando significant causam efficientem, causam finalem, conditionem, coniunctionem adversativam, modum, tempus.

Quaedam participia cum certis verbis eleganter iunguntur, etiamsi propemodum vacare videantur, ut ἀπιὼν, ἀποπλέων, *proficiscens*, ἀποπλεύσας, *profectus*, et similia cum οἴχομαι, *abeo*, ut ᾤχετο ἀπιὼν, *abiit*. Sic ὢν cum τυγχάνω; ut τυγχάνομεν ὄντες, *sumus* etc.

Interdum participium ita iungitur cum verbo substantivo, ut non vacet, sed utrumque simul sumtum unius verbi habeat vim; ut ἢν ὁ θεράπων λέξας τύχῃ, idest λέξῃ, *si servus dixerit*, vel *si forte dixerit*.

Genitivi participiorum ponuntur absolute; ut ἐμοῦ καθεύδοντος, *me dormiente*.

Raro nominativi, raro etiam accusativi, nisi cum ὡς vel ὥσπερ.

Peculiare est illud; ταῦτα δόξαν, *cum haec ita placuissent*.

In impersonalibus absolute ponitur potius nominativus, vel accusativus; ut δέον, *cum oporteat*, vel *cum oporteret*: ἐξὸν, *cum liceat*, vel *liceret* etc.

Reperitur tamen et genitivus; ut πολὺ ὕσαντος, et πολλῷ ὕοντος, *magnis imbribus.* Nisi forte hic subaudiatur genitivus Διός.

Ceterum valde frequens est apud Graecos figura enallage; qua una orationis pars pro alia ponitur, aut accidentia permutantur. Itaque et nomina pro adverbiis, et adverbia cum articulo pro nominibus, et praepositiones pariter cum articulo pro iisdem, et sine articulo pro adverbiis; et rursus pro nominibus participia; itemque activum pro passivo, et vicissim; et modum pro modo, tempus pro tempore, genus pro genere, casum pro casu, numerum pro numero usurpant.

CONIVNCTIONIS ἂν APVD POETAS κε ET κεν VSVS FREQVENS ET OBSERVANDVS

1. Δυνητικῶς *potentialiter* significat, seu modum potentialem supplet, adiungiturque fere omnibus modis et temporibus, sive praeponatur, sive postponatur.

INDICATIVI

Praes. δέμας οὐκ ἂν ὀρθῶς καπνοῦται, *corpus non recte fumet*, vel *fumaret.*

Imperf. οὐκ ἔλεγον ἂν τοῦτο, vel οὐκ ἂν ἔλεγον τοῦτο, *non dicerem hoc.*

Plusq. perf. ἐξήρπαστο ἂν τοιοῦτος, *ereptus fuisset homo eiusmodi.*

Aor. 1. οὐδὲν ἂν ἔπραξε, *nihil fecisset.*

Aor. 2. ἐκεῖνον ἂν ἐξέβαλον, *illum eiecissent.*

OPTATIVI

Praes. εὐχοίμην ἄν, *optem.*

Praet. τετύφοιμι ἄν, *verberaverim*, vel *verberavissem.*

Aor. 1. γράψαιμι ἄν, *scriberem*, vel *scripsissem.*

Aor. 2. ὄλοιτο ἄν, *periret*, vel *periisset.*

Aor. Aeol. σὺ γὰρ ἂν τοῦτο ποιήσειας; *tu enim ut id feceris?*

Fut 1. οὐ πιστεύσοιμι ἂν τοῦτο, *non crediderim hoc.*

SVBIVNCTIVI

Praes. *καλὸν ἂν ᾖ*, *pulchrum sit.*
Praet. *μάτην ἂν κεκτώμεθα*, *frustra possideremus.*

INFINITIVI

Praes. *οἶμαί σε γράφειν ἄν*, *puto te scripturum.*
Aor. 1. *ἐλπίζω χρήσασθαι ἄν*, *spero me usurum.*
Aor. 2. *ἡγοῦμαι πάντας ἂν εἰπεῖν*, *puto omnes dicturos fuisse.*
Fut. *ὑπολαμβάνω ὑμᾶς καταφρονήσειν ἄν*, *suspicor vos contemturos.*

PARTICIPII

Praes. *σιωπῶ, ἔχων ἂν εἰπεῖν*, *taceo, habens quae possem dicere*, vel *cum possim dicere.*
Aor. 1. *τῶν ἂν ἐλεγχθέντων*, *eorum, qui redarguantur.*
Aor. 2. *ὡς οὔποτ' ἂν ἐλθὼν*, *ut qui nunquam venire possit*, vel *potuisset.*

2. *Ἀοριστολογικῶς*, *indefinite;* cum indefinitam loci, temporis, ac ceterorum id genus significationem habet: quo modo fere cum optativo, vel subiunctivo coniungitur. Tunc autem verbo tantum praeponitur: ut *ὅ τι ἂν λέγοις*, *quidquid dicas; ἐρώτα, ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς*, *interroga quaecumque voles.*

3. *Παραπληρωματικῶς*, *abundanter;* cum nimirum particula *ἂν* abundat: ut *οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμι ἄν*, *ne lac quidem avium huic vitae praetulerim.*

4. *Ἐλλειπτικῶς*, *defective;* cum *ἂν* subintelligitur: ut *πῶς τις πείθηται; quomodo aliquis obtemperaret?*

Si propositioni, cui inserviat *εἰ*, respondeat redditio, cui inserviat *ἄν*, utraque effertur per hos modos.

PER INDICATIVVM

εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετε, *si saperetis, neque nominaretis.*
εἰ μὲν Ἀλέξανδρος ἤμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα, *si essem Alexander, ista accepissem.*
εἰ κατηγόρησε, κἀγὼ ἂν ἀπελογούμην, *si accusaret, et ego defenderem.*

εἴ τις φίλων εἶδεν, οὐκ ἂν ἀνέγνω, *si quis amicorum vidisset, non cognovisset.*

PER OPTATIVVM

εἰ τοὺς Θεοὺς ἔχοι φίλους, ἀρίστην μαντικὴν ἂν ἔχοι, *si Deos quis habeat amicos, optimam divinationem habet.*
εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν, ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι, ἢ ἀδικεῖν, *si alterutrum necesse esset facere, aut pati iniuriam, mallem accipere, quam facere.*
ἦτ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, *profecto ulciscerer, si possem.*

PER OPTATIVVM εἰ: PER INDICATIVVM ἄν.

εἰ δόξειε τἀληθὲς αὐτῷ, εὐθὺς ἂν ἐπείσθη, *si verum illi visum esset, statim fuisset persuasus.*
εἰ λυπουμένην γ' ἄσθοι, Νιτάριον ἂν ὑπεκορίζετο, *si tristem esse sensisset, Nitarium per blanditias adpellabat.*
εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον, *si quem nacti essent, interficiebant. Hic* ἂν *omittitur.*

PER INDICATIVVM εἰ: PER OPTATIVVM ἄν.

ἀνόητος ἂν εἴη, εἰ κατεφρόνησε, *stultus esset, si contemsisset.*
εἰ δή σοι ὑπείξομαι, δειλὸς ἂν καλοίμην, *si tibi cederem, ignavus vocarer.*
μακάριόν μέ τις Θεῶν ἔμελλε θήσειν, εἰ τύχοιμι σῶν γάμων, *beatum me aliquis Deorum redditurus fuerat, si te uxorem duxissem: pro* εἰ ἔτυχον ἔμελλεν ἄν.

De ἂν plura alia dabit longa animadversio.

DE PROSODIA

SIVE

CARMINVM RATIONE

Quid sit pes, quid tempus, quid syllaba, quid scansio, praeterimus tanquam nota ex prosodia latina. Hic tantum meminerint pueri ε, ο, breves esse; η, ω, cum diphthongis omnibus, longas esse natura; et α, ι, υ, aliquando breves, aliquando longas.

Scansioni accidunt apud Graecos Apostrophus, Synecphonesis, Diaeresis, et Caesura.

Apostrophus est cum eliduntur α, ε, ι, ο, οι, αι, sequente dictione a vocali, vel diphthongo incipiente. Sed hoc pro carminis ratione vel observant, vel omittunt Graeci, ut Homerus:

ὯΩ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες.

O mulier, maxime hoc verbum dixisti verum.

Saepe etiam ante consonantes abiiciuntur vocales et diphthongi: ut

Παρ' μὲν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι.

Adsunt ei fructus quotquot tempore ferunt arbores.

Aliquando eliditur prima vocalis sequentis dictionis: ὦ 'γαθὲ, *o bone*; ὦ 'ναξ, o *rex*; ὦ 'νθρωπος, *o homo*, pro ὦ ἄνθρωπος.

Συνίζησις / Σύζευξις } Synecphonesis est duarum syllabarum in unam contractio, ut Homer. Iliad. α.

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.

Cum aureo sceptro et supplicavit omnibus Achivis.

Et Iliad. β.

Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Honoraret, perderet autem multos apud naves Achivos.

Ita apud Latinos Lucretius l. 4. v. 731.

Quippe etenim multo magis haec sunt tenuia textu.

Diaeresis est, ubi ex una syllaba dissecta fiunt duae, ut πάϊς pro παῖς, *puer*; ἔΰφων pro εὔφρων, *hilaris*.

Caesura est cum post pedem absolutum syllaba brevis in fine dictionis extenditur: eaque fit apud Graecos post primum, secundum, tertium, quartum, et etiam quintum pedem.

ANCIPITVM VOCALIVM QVANTITAS DECEM MODIS COGNOSCITVR

Positione.	Derivatione.
Vocali ante vocalem.	Compositione.
Accentu.	Incremento.
Contractione.	Regula.
Dialecto.	Exemplo, seu auctoritate.

Positio

Vocalis brevis ante duas consonantes, aut duplicem in eadem dictione, aut in diversis, positione longa est. Excipe si sequens dictio incipiat a ζ, vel a σκ; tunc enim communis est. Hom. Iliad. β. et φ. Hesiodus etiam primam corripit in τιζάνω, quamvis in eadem dictione, in Scuto Hercul. v. 141.

σ tamen aliquando eliditur nulla positione facta. Aratus.

Ὥρῃ ἑσπερίῃ κρώζει πολύφωνος κορώνη.

Hora vespertina crocitat clamosa cornix.

Vt nonnunquam apud Latinos: Cicero in Aratum:

Delphinus iaceo haud nimio lustratu' nitore.

Vocalis brevis ante mutam sequente liquida sive eiusdem, sive diversae dictionis, communis redditur, ut etiam ante πτ, κτ, μν, et nonnunquam ante solam liquidam, ut apud Homerum Iliad. α.

αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν.

fecit ipsos escas canibus.

Et Iliad. χ.

Πολλὰ λισσόμενοι, οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον.

Multa precantes, neque Hectori animum flectebant.

Ceterum vocalis longa, aut anceps producta nunquam in his positionibus communis est.

VOCALIS ANTE VOCALEM

Vocales longae et diphthongi breves esse possunt, si vocalem, aut diphthongum praecedant; quod frequens est in diversis dictionibus, at in eadem rarius.

ACCENTVS

Vltima brevis est, quando penultima circumflectitur, ut μοῦσα. Cum penultima natura longa accentum acutum habet, anceps, quae est in ultima, producitur, ut ἡ ὥρα, *hora*. Quando masculinum habet accentum in antepenultima, in ρος, et ος purum, foemininum eius longum est in ultima, ut ἅγιος, ἁγία.

Si anceps habeat acutum in penultima, ultima brevis erit, ut ἡ φύσις, *natura*.

Omnis syllaba circumflexa longa est natura, ut πῦρ, *ignis*.

CONTRACTIO

Omnis syllaba ex contractione facta longa est, ut ἐβόαε, ἐβόα.

DIALECTVS

A { Doricum natum ex η longum est; ut φάμα pro φήμη, *fama*.
Aeolicum breve est; ut νύμφα pro νύμφη, *nympha*.
Ionicum breve est in penultima praeteritorum; ut γέγαα pro γέγηκα a γάω, *nascor*; μέμαα pro μέμηκα a μάω, *cupio* (de obliquis tamen praeteriti participii μεμαῶς modo brevibus, modo longis, vide infra in catalogo); βέβαα pro βέβηκα a βαίνω, *eo*; et in tertiis personis pluralibus passivis et mediis, ut τετύφαται pro τετυμμένοι εἰσὶ; τυψαίατο pro τύψαιντο etc.; ἕαται pro ἧνται, *sedent*; κέαται pro κεῖνται, *iacent*.

A Ionice interpositum verbis in αω, longa syllaba antecedente, producitur, ut μαιμάα pro μαιμᾷ, a μαιμάω, *vehementer desidero*; praecedente brevi, corripitur, ut βοάα pro βοᾷ, a βοάω, *clamo*; ἀντιάαν pro ἀντιᾷν, ab ἀντιάω, *occurro*. Producitur etiam in tertiis personis Ionicis verborum in μι, ut τιθέασιν.

A natum ex η per diaeresin Atticam breve est, ut ἦγα, ἔαγα, *fractus sum*; ἧλων, ἑάλων, *captus sum*.

Ancipites quoque post resolutionem diphthongi propriae, vel impropriae, plerumque corripiuntur, ut πάϊς pro παῖς, *puer*; ἀίδης pro ᾅδης, *tartarus*.

DERIVATIO

Derivativa eandem cum primitivis quantitatem plerumque sortiuntur, ut νικάω, *vinco*; νίκη, *victoria*; ὁ νικητὴς, *victor*, prima ubique longa: ἔφυγον, *fugi*; φυγὴ, *fuga*, penultima utrobique brevi. Sed producuntur ὁ et ἡ ἀίδιος, *aeternus*, *a*; ὁ et ἡ ἀέναος, *perennis*, ab ἀεὶ *semper*, prima brevi: et corripiuntur λύσις, *dissolutio*; φύσις, *natura*, a λέλυσαι, πέφυσαι, penultima longa, et alia quaedam.

COMPOSITIO

Composita simplicium quantitatem fere sequuntur, ut ἡ τιμὴ, *honor*; ὁ et ἡ ἄτιμος, *inhonoratus*, *a*; penultima longa: ἡ φράσις, *loquutio*; ἡ μετάφρασις, *interpretatio*, penultima brevi.

A privativa particula in compositione corripitur, ut ἄτιμος, *inhonorus*; ἀκλεὴς, *inglorius*. Particulae etiam ζα, αρι, ερι, βρι, δυς, in compositione repertae corripiuntur.

INCREMENTVM NOMINVM

A incrementum Aeolicum genitivorum longum est, ut Αἰνείαο, Μουσάων.

A incrementum quintae declinationis breve est in

- Neutris α, ας, αρ, ut σῶμα, *corpus*; κρέας, *caro*; νέκταρ, *nectar*. Sed tamen κέρατα producit Anacreon Od. 2.
- Foemininis et masculinis in ας, ut ἡ Παλλὰς, *Pallas*; ὁ μέλας, *niger*: in nominibus in ψ, ut Ἄραψ, βος: et plurimis in ξ, ut κόλαξ, κος, *adulator*.
- Masculinis et foemininis in αρ et λς, ut ὁ μάκαρ, *beatus*; ἡ ἅλς, *mare*. Excipe ψὰρ, ψαρὸς, *sturnus*, cuius incrementum longum; et Κὰρ, Καρὸς, *ex Caria*, cuius incrementum commune est.

Genitivus in ανος longus est, quod patet aliquando ex accentu, ut Τιτὰν, Τιτᾶνος; Πὰν, Πανὸς, *Pan*; praeter τάλανος, et μέλανος.

Genitivus in αος, a nominibus in αυς, brevis est, ut ναῦς, *navis*, ναὸς: et in nominibus, quae syncopen patiuntur, πατράσι, ἀνδράσι, μητράσι etc., brevia sunt: at πᾶσι longum, ut patet ex accentu: et inde composita ἅπασι et σύμπασι; quibus adde dativum γίγασι.

I increment. breve est in
- Nominibus neutrius generis, ut τὸ μέλι, μέλιτος.
- Foemininis et masculinis barytonis in ις, ιδος, et ιτος, ut ἔρις, ἔριδος.
- Foemininis acutionis in ιδος, ut ἡ πατρὶς, πατρίδος.

I increment. longum est in
- Foemininis et masculinis, quae duas habent terminationes in recto, ut δελφὶς et δελφὶν, δελφῖνος; ἀκτὶς et ἀκτὶν, ἀκτίνος.
- Monosyllabis, ut ὁ vel ἡ θὶν, θινὸς, *littus*; ἡ ῥὶν, *nasus*; ἡ ἶν vel ἶς, *fibra*; ὁ λῖς vel λῖν, Gen. λιὸς, *leo*; λὶς λιτὸς, *pannus*: sed Δὶς, Διὸς, *Iupiter*, corripitur, ut et τὶς, τινὸς infinitum, et τίς, τίνος interrogativum cum suis compositis. Item ὄρνις, ὄρνιθος, *avis*, penultima longa; et εὐκνήμιδες, *bene ocreati*, passim apud Homerum; et nonnulla alia in ιδος, quae notantur infra in catalogo.

I incrementum nominum in ιξ, et ιψ, in quamplurimis breve est, ut θρὶξ, τριχὸς, *capillus*; ὁ χέρνιψ, χέρνιβος, *pollubrum*.

Υ increment. breve est in

- Nominibus monosyllabis in υς, ut ὁ μῦς, *mus*, μυὸς; cuius tamen genitivus pluralis producitur ab Homer. in Batrachomyomachia.
- Neutris in υ, ut τὸ γόνυ, γόνυος, *genu*. At commune habet τὸ δάκρυ, δάκρυος, *lacrima*, apud Nazianz. Anecd. Epigr. 82.
- Paroxytonis, oxytonis, et circumflexis in υς et υρ, ut ὁ νέκυς, νέκυος, *mortuus*; ὁ μάρτυρ, μάρτυρος, *testis*. Producuntur pauca quaedam, de quibus consule catalogum.

Nomina in υν, quae etiam in υς desinunt, producuntur, ut Φόρκυς et Φόρκυν, Φόρκυνος, *Phorcys*.

Nomina in ξ et ψ fere habent breve incrementum, ut ὁ ὄνυξ, ὄνυχος, *unguis*; ὁ χάλυψ, χάλυβος, *chalybs*.

Excipiuntur γρὺψ, γρυπὸς, *gryps*; γὺψ, γυπὸς, *vultur*; κῆρυξ, κήρυκος, *praeco*, et alia quaedam notata in catalogo.

Quantitas verborum.

Immutabilis vocalis eandem quantitatem habebit in imperfecto tam activo, quam passivo omnium modorum, etiam in participiis, quam habet in praesenti, ut κρίνω, *iudico*, ἔκρινον, κρίνομαι, ἐκρινόμην, κρινόμενος, syllaba κρι ubique longa.

Verba in ύνω producunt penultimam in praesenti, et imperfecto, ut μολύνω, *contamino*.

Verba in άνω penultimam corripiunt, praeter ea quae formantur a futuro, ut αὐξάνω ab αὐξήσω; et pauca quaedam notata in catalogo.

Verba in ύω et ίω quodammodo in penultima sunt communia.

Quantitas in futuris et aoristis.

Quantitas futurorum et aoristorum ex verborum formatione satis constat. Nonnulli tamen observant, futuri primi et aoristi primi in quarta coniugatione penultimam esse brevem in verbis, quae sequuntur tertiam. Idem vo-

lunt in verbis sextae in άω, nisi ρ vel vocalis praecedat α; tunc enim α longum erit, ut in δράω, *facio;* θεάω, *specto.*

Quantitas in praeteritis.

Si anceps sit brevis in futuro, vel aoristo primo, brevis quoque est in praeterito perfecto activo et passivo, et in aoristo, et in futuro primo passivo omnium modorum, ut γελάω, γελάσω, γεγέλακα, *rideo.* Multo autem magis in his temporibus anceps brevis erit, si penultima futuri activi sit brevis natura, quamvis penultima aoristi sit longa, ut τείνω, *tendo*, τενῶ, τέτακα.

Quoties ex praeterito vel κ, vel simul etiam vocalis abiicitur, anceps, quae remanet, brevis est, licet antea fuerit longa, ut πέφυκα, πέφυα; δέδοικα, δέδοια.

In verborum repetitionibus sive Atticis, sive non, ancipites breves sunt, ut ἀκήκοα ab ἀκούω, *audio;* τιτρώσκω, *vulnero;* τιταίνω, *intendo*, vel *punio;* ἀκάχημι pro ἄχημι, *doleo*, etc.

A crescens verborum corripitur, ut τετύφατον, τετύφαμεν, ἐτύψατε, ἐτυψάμεθον, ἐτυψάμεθα: ante σι producitur, ut τετύφασι. Mimnermus:

Οὐκ ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι.

Non bonum: Parcae autem nigrae nobis adstant.

Corripitur tamen λελόγχασι ab Homer. Odyss. λ.

Breve quoque est α in aor. 1. imper. act., ut τυψάτω, τύψατον, τύψατε; et in singulari aor. 1. indic. med., ut ἐτυψάμην, ἐτύψατο; et in participio, ut τυψάμενος.

At participium foemininum aor. 1. act. in ασα longum est, ut τύψασα.

Corripitur quoque α infinitivi in paragoge Attica, et Dorica, ut κατακτάμεναι pro κατακτεῖναι, *occidere.*

Quantitas verborum in μι.

Propria reduplicatio verborum in μι, nisi obstet positio, brevis est: impropria, fere longa.

A secundae coniugationis corripitur in duali et in plurali activae vocis ubique, et in toto passivo et medio omnium numerorum, et in singulari imperativi, ut ἵστατον,

ἱστάτην, ἵστασαν, ἵσταμαι, ἐστάθην, σταθείς. Producuntur personae in ασι.

Υ quartae coniugationis in singulari activae vocis producitur; at in duali et plurali (praeterquam aorist. 2., ut ἐδύτην, ἔδυτε, a δῦμι), et in toto passivo et medio corripitur. De verbo ὄμνυμι vide in catalogo.

In imperativo singulari corripitur υ in polysyllabis; in disyllabis producitur: ut κλῦθί μου, Ἀργυρότοξε, *Audi me, Apollo.*

REGVLA DE PRIMIS ET MEDIIS SYLLABIS NOMINVM

Anceps vocalis ante aliam, sive brevem, sive longam, non corripitur necessario, ut apud Latinos.

Α in superlativo semper corripitur, ut σοφώτατος.

Nomina in ια acutitona, quae habent ultimam longam, penultimam corripiunt, ut Μαρία, φιλία.

Excipe αἰκία, *plaga;* ἀνία, *tristitia;* κονία, *pulvis;* καλιὰ, *nidus;* ὁρμιὰ, *linea piscatoris:* quorum hoc ι habet longum, cetera vero commune. Penultimam quoque in σοφία producit Theocritus, seu quis alius auctor in Syringe, et in κακοεργία Hom. Odyss. χ.

I breve est in
- Diminutivis in ιον, ut κοράσιον, *puellulus.*
- Comparativis neutris, ut ἥδιον, *suavius.*
- Multis adiectivis in ιος, ut ἄξιος, *dignus.*
- Multis substantivis, ut βίος, *vita.*
- Nominibus possessivis, et materialibus in ινος, ut ἀνθρώπινος, *humanus;* λίθινος, *lapideus.*
- Illis item quae tempus significant, ut εἰαρινὸς, *vernus;* θερινὸς, *aestivus.*
- Patronymica quoque in αδης, et ιδης, brevia sunt, praeter Ὀϊλάδης, *Oilei filius.*

Υ in pronominibus producitur: ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

In nominibus polysyllabis in υνη, et υτης, υ corripitur: ut γηθοσύνη, *gaudium:* βραδύτης, *tarditas;* γλυκύτης, *dulcedo.*

Praepositionum penultimae ancipites breves sunt, ut ἀπὸ, διὰ, ὑπὸ.

EXEMPLVM SEV AVCTORITAS

Vltima ratio cognoscendae quantitatis syllabae est exem-

plum, seu auctoritas, eademque optima, certissima, et facillima, quam poëtarum lectio multo facilius, et ex poëtarum exemplis concinnatus catalogus, quam regularum multitudo suppeditabit.

De ultimis syllabis.

A finita corripiuntur, ut ἡ τράπεζα, *mensa*: item μαῖα, μοῖρα, τύψασα, τέτυφα, ἵνα.

Producuntur:

- Nomina in εα, ut θέα, *spectaculum*; in δα et θα; in εια a verbis in ευω, ut προφητεία; et in ια, praeter Δία, μία, πότνια.
- Polysyllaba in αία, ut σεληναία, cum adiectivis in οία, nt ὅμοιος, οία.
- Nomina in ρα non praecedente diphthongo, ut χαρὰ, *gaudium*. Corripitur tamen Σάῤῥα, *Sara*, a Nazianz. Anecd. Epigr. 84.
- Nomina oxytona secundae simplicium, ut ἀνθηρά.
- Articuli foeminini numeri dualis, ut τά.
- Vocativus nominum in ας primae declinationis, ut ὦ Αἰνεία. Sed vocativus nominum in ης corripitur.
- Dualis primae et secundae declinationis.
- Vocativi poëtici, ut ὦ Πολυδάμα.
- A Doricum in genitivo, ut τοῦ Αἰνεία pro Αἰνείου.

Αν finita corripiuntur, ut τράπεζαν, ἔτυψαν, μέλαν.

Excipiuntur:

- Πᾶν, nisi in compositis: nomina masculina in αν, ut Τιτὰν; et adverbia, ut πέραν, *ultra*; λίαν, *valde*. Sed ὅταν, *quando*, corripitur.
- Αν primae, ut Αἰνείαν, et secundae declinationis, si habeat α longum in nominativo, ut φιλίαν etc.

Αρ finita corripiuntur, ut νέκταρ, ὄναρ, αὐτὰρ, ἄφαρ. Monosyllaba κὰρ, ψὰρ, producuntur.

Ας finita producuntur, ut Αἰνείας, τὰς μούσας, ὁ Αἴας, τύψας.

Aeoles tamen corripiunt ας in accusativo plurali primae et secundae declinationis; et in nominativo singulari participiorum.

Corripiuntur:
- Foeminina in ας, ut λαμπὰς; masculina, ut ὁ μέγας, μέλας; neutra, ut τὸ σέλας, *lumen*.
- Item adverbia, ut ἑκὰς, ἀτρέμας.
- Item accusativi plurales quintae declinationis simplicium, ut Τιτᾶνας, et ἡμέας, ὑμέας, σφέας.
- Item secundae verborum personae singulares in ας, ut ἔτυψας, τέτυφας, τέτυπας; exceptis iis, quae contrahuntur, ut βοᾷς.

I finita brevia sunt, ut μέλι, ὅτι, βίηφι.

Producuntur:
- Adverbia et pronomina aucta per paragogen, ut νυνὶ, οὑτωσί.
- Item ι ab Atticis ex ε, vel ο, vel α factum, ut ὁδὶ pro ὅδε, ταυτὶ pro ταῦτα, τουτὶ pro τοῦτο.
- Item κοὶ, et nomina literarum, ut ξὶ, πὶ.

Ιν finita corripiuntur, ut πρὶν, πάλιν, ἔριν, μὶν, νὶν, τὶν, τεὶν, et syllabae quibus ν additur, ut τύπτουσιν, ἐστίν.

Nomina duarum terminationum, ut ῥὶν, λὶν, δελφὶν, ἀκτὶν, producuntur. Item dativi ἡμῖν et ὑμῖν, ut patet ex accentu: corripiuntur tamen si ex perispomenis fiant properispomeni, aut oxytoni, aut paroxytoni, ἧμιν, ἡμὶν, ὑμὶν, ἄμμιν, ὔμμιν.

Ις finita corripiuntur, ut πόλις, ἔρις, τυραννὶς, δὶς, τρὶς, cum eiusmodi adverbiis.

Producuntur:
- Quorum augmentum est longum, qualia sunt ῥὶς, δελφὶς, ὄρνις, κνημὶς, σφραγὶς, et κλῄς.
- Item monosyllaba, praeter τὶς indefinitum.

Υ finita corripiuntur, ut σὺ, τὺ, δάκρυ, γλυκὺ, ἔυ pro εὖ, cum suis similibus.

Producuntur:
- Adverbia fictitia, ὖ ὖ, et γρῦ, et aliquando ἀντικρύ.
- Nomina literarum, ut μῦ, νῦ.
- Tertiae personae singulares quartae coniugationis in μι, in imperfecto, et aoristo secundo, ut ἔδυ, ἔφυ.

Υν finita corripiuntur, ut πολὺν, βραδὺν, ζευγνὺν, σὺν, νὺν, et τοίνυν coniunctiones.

Producuntur:
- Circumflexa νῦν, *nunc*; μῦν, etc.
- Dicatalecta, quae duas habent terminationes in recto.
- Item quae υς in nominativo habent longum, ut ἰλὺς, *limus*; ἰχθὺς, *piscis*.
- Primae personae verborum in μι, ut ἐζεύγνυν.

Υρ finita longa sunt, ut ὁ ψίθυρ, *susurrus*; τὸ πῦρ, *ignis*, quod tamen in obliquis breve.

In υς desinentia corripiuntur, ut βαθὺς, *profundus*; βαρὺς, *gravis*; κόρυς, *galea*.

Producuntur:
- Κώμυς, κώμυθος, *fasciculus*; ἄρκυς et ἀχλὺς; et monosyllaba, ut μῦς.
- Secundae personae singulares, et participia in υς verborum in μι, ut ζεύγνυς, ἐζεύγνυς, ὁ ζευγνύς.
- Substantiva oxytona, quae declinantur per ος purum, ut ἰλὺς; sed in ἰχθὺς, υ anceps.
- Dicatalecta, ut Φόρκυς.

Poëtica licentia.

Hae sunt regulae, observatione dignissimae de syllabarum quantitate: sed quodammodo infinita est poëtarum licentia, qui interdum longas corripiunt, aut breves producunt, metri necessitate coacti, ut cum tres, vel plures breves concurrunt in aliquo vocabulo, ut in his ἀθάνατος, Πριαμίδης, primam syllabam, quae per se brevis est, extendant. Ad haec ancipitem in eadem dictione, in eodem versu, et producunt, et corripiunt: ut

Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιβλῆτα.
Mars, Mars, homicida, sanguinarie, moenium subversor.

Et monosyllaba brevia, eo ipso quod monosyllaba sunt, saepe producunt, ut τὲ, μὲν, τὶς, etc.

CATALOGVS DICTIONVM

IN QVIBVS ANCIPITES VOCALES PRODVCVNTVR

A *in antepenultimis syllabis productum.*

1. A ante vocalem: ἀάατος medium α producit, ἀέναος, ἀέριος, ἀΐδιος, ἀηθαλὴς, ἄϊκες, ἀϊκὴ, ἀΐσσω (compositum tamen ὑπαΐσσω modo corripit Iliad. φ. v. 126., modo producit ibid. v. 234.), ἀκράαντος, ἄονες, ἀχαϊκὸς, βιάομαι, βουγάϊος, ἐκραάνθην, ἐλάϊνος, ἰάομαι, καα̃γδην, κεράατα, κράατα, λάασι lapidibus, Orpheus: Λαέρτης, λάϊνος, λάϊνεος, Λαοδάμεια, et reliqua a λαὸς: ξυνάορος, πραΰνω, ἄασε nocuit: ῥάϊστα, ταΰγετον, τεράατα, τετράορος.

Anceps est ἀείδω, ἀΐω, γραΐδιον, et genitivus ἄϊδος. Praeteritum quoque participii μεμαὼς longum habet α in obliquis, si inflectantur per ο, ut μεμαότες; breve, si inflectantur poëtice per ω, ut μεμαῶτες.

2. Αγ. ἰθαγενὴς; ναυαγέω, quia ναυηγέω; νεαγενὴς, quia νεηγενὴς, ῥαγίζω, σφραγίζομαι, τιμαγήτης, φαγίνεος, quia φηγίνεος.

3. Αδ. ἀδηκὼς, ὅτος, ῥᾴδιος.

4. Αθ. γαθυλλὶς, ῥᾴθυμος.

5. Ακ. ἀκούσιος, διάκονος, διακόσιος, τριακόσιος, etc.; λακέω (corripitur tamen a Theocr. Idyl. β. v. 24.), μακεδανὸς, συρακόσιος, φαιακία.

6. Αλ. ἀλέα calor, ἄληκτος, ἀλοσύνη, ἀναλίσκω, ἀνάλωσις, κεφαλῆνες, σταλαγμὸς, φαλαίνη, ἀναλώσας corripitur in Aristoph. Πλούτῳ, v. 381.

Anceps μαλακός.

7. Αμ. ἄμητος, ἀμητὸς, ἀπαμαία, δαμοίτας, εὐδαμίππος.

Indiff. ἀμάω.

8. Αν. ἀνέφελος, ἀνεψιὸς, ἀνύμενος, δάνουβις, κατάνεμαι, κρανίον, κράνειον, κρανάνειος, μανικὸς, νεανίας, παιανιεύς.

Commune ἀγανόφρων.

9. Απ. ἀπάλαμνος, ἄπειρος pro ἤπειρος, ἀπεννῖνος, ἀπιδανὸς, δραπέτης, δραπετίδης, νάπεια.

Anceps Ἀπόλλων.

10. Αρ. ἀράομαι, ἀρήνη, ἄρητος, ἀρητὴρ, ἀρήτειρα, Ἀρήνη urbs, ἄριστον, prandium, ἀμαρακὶς, κάραβος, κακίων, καρύομαι.

11. Ασ. ἀσιάδης, ἀσωπὸς, διπλάσιος quia διπλήσιος: ἐπαράσιμος, εὐκρασία, ἰάσιμος, κοράσιον, Πασιφάη, Πασιφαὴς: πάσασθαι pro κτήσασθαι primam producit: pro γεύσασθαι corripit.

12. Ατ. ἀτάλλω, ἄτερος, ἀτηρὸς, βατήριον, διδυματόκος, θάτερον, λατομία, λατύπος.

13. Αφ. ἐπάφιος.

14. Αχ. τράχουρος.

A *in penultimis.*

1. A ante vocalem: αἰθεραὶς, ἀκραὴς, ἀμφιάραος, ἀχραῒς, ἄων, δαὴρ, εὐκραὴς, θαῒς, κράας, λάας, λάϊγξ, λαὸς, λαῒς, ναῒς, ναὸς, παμφαὴς, παὸς, πολυάϊξ, πραὴς, πρᾶος, πράως, πτολεμάϊς, ῥάων, φᾶος, χάων. Et composita ab ἄω: ἁλιαὴς, βαρυαὴς, δυσαὴς, ζαὴς. Et in αων per ονος declinata: ut ἀλημάων, ἀμυθάων, ἀρτάων, διδυμάων, ἱκετάων, λυκάων, μαχάων, ὀπάων, προτιάων, συνοπάων, τυφάων. Sic ποσειδάων, propter ambientes longas. Verba in αω purum, et ραω, producuntur: ut ἐάω, μεράω. Excipe ἀμφιάω, ἐψιάω, propter ambientes: ἐπέχραον corripitur. Producitur et πεινάω, propter ambientes. Item κάω et κλάω pro καίω et κλαίω.

Indifferentia sunt ἀὴρ, ἄορ, ἵλαος.

2. Αγ. ἀαγὴς, ἀγὴς, δαγὴς, ἔαγε, ἐαγὼς, περιαγὴ, πεπραγὼς, σφαγὶς, τάγος.

3. Αδ. ἄδος, ἕαδε, ἑαδὼς, λάδας, λάδων, ὀϊλάδης. Alias patronymica in αδης et ιδης corripiuntur: ὀπαδὸς, σπάδιξ.

4. Αθ. ἆθλον, κράθος, πειραθεὶς, πραθείς.

5. Ακ. ἄκις, fluvius, ἄκων, invitus, δάκος, θράκη, λέλακας, strepis, οἴακες ab οἴαξ.

Commune σάκος.

6. Αλ. ἆλες, ἀμάλη, δαλὸς, κᾶλον, lignum: Ομφάλη, πεντηκονταχέφαλος, σαλὴμ, Σαρδανάπαλος, στύμφαλος, ἆλις, τριχέφαλος.

Commune καλός.

7. Αμ. ἀμὸς (corripitur 27. Idyl. Theocrit.), δᾶμις, δάμων, πέπραμαι, συγκέκραμαι, τἀμὰ, mea, φρασίδαμος, βάλσαμον Nicander Theriac. v. 947. producit.

Verbalia in μα purum longa sunt: ut νᾶμα, θυμίαμα, ὅραμα, χρῖμα, θῦμα. Excipe a μι, ut δόμα.

8. Αν. ἀγαθάνωρ, ἀγάναξ, ἀγάνωρ, βεάνωρ, ἔρανος, ἵανος, ἱκάνω, ἵκανε commune invenitur: κατάνεται, consumitur, κεχάνω, μαρτινιανὸς, νεᾶνις, νικάνωρ, τεθνᾶναι, τρίκρανος, φθάνω. Item disyllaba in ανος acuta, ut δανός, τρανός. Et gentilia in ανὸς et ανις, ut βρετανὸς, βρετανίς.

Indifferentia ἄνω pro ἀνύω, ἀνὴρ, ἑανὸς, Ἰουλιανός.

9. Απ. ἄναπος, fluvius, ἆπις, ἰάπυξ, νᾶπυ, πρίαπος, σάραπις.

10. Αρ. ἆρα, nunquid, αἴσαρος, fluvius, εὐμάρας, θυμαρὴς, καρὶς, piscis, κατάρα, λαρὸς, νάρων, fluvius, τάραρος, ταρὸς, τινάρα, φᾶρις, φᾶρος.

Communia sunt ἀρὰ, ἄρης, μυσαρός.

11. Ασ. ἅπασι dativus, ἆσις, ἆσσον, γίγασι dativus, ἴασος, ἴασον, κρᾶσις, μάσις, urbs, πρᾶσις, φασὶ, φᾶσις.

Verba in αω purum et ραω penultimam futuri et aoristi producunt: ut ἐάσω, εἴασα, ὁράσω, γηράσω, πειράσω, φυράσω: γέλασσαν epenthesis producit, ut alia multa. Iliad. κ. v. 299. εἴασεν Ἕκτωρ, corripitur.

Verba in αζω dant ας breve: ut ἀντιάσω, θαύμασε, κολάσας, quia anceps ante ζ natura brevis est. Sic πλάττω, πλάσω: πελάσσας epenthesi producitur.

12. Ατ. ἀθέατος, ἀόρατος, ἀπείρατος, ἀπροσόρατος, ἄρατος, ἆτος, ἄτη, ab ἄατος, et ἀάτη (ἄτη tamen corripit Sappho): γεγάατε praeteritum: διμάτωρ, εὐφράτης, θέατρον, θεατὸς, ἰατρὸς, καίρατος, fluvius, κρατὴρ, λύσατε, aor. 1. imperat. Iliad. α., sed varie legitur: ὀλέσατε aoristus: κέρατα, 2. Ode Anacreontis: φράτηρ.

Sic lapidum nomina, et gentilia: ut ἀχάτης, γαγάτης, νιφάτης, Σπαρτιάτης, Σπαρτιᾶτις: excipe Γαλάτης, Δαλμάτης, Σαρμάτης, ut indicat et quantitas latina.

13. Αχ. τραχὺς cum compositis: ἰαχὴ anceps.

I *in antepenultimis syllabis productum.*

1. I ante vocalem: Διογένης, ἰάομαι, ἰαμένος, ἰάσιμος, ἰάσιος, ἴασος, ἰητὴρ, ἰαπετὸς, ἴομαι, ἰονίη, ἰύζω, ἰὐγὴ, ἰϋγμὸς, ἰϋκτὴς, ἰωχμός. Et ab ἴος composita: ἰοβόλος, ἰοχέαιρα, κιάθω, κυλιόμενος, μνιώδης, ὀφιονίδης, παλίωξις, πανδιονίδης, πιαίνω, πιότατος, πίερος, πιέριος, πίομαι, προίωξις, φθιώτης, χιόνεος, χιονόεις.

Communia ἀνιάζω, ἀνιάω, ἀνιαρὸς, ἀνιηρὸς, ἰαίνω, ἰάχω,

ἰατρὸς, ἱερὸς, ἵημι et ἵεμαι, eo, ἵημι, mitto, ἵεμαι, cupio, μεθίετε, ἴομεν, eamus.

2. Iβ. ἀλίβατος, Τιβέριος, τίβυρις, κριβανώτης, Aristoph. πλούτῳ v. 765.

3. Iγ. ὀρίγανον pro ὀρείγανον, ῥιγέω, ῥιγόω, ῥίγιον, σιγάω, σιγαλέως, σιγαλόεις.

4. Iδ. ἀκιδάλιος, ἰδαῖος, ἰδάλιμος, ἰδάλιον, Ἰδομενεὺς, πιδύτης, πιδύω, σιδόνιος, χελιδόνιον.

5. Iθ. ἰθύνω, ἰθύντωρ, ἰθύτερος, σιθωνία, Τιθωνός.

6. Iκ. ἀρικίνη, Ἴκαρος, ἰκάριος, ἰκέσια, ἰκέσιον, ἰκέσιος, κίκαμα, νικάω, νικίας, νίκανδρος, σικανίη, σικελίη, φοινίκεος, φρικαλέος, φρικώδης.

Indifferentia ἰκάνω, ἴκελος.

7. Iλ. ἐπιλαδὸν, ἰλαδὸν, ἰλασμὸς, ἰλαστρῶ, ἰλεὸς, ἴλιγγος, ἴλιος, ἰλισσὸς, ἰλυόεις, μελίλωτον, μίλητος, ὁμιλαδὸν, ὁμιλέω, ὁμιλητὴς, πιλέω, φιλιτεύω, φιλήτης, φίλομαι, χίλια, χιλιὰς, χίλιοι, χιλεύω, ψίλωθρον.

Indifferentia ἴλαμαι, ἴλαος, σιλπνός.

8. Iμ. βριμάω, βριμηδὸν, δριμύλος, ἱμέρα urbs et fluvius, ἵμερος, ἱμείρω, ἱμερόεις, κεκονιμένος, μιμοῦμαι, μίμημα, μιμηλὸς, σιμαίθα, τιμήεις, τίμιος, φιμώδης.

9. Iν. ἀκροθίνια, γίνομαι, γινώσκεις, δελφίνιος, δινήεις, δίνησις, δινωτὸς, ἐρινεὸς, ἰνίον, θριναχίη, Ἰναχὸς, ἰνωπὸς, κίνυμι, κινύφιος, fluvius, λαχίνιος, λακινιὰς, μινώϊος, πινύσκω, πρίνινος, σίνομαι, στρεπεδίνηθεν, τριναχρία, χαλινόω. Et verba in ινεω, ut βινέω, κινέω.

Communia: ἀγινέω, δινέω, δινεύω, τινάσσω, apud Nazianz. Anecd. Epigr. 141.

10. Iπ. διϊπετὴς, Εὐριπίδης, ἠνίπαπε, λιπαρῶ, πυριπόλος, apud Orphea; ῥίπαινον, mons; ῥιπίζω.

11. Iρ. Σεμίραμις, τυρίνθιος.

12. Iσ. ἀφροδίσιος, βισάλτης, βισαλτία, βρισηὶς, ἰσάζω, ἰσαῖος, ἴσανδρος, ἰσήρης, ἰσοπαλὴς, ἰσοφαρίζω, κονίσαλος, μισέω, νισυρὸς, ὀχλίσειαν, πισήεις, πισιδὴς, πισιδικὸς, σίσυμβρα, σίσυφος, σισυφίδης, τίσασθαι, τισιφόνη, φθισήνωρ, χαρίσιος, χρίσομαι.

Indifferens ἴσασι 3. plur. apud Hesiod., et μισαρὸς vel μυσαρὸς apud Theocr. Idyl. 2.

13. Iτ. ἰτέα, salix, ἰτιμονεὺς, τιτίζω, Τίτυρος, τριτογενὴς, τριτογένεια, τριτονὶς, φιτύω.

14. Iφ. διφάω, διφήτωρ, Ἰφιγένεια, Ἰφιδάμας, ἰφίνοος, et alia ab ἶφι, ἴφιος, ἴφιτος, τριφυλλίς.

Indifferens πιφαύσκω.

15. Ιχ. κιχάνω, κίχορα, ψιχάρπαξ.

I *in penultimis.*

1. I ante vocalem: αἴθρίην apud Solonem, propter ambientes: genitivum Διὸς apud Orph. in Hymn. Perseph. v. 5. δῖος δῖα, ἔνδιος, meridianus: θρῖον, ἰὸς, venenum, rubigo, sagitta: ἴϋγξ, κλιΐδων, κονίω, pulverem excito: κριὸς, μυίον, ὁρμιὰ, πανηγρίους, apud Phocyl.; et ἀγρίου, apud Hom. Iliad. χ.; πῖαρ, πίηρ, vel πίειρ, pinguis; προθυμίη, στρουθίον, Orph.; et ψύλλιον.

Et gentilia: Φθίη, Φθῖος, Χῖος.

Et propria: Θρῖος, κῖος, κρῖος, πῖος, τῖος, φλίας.

Item in ίων per ο declinata: ut Ἀμφίων, βραχίων, δολίων, ἐχίων, κίων, Πανδίων, πίων, πρίων, ὑπερίων. Excipe περικτίων. Communia, αἰκία, ἀνία, εὔδιος, ἦια, ἴε, ἴει, ἰεὶς, ἴον, καλιὰ, κονία, χρονίων, λίαν (μίαν Dionys. Alex. producit), κακοεργία propter ambientes, πιεῖν, σοφία, ὑπεύδιος, Ὠρίων.

Comparativa quoque in ιον producta inveniuntur: ut κάκιον, τάχιον.

Verba in ιω saepe communia: κυλίω, μήνιεν, irascebatur, ὀίω, τίω.

Producuntur πρίω, φθίω, χρίω.

2. Ιβ. ἀκριβὴς, ἐρυσίβη, θλίβω, ἶβις, στίβη, τίβυρ, Τιβεριὰς, apud Nonnum: τρίβω commune apud Nicand.

3. Ιγ. μάστιξ, μάστιγος, μίγω, πνῖγος, ῥῖγος, σίγα, σιγή.

Commune πνίγω. Orpheus in Argonaut. semel γίγας producit.

4. Ιδ. γλυκυσίδη, διδῶ, εἰλιδὸν, ἴδη, κνίδη, πίδαξ, πολύϊδος, χελιδὼν, χλιδή: σίδη indifferens in Nicandro.

Producunt haec obliquos: ἀψὶς, ἀψῖδος: βαλβὶς, βαλβῖδος: κηλὶς, κηλῖδος: κλητς, κλῆιδος: πολυκλῆις, ιδος: κνημὶς, κνημῖδος: εὔκνημις, ιδος: νησὶς, νησῖδος: βατραχὶς, βατραχῖδος: πλοκαμὶς, πλοκαμῖδος: ῥαφανὶς, ῥαφανῖδος. Aristoph. πλούτῳ, v. 544.

5. Ιθ. βρῖθος, βριθὺς, βρίθω, ἔριθος, ἐριθεὺς, ἰθὺς, κριθὴ, λῖθος proprium, σιθὼν, χθονοβριθής.

Producunt obliquos: ὄρνις, ὄρνιθος: μέρμις, μέρμιθος: ὄρνισι Phocyl. corripit.

6. Ικ. ἄκικυς, γρήνικος, fl. Τρήϊκι Thraci. κάϊκος, κικὺς, νίκη,

φοινίκη, φρίκη. Producunt haec obliquos: βέμβιξ, ικος: σπάδιξ, ικος: φοῖνιξ, ικος: φρίξ, κός.

Μυρίκη indifferens Homero; ἀδικεῖ quoque ab ἀδικῶ producit Sappho, quum alioquin corripiatur.

7. Ιλ. αἴγιλος, δεκάχιλοι, ἐννεάχιλοι, ἰλὺς, ἶλος, κονίλη, νεόγιλος, οἰλεὺς, ὅμιλος, πέδιλον, πῖλος, σμίλαξ, σμίλη, σμίλος, σπῖλος, χιλὸς, χίλιον, ψιλός.

Indifferens αἴγιλος et φίλος.

8. Ιμ. Βρίμη, Βριμὼ Proserpina. δριμὺς, κάμιρος urbs, κλίμαξ, λιμὸς, μῖμος, σιμὸς, σίμον, τιμὴ, φιμός. Et composita ἄτιμος, βούλιμος, ἴφθιμος. Et verbalia a verbis penult. producentibus: μήνιμα, χρῖμα.

Indifferens ἱμάς: τιμὴ quoque corripit Bion in fragment., quum alioquin producatur.

9. Ιν. αἰσχίνης, ἀπερινὴς, ἐριναὶς, ἐρινὸς, θαμινὸς, θρίαξ, θριδακῖνις, ἰνὼ, κλίνη, μίμως, ῥινὸς clypeus: φινεὺς, χαλινός. Et haec barytona in ινος et ινον: δῖνος, γυρῖνος, κάμινος, κυκλάμινον, λατῖνος, σταφυλῖνος, σέλινον, σμῖνον, ταλαύρινος. Item in ινη ultra tres syllabas: ἀδραστίνη, ἡρωίνη, μολυβδίνη: praeter εἰλαπίνη. Producuntur et trissyllaba: ἀξίνη, δωτίνη, ἐλξίνη, ῥητίνη, ὑρμίνη, ὑσμίνη. Et dissyllaba duo δίνη, ῥίνη. Praeterea propria: αἴγινα, χαμάρινα. Et verba in ινω: κλίνω, κρίνω, πίνω, ὠδίνω; τίνουσι Solon corripit, et ἀντιτίνειν Theognis.

Producunt obliquos: ῥὶς, ῥινὸς, εὐώδιν, ινος; ποιρὶν, ἶνος, σίνος, indifferens Nicandro. ὀπωρινὸς Iliad. ε, v. 5., et φ, v. 346., et ὀρθρινὸς apud Aratum; et μεσημβρινὸς apud Callim. producuntur: alias corripiuntur sicut et alia temporis ac materiae: ut εἰαρινὸς, χέδρινος, ἰαχύνθινος.

10. Ιπ. γριπεὺς, ἐνιπεὺς, ἐνίπω, εὔριπος, ἶπος, κνιπὸς, παρθενοπίπης, ῥίπη urbs, ῥιπὴ, ῥιπεὺς, σίπων, σιπεὺς, σκίπον.

Indifferent. ἐνιπὴ, ἐρίπω.

11. Ιρ. ἶρις, ἴρος, ἴρηξ, νιρεὺς, Ὄσιρις, τίρυνς.

12. Ισ. Ἀγχίσης, ἀμνισὸς, ἀμφισὸς, βρισεὺς, θεμισὼ, ἶσις, ἰσως, aeque; μῖσος, νῖσος, πῖσα urbs, πῖσος ubertas, τελμισός.

Indifferent. ἶσος, et pleraque composita, μίσος piaculum. Dativus ὄρνισι corripitur a Phocyl., quum alioquin produci debeat.

Verba in ιω penultimam futuri, et aoristi saepe producunt; notentur tamen: ut κυλίσω, μηνίσω, τίσω, βρίσας.

In ιζω dant ις breve: ut *κομίζω, κόμισαν.*

13. Ιτ. *ἀκόνιτον, ἀδήριτος, ἄτιτος, ἴτων* urbs, *ἴφιτος, κλιτὺς, ληῖτις* praedatrix, *λῖτον, λιτὸς, ὀῖτις, παλίντιτος, πυρῖτις, σῖτος, τιτὰν, τῖφυς, τρίτων, φῖτυς.* Et nomina in *ιτη, ιτης, ιτις*: *ἀφροδίτη, μελίτη, ὁπλίτης, πολίτης, πολῖτις.*

14. Ιφ. *γρῖφος, θεοδιφὴς* Deum quaerens, *ἶφι, ἶφις, ἰφεὺς, σέριφος, σίφων, στῖφος.*

τῖφος palus. indiff. *νίφω.*

15. Ιχ. *ἰχὼρ, τάριχος. στίχω* a Nonno saepe producitur: cum tamen Homerus semper corripiat.

Υ *in antepenultimis syllabis productum.*

1. Υ ante vocalem, *αἰσυήτης, ἐνυάλιος, κυάνεος, κυανοχαίτης, μυελὸς, μύουρος, μυουρίζω, μυοδόκος, πυετίη, πλατυάσδω* apud Theocrit.

Communia *πύελος, ὑετός.*

Producuntur et *ἀναλυέμεν, διαλυόμενος, κωλυέτω, μαρύομαι, ῥύετο, ὑόμενος, ὠρύομαι,*

Indifferens *ῥύομαι.*

2. Υγ. *γυγαῖος, μυγαλέη, πυγίζω.*

Commune *θυγάτηρ.*

3. Υδ. *κυδάλιμος, κύδιμος, κυδαίνω, κυδιόων, μυδαλέος, πυδάω.*

4. Υθ. *ἐρυθιόων, μυθοῦμαι, παραμύθιον, Πυθαγόρας, πυθεδὼν, πύθιος, ψιμμύθιον.*

5. Υκ. *ἐρυκακέω, ἐρύκαμαι, ἐρυκανέω, μυκάομαι, μυκηθμὸς, συκοφάντης, φυκίον, φυκιόεις.*

6. Υλ. *θυλακὶς, θύλακος, θυλακόεις, κογχύλιον, μυλιόωντες, παμφυλία, σκυλεύω, σκύλομαι, σύλινος, συλάω, συλεύω, σφονδύλειον, ὑλαῖος, ὑλακίδης, ὑλακόεις, ὑλακόμωρος, φυλείδης, φύλοπις.*

7. Υμ. *ἀμυμώνη, εἰλυμένος, ζύμωμα, θυμοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, ἐνθύμημα, θυμαίνω, θυμήρης, θυμώδης, καταδύμεναι, κρυμώδης, κυμαῖος, κυμαίνω, ὑμέες, ὑμέτερος.*

8. Υν. *ἀρτύνομαι, βιθυνία, γρύνιος, ξυνήϊον, ξυνίημι, ξυνόω, συνεχὲς,* propter liquidam.

9. Υπ. *λυπέομαι, ῥύπαιον, τρυπάω, τρύπανον.*

10. Υρ. *γυραῖος, γυρόω, κινύρομαι, κυρήνη, κύριος, κυρῖνος, μαρτύρομαι, μυρίος, μυρία, μυριότης, μύραινα, μύρομαι, πλημμυρέω, πλημμυρία, πορφύρειος, πύραμος, πυραμὶς, πυραύστου μόρος, πυρίτης, πυραίχμης, πυρηναῖον ὄρος, σύρομαι.*

Indifferent. πυραυγὺς, πυρήνη, συρίζω, σφύραινα, τυρόεις, φυράω.

11. Υσ. βουλύσιος, θαλύσια, λύσανδρος, λυσίζωνος, λυσίκακος, λυσιμελὴς, λυσιμέριμνος, λυσίπονος, μύσιος, ῥύσιον, φυσιάω, φυσίγναθος, φυσίζοος, Iliad. γ. χρύσεος.

12. Υτ. ἀτρυτώνη, αὐτέω, πρεσβυτικὸς, σκυτοτόμος, φυταλιὰ, φυτάλμιος.

13. Υφ. βετρύφορος apud Orph. in Hymn. Dionys. v. 5. εἰλυφάζω, κεκρύφαλον, κελύφανον, κωλύφιον, τύφομαι: τριφέω Phocylides producit.

14. Υχ. βρυχανάω.

Υ *in penultimis.*

1. Υ ante vocalem ἐνυὼ, θυὰς, κῦαξ, μύω, μυὼν, μύωψ, πῦος, σῦαξ, ὕω.

Verba in υω, habentia ante υ duas consonantes, aut duplicem, aut aliter praecedentem longam producunt υ: ut πτύω, ποιπνύω, ἱδρύω, ξύω, ἑρπύω, ἠμύω.

Indifferentia sunt ἀνύω, ἀρύω, βρύω, δακρύω, δύω, ἐρύω, θύω, κλύω, κωκύω, λύω, μηνύω, φύω.

Δρυός, a δρῦς, Hesiodus producit, cum alioqui corripiatur. Κάρυον Homero in Batrachomyomachia anceps est. Ibidem etiam genitivus μυῶν a μῦς extenditur; et ἰλύος ab ἰλῦς Iliad. φ, v. 314., et dativus πληθυῖ Il. χ, v. 458.

2. Υβ. ὑβός.

3. Υγ, ἀμαρυγὴ, ἴϋγὴ, λαιστρύγων, ὀλολυγὴ, ὀλολυγὼν, πυγὴ, τρυγὼν, κόκκυξ, κόκκυγος, Nicand. Theriac. v. 854. Et in Homer. Batrach. bis producitur aor. 2. ἀπέφυγον. Anceps γύγης.

4. Υδ. ἄβυδος, βοτρυδὸν, ἐριχυδὴς, κῦδος, λυδὸς, τυδεὺς, φερεκύδης.

Indifferent. ὕδωρ.

5. Υθ. ζῦθος, μῦθος, μύθω verbum, πυθὼ nomen. Βυθὸς commune.

Genitivi producuntur, ἀγλῦθος, κώμυθος.

6. Υκ. βρυκὸς, βρύκω, κέρκυρα, μεμυκὼς, πέφυκα, συκῆ, σῦκον, φυκὶς, φῦκος, cum genitivis βόμβυκος, κήρυκος, κήϋκος.

Anceps ἐρύκω: βήβρυξ, βέβρυκος, δοίδυξ, δοίδυκος, Nicand. Alex. v. 622., et Aristoph. πλούτ. 711.

7. Υλ. ἄσυλον, ἀτρακτυλὶς, ἐριφύλη, κένδυλα, μυλεὺς, στῦλος, τύλη, ὕλαξ, ὕλη, φύλας, φυλεὺς, φυλὴ, φυλῶ, χυλός. Item σκῦλον, φῦλον, ἔμφυλος. in Theriac. v. 422. Nicander σκύλα corripit: et v. 514. ἐπιστρογγύλεται producit.

8. Υμ. Verbalia haec producta: ἄρτυμα, εἴλυμα, θῦμα, κῦμα, ῥῦμα, χῦμα, et aliquando λῦμα. Deinde ἀμύμων, ἐγκύμων, θυμὼν, κύμη acervus, στρυμών. Et dissyllaba in υμος: κρυμὸς, ῥυμὸς, χυμὸς, θυμὸς, πρόθυμος. Item ὑμεῖς, ὑμῶν.

Indiff. νώνυμος, ὄμνυμι corripitur a Nazianz. Anecd. epigr. 16., ut θυμὸς ab Orpheo in Hymno Jovis fulmin. v. 18., quum alioquin producantur.

9. Υν. ἄμυνα, βιθυνὸς, γορτυνὶς, γρυνεὺς, δίκτυνα, μαρανδυνὸς, τύνη pro σὺ, ὗνις, φορκυνίς. Item μύνη, φρύνη, θῦνος, φρῦνος. Item ἀνεύθυνος, βόθυνος, κίνδυνος, λάγυνος, ὀρχῦνος, πάχυνος. Item ξυνὸς, ἐπίξυνος. Et φόρκυνος, a φόρκυν. Item δυνω, et polysyllaba in ύνω: ut δηθύνω, μολύνω, ὀτρύνω. Aratus ἀμβλύνεται corripit; Homerus ἀπαμβλύνεται, Herodot. βίῳ Ὁμήρου, et Odyss. 4. ἀρτύνει. Theognis ἐντύνει: Homerus in Batrach. τρωγλοδύνοντα.

Anceps κορύνη.

10. Υπ. γρῦπος, γῦπες, λύπη, ἄλυπος, πανύπους in hymnis Homeri.

11. Υρ. ἄγκυρα, ἁλμυρὴς, γέφυρα, γυρὴ, γυρὸς, κέρκυρα, κινύρη, κῦρος, λάφυρα, λέπυρον, μελίγυρις, νίσυρος, ὀλύρα, ὀνόγυρος, πάπυρος, πίτυρα, πλημμυρὶς, πυρὸς, σκῦρος insula, σύριγξ, σφύρα malleus, τυρὸς, τυρῶ. Item oxytona habentia antepenultimam longam, ἰσχυρὸς (etsi πλούτῳ Aristoph. v. 947. corripitur), ὀϊζυρός.

Item verba in υρω: ut σύρω, φύρω.

Homerus et Orpheus corripiunt ἁλμυρὸς, et Nicander Alex. 132. ἄθυρον.

12. Υσ. Καμβύσης, Διόνυσος, φῦσα, χρυσὸς, πολύχρυσος. Item dativus δάκρυσι apud Nazianz. Anecd. epigr. 82., quum alioquin corripi debeat.

Verba in υω penultimam futuri et aoristi ancipitem habent, sed tamen notentur: ἀνύσω, θύσω, λύσω, producuntur. Item ἔδυσεν, ἔκυσα, ἐνέφυσεν, ἤυσε, δακρύσας, λύσατε. Corripiuntur, ἐκτανύσεις, εἴλυσεν, ἐρύσαντο.

In υζω, dant υς breve: ut κλύσω.

13. Υτ. ἀδάκρυτος, ἀλίτρυτος, ἄτρυτος, ἀϋτὴ, βηρυτὸς, βουλυτὸς, γωρυτὸς, κωκυτὸς, λύτωρ, μηνυτὴρ, μηνύτωρ, μηνυτὴς, πρεσβύτης, πρεσβῦτις, ῥυτὴ, ῥυτὶς, ῥυτὸς, ῥύτωρ, σκῦτος.

14. Υφ. ἔνστυφος, κέλυφος, κυφὸς, κύφων, στῦφος, στύφω, τῦφος. Et praeterita κέκυφα, τέτυφα.

15. Υχ. βρυχὴ, ἐριβρύχης, σαμψῦχος, τρῦχος, ψυχή. Et composita ab ὀρύττω: τοιχωρῦχος, τυμβωρῦχος. Et verba in υχω: ut βρύχω, τρύχω, ψύχω. De his omnibus diligenter scripserunt Renatus Guilloneus, Franciscus Vergaras, et Abdias Praetorius.

DE CARMINIBVS

OBSERVATIONES QVAEDAM

1. Carmina, pedes, scansio eadem fere, quae apud Lanos. Vsitatiora, et faciliora genera carminum apud Graecos, hexametrum, sive heroicum, pentametrum, iambicum.

2. Apud Graecos nulla fit synaloephe, nisi apostropho notetur.

3. Graeci versus saepenumero caesura carent.

4. Caesura, vel saltem species caesurae crebro breves syllabas producit.

5. Spondaici versus apud Graecos frequentes sunt.

6. Saepe fit synaeresis: ut χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Iliad. α. χρυσέῳ ἀ, dactylus est.

7. Versus ἀκέφαλος: hoc est, cuius initium est indifferens: ut, ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκοντο. Iliad. ψ, ubi initio iambus pro spondaeo.

8. Versus μύουρος, hoc est postremo pede claudicans, sive circa fincm angustus: ut τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν: ubi in fine pyrrhichius pro spondaeo.

9. Interdum brevis vocalis etiam spiritu aspero longa fit.

10. Versus hypermeter, hoc est syllaba abundans.

Synaeresis, sive synecphonesis, vocalem brevem ante aliam, plerumque longam, in carminis dimensione collidit.

Diaeresis diphthongum distrahit in suas vocales, aut longam in suas breves dissolvit.

Tmesis membra vocis compositae disterminat, interventu unius, vel plurium dictionum.

Systole longam corripit.

Diastole, sive ectasis brevem producit.

Caesura extendit syllabam brevem in fine dictionis, et initio pedis.

Licentia poëtica, quae ut nullis legibus constricta est, longas corripit, et breves producit, et ancipites in eadem dictione, eodem versu et producit, et corripit, sive propter metri necessitatem, sive ad numerorum varietatem, et elegantiam.

Quia vero poëtas maxime difficiles facit dialectus, ideo de dialectis aliqua.

DE GRAECIS DIALECTIS

Quinque numerantur apud Graecos dialecti; quae sunt in usu praecipuo, ut scribit Clemens Alexandrinus lib. 1. Strom. p. 338. communis, Attica, Ionica, Dorica, Aeolica. Sed regio quaelibet suas habebat.

PRIMA DECLINATIO

S. N. ὁ Αἰνείας com. Αἰνείης Ion. Αἰνείαο poëtice.
G. τοῦ Αἰνείου com. Αἰνείεω Ion. Αἰνείαο Aeolice, vel Boeotice, Αἰνεία Dorice, Αἰνείω poëtice.
D. τῷ Αἰνείᾳ com. Αἰνείῃ Ion.
A. τὸν Αἰνείαν com. Αἰνείην, et Αἰνείεα Ion.
V. ὦ Αἰνεία com. Αἰνείας Attice.
D. N. et A. τὼ Αἰνεία.
G. et D. τοῖν Αἰνείαιν.
V. ὦ Αἰνεία.

P. N. οἱ Αἰνεῖαι.

G. τῶν Αἰνειῶν com. Αἰνειέων Ionice, Αἰνειάων Aeolice, Αἰνειᾶν Dorice.

D. τοῖς Αἰνείαις com. Αἰνείῃς, Αἰνείαισι, Αἰνείῃσι Ionice et Dorice.

A. τοὺς Αἰνείας com. Αἰνείεας Ionice.

V. ὦ Αἰνεῖαι.

Regulae plurium partium orationis communes.

1. α longum frequenter mutatur Ionice in η, sed α breve rarius: ut ἱστορία, ἱστορίη: δράω, δράσω, δρήσω: πράξας, πρήξας: ἀναίδειαν, ἀναιδείην.

2. η mutatur Dorice in α longum; ut χρύσης, χρύσας: λήψῃ, λάψῃ: σινόμενη, σινομένα.

3. Vbi Dores η servant, ibi Boeoti id mutant in ει: ubi illi η in α mutant, ibi hi id retinent: ut ἥρως, εἵρως: ἁδὺ. ἡδύ.

SECVNDA DECLINATIO

S. N. ἡ μέλισσα.

G. τῆς μελίσσης communiter, μελίσσας Doricc.

D. τῇ μελίσσῃ communiter, μελίσσᾳ Doricc.

A. τὴν μέλισσαν· εὔπλοίην pro εὔπλοιαν. Iliad. ι. v. 362.

V. ὦ μέλισσα.

D. N. et A. τὰ μελίσσα.

G. et A. ταῖν μελίσσαιν.

V. ὦ μελίσσα.

P. N. αἱ μέλισσαι.

G. τῶ μελισσῶν communiter, μελισσέων Ionice, μελισσάων Aeolice μελισσᾶν Dorice.

D. ταῖς μελίσσαις communiter, μελίσσῃς, μελίσσαισι, μελίσσῃσι, Ionice et Dorice.

A. τὰς μελίσσας.

V. ὦ μέλισσαι.

TERTIA DECLINATIO

S. N. ὁ λόγος.

G. τοῦ λόγου communiter, λόγοιο Ionice, et Doricc, λόγω Dorice sine iota subscripto.

D. τῷ λόγῳ.
A. τὸν λόγον.
V. ὦ λόγε communiter, λόγος Attice.
D. N. et A. τὼ λόγω.
G. et D. τοῖν λόγοιν communiter, λόγοϊιν poëtice.
V. ὦ λόγω.
P. N. οἱ λόγοι.
G. τῶν λόγων.
D. τοῖς λόγοις communiter, λόγοισι Ionice et Dorice.
A. τοὺς λόγους communiter, λόγως et λόγος Dorice.
V. ὦ λόγοι.

QVARTA DECLINATIO

Genitivus singularis poëtice assumit ο: ut ὁ πετεὼς, τοῦ πετεὼ, πετεῶο.

QVINTA DECLINATIO

Poëtae formant pluralem dativum a nominativo plurali, addendo σι, et α neutrorum in εσ mutando: ut ἀνὴρ, ἄνδρες, ἄνδρεσσι: τρὼς, τρῶες, τρώεσσι: ἔπος, ἔπεα, ἐπέεσσι.

Regula plurium declinationum et casuum communis.

Poëtice casib. additur syllaba φι, aut φιν: ut
ἡ ἑτέρα, ἑτέρηφι vel ἑτέρηφιν.
τῆς εὐνῆς, εὐνῆφι ab εὐνή.
τῇ ἠνορέῃ, ἠνορέηφι ab ἠνορέα.
τὴν εὐνὴν, εὐνῆφι.
ὦ οὐρανία, οὐρανίαφι,
τοῦ πόντου, ποντόφι, a πόντος.
ταῖς κοτυληδόσι, κοτυληδονόφι, a κοτυληδών.
τοῖς ὄχεσι, ὄχεσφι, ab ὄχος, εος.
τὰ στήθεα, στήθεσφι, a στῆθος.
τοῦ αὐτοῦ, αὐτόφι, ab αὐτός.

Contra in multis fit ἀποκοπὴ: ut τὸ κρὶ, pro κρίμνον: τὸ σκέπα pro σκέπασμα: τὸν ποσειδῶ pro ποσειδῶνα.

PRONOMINA

ΕΓΩ

S. N. ἐγὼ communiter, ἔγωγε Att. ἐγὼν Aeolice et Dorice, ἐγώνη Dorice.
G. ἐμοῦ et μοῦ communiter, ἐμέο et ἐμεῖο Ionice, ἐμέοθεν et ἐμέθεν Att. ἐμεῦ et μεῦ Aeolice et Dorice.
D. ἐμοὶ et μοὶ comm. ἐμὶν, et μὶν, et ἐμοίνη Dorice.
A. ἐμὲ et μέ.
D. N. et A. νῶϊ, et νῷ vel νὼ communiter, ἄμμε Aeolice.
G. et D. νῶϊν, νῷν.
P. N. ἡμεῖς communiter, ἡμέες Ionice, ἄμες Dorice, ἄμμες Aeolice.
G. ἡμῶν communiter, ἡμέων et ἡμείων Ionice, ἀμῶν Dorice, ἄμμων et ἀμμέων Aeolice.
D. ἡμῖν, communiter, ἧμιν Att. ἡμὶν, ἀμὶν, et ἀμῖν Dorice, ἄμμι, et ἄμμιν Aeolice.
A. ἡμᾶς comm. ἡμέας Ionice, ἀμᾶς Dorice, ἄμμε, et ἄμμας Aeolice.

ΣΥ.

S. N. σὺ comm. τὺ et τύνη Dorice.
G. σοῦ communiter, σέο et σεῖο Ionice, σέοθεν, et σέθεν Attice, σεῦ Aeolice et Dorice, τεῦ Dor.
D. σοὶ communiter, τοὶ et τεἳν Dorice.
A. σὲ communiter, τὺ Dorice.
V. σύ.
D. N. et A. σφῶϊ, et σφῷ vel σφὼ communiter, ὔμμε Aeolice.
G. et D. σφῶϊν, σφῷν.
P. N. ὑμεῖς communiter, ὑμέες Ionice, ὔμες Dorice, ὔμμες Aeolice.
G. ὑμῶν communiter, ὑμέων et ὑμείων Ionice, ὑμμέων Aeolice.
D. ὑμῖν communiter, ὑμὶν poëtice, ὔμμι et ὔμμιν Aeolice.
A. ὑμᾶς communiter, ὑμέας Ionice, ὔμμας Aeolice.

Οὗ.

S. G. οὗ communiter, ἕο et εἷο Ion., ἕοθεν et ἕθεν Attice, εὗ Dorice.
D. οἷ, apud Soph. σφὶν, ei.
A. ἓ, apud Eurip. σφὲ, eum, eam.
D. N. et A. σφωὲ, σφέ.
G. et D. σφωὶν, σφίν.
P. N. σφεῖς communiter, σφέες Ionice, σφὲς Dorice.
G. σφῶν communiter, σφέων et σφείων Ionice.
D. σφίσι communiter, σφὶ et σφὶν poëtice.
A. σφᾶς communiter, σφέας Ionice, σφὲ Aeolice.

Μὶν, vel νὶν se; ipsum, ipsam, etc. Dorica sunt. Item νὶν pro αὐτὰς, apud Sophoclem.

Ἐκεῖνος communiter, κεῖνος poëtice, τῆνος Dorice.

VERBA

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S.	τάττω	τάττεις	τάττει.
Dor.	τετάχω	τάττες	τάττε.
Aeolice		τάττης	τάττη.
sine iota subscripto.			
D.		τάττετον	τάττετον.
P.	τάττομεν	τάττετε	τάττουσι.
Dor.	τάττομες		τάττοντι.

Ab ὁρῶ apud Homerum est ὁράας, pro ὁρᾷς: ab ἐῶ, ἐάα, pro ἐᾷ, sinit: priore α brevi, posteriore longo.

Imperfectum.

S.	ἔταττον	ἔταττες		ἔταττε.
Poët.	τάττεσκον	τάττεσκες	Ion.	τάττεσκε.
D.		ἐτάττετον		ἐταττέτην.
P.	ἐτάττομεν	ἐτάττετε		ἔτατττον.
Dor.	ἐτάττομες		Boeot.	ἐτάττοσαν.
			Poët.	τάττεσκον.

REGVLA GENERALIS

Iones, et poëtae quodlibet augmentum abiiciunt: ut, τάττε, pro ἔταττε: ἄκουσε, pro ἤκουσε.

Interdum aoristos ἀναδιπλασιασμῷ plus aequo augent: ut, ἐχάροντο, κεχάροντο: λαβέσθαι, λελαβέσθαι.

Τάττεσκε a communi ἔταττες, abiiciendo augmento, et ν: addendo. Sic aoristi, ἔταξας, τάξασκε: ἔταγες, τάγεσκε. Penultimae vero vocales longae, aut diphthongi corripiuntur: ut

Ἐποίεις, ποίεσκε: ἐχρύσους, χρύσοσκε: ἐτίθης, τίθεσκε: ἵστης, ἵστασκε: ἐδίδως, δίδοσκε: ἔθης, θέσκε: ἔστης, στάσκε: ἔδως, δόσκε.

Praeteritum perfectum.

S.	τέταχα	τέταχας	τέταχε.
D.		τετάχατον	τετάχατον.
P.	τετάχαμεν	τετάχατε	τετάχασι.
Dor.	τετάχαμες		τετάχαντι.
			τέταχαν Chalcidice.

Plusquam perfectum.

S.	ἐτετάχειν	ἐτετάχεις	ἐτετάχει.
Ion.	ἐτετάχεα		ἐτετάχεε.
Att.	ἐτετάχη		ἐτετάχη.

REGVLA GENERALIS

Ionum sunt dissolutiones, contractiones Atticorum: ut ποιέω, ποιῶ, ἐβόαον, ἐβόων: ἐτετύφεα, vel ἐτετύφεε, ἐτετύφη.

D.		ἐτετάχειτον	ἐτεταχείτην.
P.	ἐτετάχειμεν	ἐτετάχειτε	ἐτετάχεισαν.
Dor.	ἐτετάχειμες		Att. ἐτετάχεσαν.

Abiicitur nonnunquam Attice ε a principio tertiarum personarum singularis et pluralis numeri: ut συγγεγόνει, τεθρύλλητο, πεποιήκεσαν: a συγγένομαι, θρυλλέομαι, ποιέω.

Aoristus primus.

S.	ἔταξα	ἔταξας	ἔταξε.
	Poët. τάξασκον	τάξασκες	Ion. τάξασκε.
D.		ἐτάξατον	ἐταξάτην.
P.	ἐτάξαμεν	ἐτάξατε	ἔταξαν.
	Dor. ἐτάξαμες		Boeot. ἐτάξασαν.

Aoristus secundus.

S.	ἔταγον	ἔταγες	ἔταγε.
	Poët. τάγεσκον	τάγεσκες	Ion. τάγεσκε.
D.		ἐτάγετον	ἐταγέτην.
P.	ἐτάγομεν	ἐτάγετε	ἔταγον.
	Dor. ἐτάγομες		Boeot. ἐτάγοσαν.

Futurum primum.

S.	τάξω	τάξεις	τάξει.
	Dor. ταξῶ	ταξεῖς	ταξεῖ.
		Aeol. τάξῃς	τάξῃ.
D.		τάξετον	τάξετον.
		Dor. ταξεῖτον	ταξεῖτον.
P.	τάξομεν	τάξετε	τάξουσι.
	Dor. ταξοῦμες	ταξεῖτε	ταξοῦντι.

Aeoles pro ψαλῶ, σπερῶ, faciunt ψάλσω, et σπέρσω.

Futurum secundum.

S.	ταγῶ	ταγεῖς	ταγεῖ.
D.		ταγεῖτον	ταγεῖτον.
P.	ταγοῦμεν	ταγεῖτε	ταγοῦσι.
	Dor. ταγοῦμες		ταγοῦντι.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens.

S.		τάττε	ταττέτω.
D.		τάττετον	ταττέτων.
P.		τάττετε	ταττέτωσαν.
			Att. ταττόντων.

Praeteritum perfectum.

S.		τέταχε	τεταχέτω
D.		τετάχετον	τεταχέτων.
P.		τετάχετε	τεταχέτωσαν.

Aoristus primus.

S.		τάξον	ταξάτω.
D.		τάξατον	ταξάτων.
P.		τάξατε	ταξάτωσαν.
			Att. ταξάντων.

Aoristus secundus.

S.		τάγε	ταγέτω.
		τάγον more Syracusanorum.	
D.		τάγετον	ταγέτων.
P.		τάγετε	ταγέτωσαν.
			Att. ταγόντων.

MODVS OPTATIVVS

Praesens.

S.	τάττοιμι	τάττοις	τάττοι.
D.		τάττοιτον	ταττοίτην.
P.	τάττοιμεν	τάττοιτε	τάττοιεν.
	Dor. τάττοιμες.		

Τρέφοιν pro τρέφοιμι, Euripid. ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας. Varinus in Lexico, quod ἐν ἀμαλθείας κέρᾳ continetur.

Praeteritum perfectum.

S.	τετάχοιμι	τετάχοις	τετάχοι.
D.		τετάχοιτον	τεταχοίτην.
P.	τετάχοιμεν	τετάχοιτε	τετάχοιεν.
	Dor. τετάχοιμες.		

Aoristus primus.

S.	τάξαιμι	τάξαις	τάξαι.
D.		τάξαιτον	ταξαίτην.
P.	τάξαιμεν	τάξαιτε	τάξαιεν.

Dor. τάξαιμες. Iob. 18. θηρεύσαισαν. ὀλέσαισαν, ἔλθοισαν: pro θηρεύσαιεν, ὀλέσαιεν, ἔλθοιεν.

Aoristus secundus.

S.	τάγοιμι	τάγοις	τάγοι.
D.		τάγοιτον	ταγοίτην.
P.	τάγοιμεν	τάγοιτε	τάγοιεν.

Dor. τάγοιμες.
εἴποιεν pro εἴποι. Aristot. 8. polit. 5. λόγοις, οὓς ἄν τις εἴποιεν.

Futurum primum.

S.	τάξοιμι	τάξοις	τάξοι.
D.		τάξοιτον	ταξοίτην.
P.	τάξοιμεν	τάξοιτε	τάξοιεν.

Dor. τάξοιμες.

Futurum secundum.

S.	ταγοῖμι	ταγοῖς	ταγοῖ.
D.		ταγοῖτον	ταγοίτην.
P.	ταγοῖμεν	ταγοῖτε	ταγοῖεν.

Dor. ταγοῖμες.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens.

S.	ἐὰν τάττω	τάττῃς	τάττῃ.
		Ionice	τάττῃσι.
D.		ἐὰν τάττητον	τάττητον.
P.	ἐὰν τάττωμεν	τάττητε	τάττωσι.

Dor. τάττωμες.

Praeteritum perfectum.

S.	ἐὰν τετάχω	τετάχῃς	τετάχῃ.
D.		ἐὰν τετάχητον	τετάχητον.
P.	ἐὰν τετάχωμεν	τετάχητε	τετάχωσι.

Dor. τετάχωμες.

Aoristus primus.

S.	ἐὰν τάξω	τάξῃς	τάξῃ.
D.		ἐὰν τάξητον	τάξητον.
P.	ἐὰν τάξωμεν	τάξητε	τάξωσι.

Dor. τάξωμες.

Aoristus secundus.

S.	ἐὰν τάγω	τάγῃς	τάγῃ.
			Ion. τάγῃσι.
D.		ἐὰν τάγητον	τάγητον.
P.	ἐὰν τάγωμεν	τάγητε	τάγωσι.

Dor. τάγωμες.

MODVS INFINITIVVS

Praesens.

τάττειν communiter.
τάττεν Dorice.
τάττην Aeolice et Dorice.
ταττέμεναι Attice et Dorice.
ταττέμεν Ionice.

βοᾶν communiter, βοαῖς Aeolice. χρυσοῦν communiter, χρυσοῖς Aeolice.

Apud Homerum ἀσχαλάαν, ultima longa, pro ἀσχαλᾶν.

Praeteritum perfectum.

τεταχέναι.
τεταχέμεναι Dor. et Attice.
τεταχέμεν Ion.

Aoristus primus.

τάξαι comm., τάξαιμεν Ion., ταξάμεναι Att.

Aoristus secundus.

ταγεῖν comm.
ταγέν Dor.
ταγέμεναι Att. Dor.
ταγέμεν, Ion.
ταγέειν, dissolutione τοῦ ταγεῖν Ionica.

Futurum primum.

τάξειν, variatur ut praesens.

Futurum secundum.

ταγεῖν, variatur ut aorist. 2.

Dissolutio Ionica fit etiam in aliis modis activae διαθέσεως, itemque in quibusdam reliquarum διαθέσεων: ut

λειανῶ, λειανέω. Iliad. ο, v. 261.
μενεῖ, μενέει. Nonnus cap. 14. παραφράσεως εὐαγ.
ἀγγελοῦσι, ἀγγελέουσι, Iliad. ι.
ἀρτυνοῦσι, ἀρτυνέουσι, Odyss. α.
φάγοις, φαγέοις, Phocylides.
διακρίνωσι, διακρινέωσι, Iliad. β.
μιγῶσι, μιγέωσι, ibidem.
πλυνοῦσα, πλυνέουσα, Odyss. ζ.

PASSIVVM

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S.	τάττομαι	τάττῃ	τάττεται.
		Ion. τάττεαι	
		Att. τάττει.	
D.	ταττόμεθον	τάττεσθον	τάττεσθον.
P.	ταττόμεθα	τάττεσθε	τάττονται.

Dor. et Ion. ταττόμεσθα.

Imperfectum.

S.	ἐταττόμην	ἐτάττου	ἐτάττετο.
		Ion. ἐτάττεο	
		Dor. ἐτάττευ.	
D.	ἐταττόμεθον	ἐτάττεσθον	ἐταττέσθην.
P.	ἐταττόμεθα	ἐτάττεσθε	ἐτάττοντο.

Dor. et Ion. ἐταττόμεσθα.

Ου mutatur Dorice in
1. ω, extra crasin: ut μοῦσα, μῶσα, βουκόλος, βωκόλος.
2. ευ, in crasi: ut Δημοσθένεος, ους, Δημοσθένευς: ποιέονται, οῦνται, ποιεῦνται, ποιέουσα, οῦσα, ποιεῦσα. Sic κείσομαι, Dorice κεισοῦμαι et κεισεῦμαι.
3. οι, in participiis foemininis barytonorum praesentis temporis: ut τύπτουσα, τύπτοισα.

Praeteritum perfectum.

S. τέταγμαι	τέταξαι	τέτακται.
D. τετάγμεθον	τέταχθον	τέταχθον.
P. τετάγμεθα	τέταχθε	τεταγμένοι εἰσί.
Dor. τετάγμεσθα		Ion. τετάχαται.

φράζομαι, πέφρασμαι communiter, πέφραδμαι Attice.

Plusquam perfectum.

S. ἐτετάγμην	ἐτέταξο	ἐτέτακτο.
D. ἐτετάγμεθον	ἐτέταχθον	ἐτετάχθην.
P. ἐτετάγμεθα	ἐτέταχθε	τεταγμένοι ἦσαν.
Dor. ἐτετάγμεσθα		Ion. ἐτετάχατο.

Aoristus primus.

S. ἐτάχθην	ἐτάχθης	ἐτάχθη.
D.	ἐτάχθητον	ἐταχθήτην.
P. ἐτάχθημεν	ἐτάχθητε	ἐτάχθησαν.
Dor. ἐτάχθημες		Boeot. ἐτάχθεν.

ἐκρίνθην et ἐκλίνθην poëtica sunt, pro ἐκρίθην et ἐκλίθην, a κρίνομαι et κλίνομαι.

Aoristus secundus.

S. ἐτάγην	ἐτάγης	ἐτάγη.
D.	ἐτάγητον	ἐταγήτην.
P. ἐτάγημεν	ἐτάγητε	ἐτάγησαν.
Dor. ἐτάγημες		Boeot. ἔταγεν.

Futurum primum.

S.	ταχθήσομαι	ταχθήσῃ	ταχθήσεται.
		Ion. ταχθήσεαι	
		Att. ταχθήσει.	
D.	ταχθησόμεθον	ταχθήσεσθον	ταχθήσεσθον.
P.	ταχθησόμεθα	ταχθήσεσθε	ταχθήσονται.
	Dor. ταχθησόμεσθα.		

Futurum secundum.

S.	ταγήσομαι	ταγήσῃ	ταγήσεται.
		Ion. ταγήσεαι	
		Att. ταγήσει.	
D.	ταγησόμεθον	ταγήσεσθον	ταγήσεσθον.
P.	ταγησόμεθα	ταγήσεσθε	ταγήσονται.
	Dor. ταγησόμεσθα.		

Paulo post futurum.

S.	τετάξομαι	τετάξῃ	τετάξεται.
		Ion. τετάξεαι	
		Att. τετάξει.	
D.	τεταξόμεθον	τετάξεσθον	τετάξεσθον.
P.	τεταξόμεθα	τετάξεσθε	τετάξονται.
	Dor. τεταξόμεσθα.		

MODVS IMPERATIVVS

Praesens.

S.	τάττου	ταττέσθω.
	Ion. τάττεο	
	Dor. τάττευ.	
D.	τάττεσθον	ταττέσθων.
P.	τάττεσθε	ταττέσθωσαν.
		Att. ταττέσθων.

στεφανούσθων, coronentur: Synes. περὶ δώρου.

Praeteritum perfectum.

S.	τέταξο	τετάχθω.
D.	τέταχθον	τετάχθων.
P.	τέταχθε	τετάχθωσαν.

Aoristus primus.

S.		τάχθητι	ταχθήτω.
D.		τάχθητον	ταχθήτων.
P.		τάχθητε	ταχθήτωσαν.

Aoristus secundus.

S.		τάγηθι	ταγήτω.
D.		τάγητον	ταγήτων.
P.		τάγητε	ταγήτωσαν.

MODVS OPTATIVVS

Praesens.

S.	ταττοίμην	τάττοιο	τάττοιτο.
D.	ταττοίμεθον	τάττοισθον	ταττοίσθην.
P.	ταττοίμεθα	τάττοισθε	τάττοιντο.
	Dor. ταττοίμεσθα	Ion. et poët.	ταττοίατο.

Praeteritum perfectum.

S.	τεταγμένος εἴην	εἴης	εἴη.
D.		τεταγμένω εἴητον	εἰήτην.
P.	τεταγμένοι εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.

Aoristus primus.

S.	ταχθείην	ταχθείης	ταχθείη.
D.		ταχθείητον	ταχθειήτην.
P.	ταχθείημεν	ταχθείητε	ταχθείησαν.
	Dor. ταχθείημες.		
	Sync. ταχθεῖμεν	ταχθεῖτε	ταχθεῖεν.

Aoristus secundus.

S.	ταγείην	ταγείης	ταγείη.
D.		ταγείητον	ταγειήτην.
P.	ταγείημεν	ταγείητε	ταγείησαν.
	Dor. ταγείημες.		
	Sync. ταγεῖμην	ταγεῖτε	ταγεῖεν.

Futurum primum.

S. ταχθησοίμην	ταχθήσοιο	ταχθήσοιτο.
D. ταχθησοίμεθον	ταχθήσοισθον	ταχθησοίσθην.
P. ταχθησοίμεθα	ταχθήσοισθε	ταχθήσοιντο.
Dor. ταχθησοίμεσθα		Ion. et poët. ταχθησοίατο.

Futurum secundum.

S. ταγησοίμην	ταγήσοιο	ταγήσοιτο.
D. ταγησοίμεθον	ταγήσοισθον	ταγησοίσθην.
P. ταγησοίμεθα	ταγήσοισθε	ταγήσοιντο.
Dor. ταγησοίμεσθα		poët. ταγησοίατο.

Paulo post futurum.

S. τεταξοίμην	τετάξοιο	τετάξοιτο.
D. τεταξοίμεθον	τετάξοισθον	τεταξοίσθην.
P. τεταξοίμεθα	τετάξοισθε	τετάξοιντο.
Dor. τεταξοίμεσθα		Ion. et poët. τεταξοίατο.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens.

S. ἐὰν τάττωμαι	τάττῃ	τάττηται.
	Ion. τάττηαι.	
D. ἐὰν ταττώμεθον	τάττησθον	τάττησθον.
P. ἐὰν ταττώμεθα	τάττησθε	τάττωνται.
Dor. ταττώμεσθα.		

Praeteritum perfectum.

S. ἐὰν τεταγμένος ὦ	ᾖς	ᾖ.
D.	ἐὰν τεταγμένω ἦτον	ἦτον.
P. ἐὰν τεταγμένοι ὦμεν	ἦτε	ὦσι.

Aoristus primus.

S. ἐὰν ταχθῶ	ταχθῇς	ταχθῇ.
D.	ἐὰν ταχθῆτον	ταχθῆτον.
P. ἐὰν ταχθῶμεν	ταχθῆτε	ταχθῶσι.
Dor. ταχθῶμες.		

Aoristus secundus.

S. ἐὰν ταγῶ	ταγῇς	ταγῇ.
D.	ἐὰν ταγῆτον	ταγῆτον.
P. ἐὰν ταγῶμεν	ταγῆτε	ταγῶσι.
Dor. ταγῶμες.		

MODVS INFINITIVVS

Praesens τάττεσθαι.
Praeterit. τετάχθαι.
Aor. 1. ταχθῆναι communiter, ταχθήμεναι Att. et Dor., ταχθῆμεν Ion.
Aor. 2. ταγῆναι communiter, ταγήμεναι Att. et Dor., ταγῆμεν Ion.
Fut. 1. ταχθήσεσθαι.
Fut. 2. ταγήσεσθαι.
Paulo post fut. τετάξεσθαι.

MEDIVM

MODVS INDICATIVVS

Praeteritum.

S. τέταγα	τέταγας	τέταγε.
D.	τετάγατον	τετάγατον.
P. τετάγαμεν	τετάγατε	τετάγασι.
Dor. τετάγαμες		τετάγαντι.

Plusquam perfectum.

S. ἐτετάγειν	ἐτετάγεις	ἐτετάγει.
Ion. ἐτετάγεα		ἐτετάγεε.
Att. ἐτετάγη		ἐτετάγη.
Sic. εἴδω, εἴδειν, ᾔδειν, ᾔδεα, ᾔδεε, ᾔδη.		
D.	ἐτετάγειτον	ἐτεταγείτην.
P. ἐτετάγειμεν	ἐτετάγειτε	ἐτετάγεισαν.
Dor. ἐτετάγειμες.		

Aoristus primus.

S. ἐταξάμην	ἐτάξω	ἐτάξατο.
	Ion. ἐτάξαο	

μνησάσκετο pro ἐμνήσατο: Iliad. λ. v. 565.

D. ἐταξάμεθον	ἐτάξασθον	ἐταξάσθην.
P. ἐταξάμεθα	ἐτάξασθε	ἐτάξαντο.
Dor. ἐταξάμεσθα.		

Aoristus secundus.

S. ἐταγόμην	ἐτάγου	ἐτάγετο.
	Ion. ἐτάγεο	
	Dor. ἐτάγευ.	
D. ἐταγόμεθον	ἐτάγεσθον	ἐταγέσθην.
P. ἐταγόμεθα	ἐτάγεσθε	ἐτάγοντο.
Dor. ἐταγόμεσθα.		

Futurum primum.

S. τάξομαι	τάξῃ	τάξεται.
Dor. ταξοῦμαι etc.	Ion. τάξεαι	
	Att. τάξει.	
D. ταξόμεθον	τάξεσθον	τάξεσθον.
P. ταξόμεθα	τάξεσθε	τάξονται.
Dor. ταξόμεσθα.		

Futurum secundum.

S. ταγοῦμαι	ταγῇ	ταγεῖται.
	Ion. ταγεῖαι	
	Att. ταγεῖ.	
D. ταγοῦμεθον	ταγεῖσθον	ταγεῖσθον.
P. ταγούμεθα	ταγεῖσθε	ταγοῦνται.
Dor. ταγούμεσθα.		

MODVS IMPERATIVVS

Praeteritum.

S.	τέταγε	τεταγέτω.
D.	τετάγετον	τεταγέτων.
P.	τετάγετε	τεταγέτωσαν.

Aoristus primus.

S.	τάξαι	ταξάσθω.
D.	τάξασθον	ταξάσθων.
P.	τάξασθε	ταξάσθωσαν.
		Att. ταξάσθων.

Aoristus secundus

S.	ταγοῦ	ταγέσθω.
D.	τάγεσθον	ταγέσθων.
P.	τάγεσθε	ταγέσθωσαν.
		Att. ταγέσθων.

MODVS OPTATIVVS

Praeteritum.

S. τετάγοιμι	τετάγοις	τετάγοι.
D.	τετάγοιτον	τεταγοίτην.
P. τετάγοιμεν	τετάγοιτε	τετάγοιεν.

Aoristus primus.

S. ταξαίμην	τάξαιο	τάξαιτο.
D. ταξαίμεθον	τάξαισθον	ταξαίσθην.
P. ταξαίμεθα	τάξαισθε	τάξαιντο.
Dor. ταξαίμεσθα		Ion. et poët. ταξαίατο.

Aoristus secundus

S. ταγοίμην	τάγοιο	τάγοιτο.
D. ταγοίμεθον	τάγοισθον	ταγοίσθην.
P. ταγοίμεθα	τάγοισθε	τάγοιντο.
Dor. ταγοίμεσθα		Ion. et poët. ταγοίατο.

Futurum primum.

S. ταξοίμην	τάξοιο	τάξοιτο.
D. ταξοίμεθον	τάξοισθον	ταξοίσθην.
P. ταξοίμεθα	τάξοισθε	τάξοιντο.
Dor. ταξοίμεσθα		poët. ταξοίατο.

Futurum secundum

S. ταγοίμην	ταγοῖο	ταγοῖτο.
D. ταγοίμεθον	ταγοῖσθον	ταγοίσθην.
P. ταγοίμεθα	ταγοῖσθε	ταγοῖντο.
Dor. ταγοίμεσθα	Ion. et poët.	ταγοίατο.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praeteritum.

S. ἐὰν τετάγω	τετάγῃς	τετάγῃ.
D.	τετάγητον	τετάγητον.
P. ἐὰν τετάγωμεν	τετάγητε	τετάγωσι.
Dor. τετάγωμες.		

Aoristus primus.

S. ἐὰν τάξωμαι	τάξῃ	τάξηται.
	Ion. τάξηαι.	
D. ἐὰν ταξώμεθον	τάξησθον	τάξησθον.
P. ἐὰν ταξώμεθα	τάξησθε	τάξωνται.
Dor. ταξώμεσθα.		

Aoristus secundus.

S. ἐὰν τάγωμαι	τάγῃ	τάγηται.
	Ion. τάγηαι.	
D. ἐὰν ταγώμεθον	τάγησθον	τάγησθον.
P. ἐὰν ταγώμεθα	τάγησθε	τάγωνται.
Dor. ἐὰν ταγώμεσθα.		

MODVS INFINITIVVS

Praeteritum.

τεταγέναι commun., τεταγέμεναι Att. et Dor., τεταγέμεν Ion.

Aor. 1. τάξασθαι.
Aor. 2. ταγέσθαι.
Fut. 1. τάξεσθαι.
Fut. 2. ταγεῖσθαι.

SVBSTANTIVVM εἰμὶ

MODVS INDICATIVVS

Praesens.

S. εἰμὶ	εἶς, καὶ εἶ	ἐστί.
Dor. ἐμμὶ,	comm. ἔῃ ab ἔομαι	Dor. ἐντί.
	Att. ἔει.	
	Dor. et poët. ἐσσί.	
D.	ἐστὸν	ἐστόν.
P. ἐσμὲν	ἐστὲ	εἰσί.
Dor. εἰμὲν		Ion. ἔασι.
et εἰμὲς		Dor. ἐντί.

Imperfectum.

S. ἦν	ἦς	ἦ.
Ion. ἔα	Aeol. ἦσθα	ἦν.
ἦα		Dor. ἦς.
		poët. ἔην.
Att. ἦ		ἤην.
poët. ἔην		ἦε.
ἔον		ἦεν.
ἔσκον		ἔσκε.
D.	ἦτον	ἤτην.
	ἦστον	ἤστην.
	ἔστον	ἔστην.
P. ἦμεν	ἦτε	ἦσαν.
Dor. ἦμες		ἔσαν.

ἦν ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι. In epigrammate apud Aeschin. κατὰ κτησιφῶντος.

Futurum primum.

S. ἔσομαι	ἔσῃ	ἔσεται
	Ion. ἔσεαι	Sync. ἔσται.
	poët. ἔσσεαι	
Dor. ἐσσοῦμαι	ἐσσῇ	ἐσσεῖται etc.

MODVS IMPERATIVVS

Praesens.

S.	ἔσο	ἔστω.
	ἴσθι	ἤτω.
D.	ἔστον	ἔστων.
P.	ἔστε	ἔστωσαν.
		Att. ἔστων.

MODVS OPTATIVVS

Praesens.

S. εἴην	εἴης	εἴη.
		poët. ἔοι.
D.	εἴητον	εἰήτην.
P. εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.
Sync. εἶμεν	εἶτε	εἶεν.

Futurum primum.

S. ἐσοίμην	ἔσοιο	ἔσοιτο etc.

MODVS SVBIVNCTIVVS

Praesens.

S. ἐὰν ὦ	ᾖς	ᾖ.
Ion. ἔω	ἔῃς	ἔῃ.
	ᾖσθα.	
D.	ἐὰν ἦτον	ἦτον.
P. ἐὰν ὦμεν	ἦτε	ὦσι.
		Ion. ἔωσι.

MODVS INFINITIVVS

Praesens εἶναι commun., ἔμεναι Att. et Dor., ἔμμεναι Aeol., ἔμεν Ion., ἦμεν Dor.
Fut. 1. ἔσεσθαι.

PARTICIPIVM

ὢν et ἐών poët. vel Ion.

1. Attice fit παραγωγή: ut αἰτῶ, αἰτίζω: σελαγῶ, σελαγίζω.

2. Attice σ omittitur, sicut Ionice additur: ut παγήλαυτος pro παγήλαυστος: εὔκτιμένος pro εὐκτισμένος: Θεόσδωρος et Θεόσδοτος pro Θεόδωρος et Θεόδοτος.

3. ο in ω Attice: ut δότης, δώτης: πότης, πώτης: δύο, δύω.

4. Duplex σσ Attice per duplex ττ effertur: θάλασσα, θάλαττα: πράσσω, πράττω.

5. ζ Dorice in σδ solvitur: ut συρίζω, συρίσδω.

6. Futura in σω, a verbis in ζω, per ξω Dorice efferuntur: ut λυγίζω, λυγίσω, λυγιξῶ.

7. Dores ω saepe in α mutant: ut πρῶτος, πρᾶτος: ἐποιήσω, ἐποιήσα, ab ἐποιησάμην. Hinc credo ω pronunciatum fuisse per α obscurum, sicut Hebraeorum Cametz.

8. Dorica sunt δνόφος pro γνόφος: Σωκράτου pro Σωκράτους: μῆον pro μεῖον.

9. Tenues Ionice pro aspiratis ponuntur: ut χιτὼν, κιθὼν: ἀφίκοντο, ἀπίκοντο: ἐφ' ἧς, ἐπ' ἧς, Att. ἐνθέντα pro ἐνταῦθα.

10. Aeoles quoque fugiunt aspirationem: ut οὗτος pro οὗτος: ἀπῆκε pro ἀφῆκε. Ideo olim utebantur litera F, quod digamma Aeolicum dicitur: ut

ἑλένην, Fελένην. Sic Fανὴρ pro ἀνήρ.

11. Aeoles praeponunt, aut postponunt, aut geminant consonantes: ut ῥαδινὸς, βραδινὸς: χαλυβικὸς, χαλυβδικὸς: ὄχος, ὄγχος: ἄμαθος, συγκοπῇ ἄμος, Aeolice ἄμμος. Sic Ἀχιλεὺς, quia ἄχος τοῖς Ἰλιεῦσιν ἐνεποίησε, dolorem Troianis dedit: Aeolice Ἀχιλλεύς. Aliter etiam Ioannes Tzetzes in Lycophrone derivat.

12. Pro τάλας, et τύψας, dicitur Aeolice τάλαις, et τύψαις.

13. Aeolice Πειλεὺς, pro Πηλεύς.

14. Elei σ in ρ mutabant: ut ἵππος, ἵππορ: οὗτος, οὗτορ: μάρτυς, μάρτυρ. Plura de dialectis Ioan. grammaticus, Plutarchus de dialectis apud Homerum, et Corinthus: qui libelli in calce lexicorum additi conspiciuntur. Item in toto Eustathio.

Καὶ τόδε μὲν βαρέαις ὀδύνῃσι πεπαρμένος ἦτορ,
Ἐξ ἀλόχοιο μόρου, ξυνέγραψα πολυπλανὲς ἔργον.
Σοὶ δὲ, βροτῶν σῶτερ, μεγάλου φίλος υἱὲ θεοῖο,
Δόξα κλέος τ' εἰς αἰῶνας περικυδὲς ἅπαντας.

GRAECORVM MENSIVM
DISTRIBVTIO

Secundum Gazam	Secundum Scaligerum	Secundum Petavium
	1. ἑκατομβαιών.	
	2. μεταγειτνιών.	
	3. βοηδρομιών.	
μαιμακτηριών.	4. πυανεψιών.	μαιμακτηριών.
πυανεψιών.	5. μαιμακτηριών.	πυανεψιών.
ἀνθεστηριών.	6. ποσειδεών.	
ποσειδεών.	7. γαμηλιών.	
γαμηλιών.	8. ἀνθεστηριών.	
	9. ἐλαφηβολιών.	
	10. μουνυχιών.	
	11. θαργηλιών.	
	12. σκιῤῥοφοριών.	

His Graecis mensibus Latini respondent.

1. Iunius.
2. Iulius.
3. Augustus.
4. September.
5. October.
6. November.
7. December.
8. Ianuarius.
9. Februarius.
10. Martius.
11. Aprilis.
12. Maius.

Distributio Scaligeri omnium probatissima est, quippe confirmata duabus marmoreis inscriptionibus ex Graecia recens erutis, et a Iacobo Sponio in suo Itiner. Graeciae relatis.

Athenienses enim a solstitio aestivo, quod apud nos in

medium fere Iunium incidit, annum inchoabant, observato praecipue cursu lunae.

ἀνθεστηριὼν magis videtur fuisse Martius, ut doctissimus, et diligentissimus Xylander in fine annotationum in vitas Plutarch. docet.

Mensis divisio.

Mensis dividitur in tres decadas. Prima dicitur ἱσταμένου, sive ἀρχομένου μηνὸς, instantis, vel ineuntis mensis: altera μεσοῦντος, vel ἐπὶ δέκα, vel ἐπὶ δεκάδι, seu δεκάτῃ, medii, vel supra decem: tertia φθίνοντος, λήγοντος, vel ἀπιόντος, praecipitantis, desinentis, exeuntis.

Primus dies mensis dicitur Νουμηνία, novilunium; quia luna mensem et incipiebat, et finiebat.

Vltimus dicitur ἔνη, καὶ νέα, vetus et novus, quia inter elapsum et proxime sequentem mensem intercederet.

Exemplum dierum mensis.

1	Dies Calendae	Νουμηνία	ἱσταμένου, vel ἀρχομένου.
2	IIII	δευτέρα	
3	III	τρίτη	
4	Prid. Non.	τετάρτη	
5	Nonae	πέμπτη	
6	VIII	ἕκτη	
7	VII	ἑβδόμη	
8	VI	ὀγδόη	
9	V	ἐννάτη	
10	IIII	δεκάτη	
11	III	πρώτη	ἐπὶ δέκα.
12	Pridie Id.	δευτέρα	
13	Idus	τρίτη	
14	XVIII	τετάρτη	
15	XVII	πέμπτη	
16	XVI	ἕκτη	
17	XV	ἑβδόμη	
18	XIIII	ὀγδόη	
19	XIII	ἐννάτη	
20	XII	εἰκὰς	
21	XI	δεκάτη φθίνοντος.	

vel πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, seu μετὰ εἰκάδα, et sic deinceps.

22	X	ἐννάτη	φθίνοντος.
23	IX	ὀγδόη	
24	VIII	ἑβδόμη	
25	VII	ἕκτη	
26	VI	πέμπτη	
27	V	τετάρτη	
28	IIII	τρίτη	
29	III	δευτέρα	
30	Pridie Cal.	ἔνη, καὶ νέα, seu τριακάς.	

Quando mensis erit 29. dierum, pro δεκάτη φθίνοντος dicebatur ἐννάτη φθίνοντος, quando plurium quam triginta, post δεκάδα ἐνδεκάτη addebatur.

Vsus apud auctores.

ἑβδόμη ἱσταμένου, septimo idus. Lucianus.

ἐπὶ Χαιρώνδου ἄρχοντος, ἐλαφηβολιῶνος ἕκτῃ ἱσταμένου. Praetore Chaeronda, VIII. idus Februarii. Demosth. περὶ στεφ.

ἐπὶ ἄρχοντος Μνησιφίλου, ἑκατομβαιῶνος ἔνῃ καὶ νέᾳ: Mnesiphilo praetore, pridie calend. Iulii. Ibidem.

DE NOTIS NVMERORVM

Graeci in designandis numeris utuntur literis alphabeticis modis tribus.

1. Quotum locum quaeque litera tenet in alphabeto, eiusdem loci numerum repraesentat. Itaque α 1, β 2, γ 3, usque ad ω 24. Hoc modo numerantur libri Iliados, et Odysseae Homeri: nec ultra 24. progressio fit.

2. Totum alphabetum in tres classes dividitur. Prima est unitatum, ab α usque ad ι denarium numerum: hac nota ϛ (quae τὸ ἐπίσημον vocatur) pro senario usurpata.

Secunda est denariorum, ab ι usque ad ρ centenarium, interiecta pro nonagenario hac nota ϙ, quae ἡ σκόπητα dicitur.

Tertia centuriarum a ρ usque ad finem, pro nongenario, addita hac nota ϡ, quae ἡ χαρακτῆρα nominatur. Singulis his literis et notis quum virgula toni acuti subscribitur, vel, ut quidam volunt, supra inscribitur; prima

classis millenariorum monadas, secunda decadas, tertia centurias significat.

3. Sex dumtaxat literae adhibentur.

I unitatem significat.

Π πέντε
Δ δέκα
Η ἑκατόν
Χ χίλια
Μ μύρια

Hae omnes, praeter Π usque ad numerum quaternarium, sive per se, sive aliis adiunctae multiplicantur.

Decadum, centuriarum, chiliadum, et myriadum quinarios, haec elementa, Δ, Η, Χ, Μ, litera Π inclusa significant.

Maior numerus in compositione minorem praecedit, et in secundo, et in tertio modo.

1	α	I
2	β	II
3	γ	III
4	δ	IIII
5	ε	Π
6	ς	ΠI
7	ζ	ΠII
8	η	ΠIII
9	ϑ	ΠIIII
10	ι	Δ
11	ια	ΔI
12	ιβ	ΔII
13	ιγ	ΔIII
14	ιδ	ΔIIII
15	ιε	ΔΠ
16	ις	ΔΠI
17	ιζ	ΔΠII
18	ιη	ΔΠIII

19	ιθ	ΔΠIIII
20	κ	ΔΔ
21	κα	ΔΔI
22	κβ	ΔΔII
30	λ	ΔΔΔ
31	λα	ΔΔΔI
32	λβ	ΔΔΔII
40	μ	ΔΔΔΔ
41	μα	ΔΔΔΔI
42	μβ	ΔΔΔΔII
50	ν	$\overline{\mathrm{I}\Delta\mathrm{I}}$
51	να	$\overline{\mathrm{I}\Delta\mathrm{I}}$I
52	νβ	$\overline{\mathrm{I}\Delta\mathrm{I}}$II
60	ξ	$\overline{\mathrm{I}\Delta\mathrm{I}}$Δ
70	ο	$\overline{\mathrm{I}\Delta\mathrm{I}}$ΔΔ
80	π	$\overline{\mathrm{I}\Delta\mathrm{I}}$ΔΔΔ
90	ϙ	$\overline{\mathrm{I}\Delta\mathrm{I}}$ΔΔΔΔ
100	ρ	H
200	σ	HH
300	τ	HHH
400	υ	HHHH
500	φ	$\overline{\mathrm{IHI}}$
600	χ	$\overline{\mathrm{IHI}}$H
700	ψ	$\overline{\mathrm{IHI}}$HH
800	ω	$\overline{\mathrm{IHI}}$HHH
900	ται	$\overline{\mathrm{IHI}}$HHHH
1000	͵α vel ά	X
2000	͵β	XX
3000	͵γ	XXX
4000	͵δ	XXXX
5000	͵ε	$\overline{\mathrm{IXI}}$
6000	͵ϛ	$\overline{\mathrm{IXI}}$X
7000	͵ζ	$\overline{\mathrm{IXI}}$XX

8000	͵η	$\overline{\text{IXI}}$XXX
9000	͵ϑ	$\overline{\text{IXI}}$XXXX
10000	͵ι	M etc.

Postremo notandum. $\overline{\delta}$ quatuor significat. δ quatuor millia, δ' quartam partem. Sicut Cos. significat 1 consulem, Coss. 2. consules, Imppp. 3. imperatores: ita ξ' ξ' sexagesimas. Ea geminatio affert pluralem numerum.

ξ' ξ' $\overline{\varsigma}$, sexagesimae sex.

Vt autem casus exprimatur, ultima syllaba superimponitur.

ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ

ΕΥΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

Ἀσπασμὸς τοῦ Ἀγγέλου πρὸς τὴν ἁγιωτάτην

ΠΑΡΘΕΝΟΝ

Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου Ἰησοῦς. Ἁγία Μαρία μῆτερ Θεοῦ, προσεύχου ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, νῦν, καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου ἡμῶν. Ἀμήν.

Σύμβολον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Πιστεύω εἰς τὸν Θεὸν Πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ, καὶ γῆς.
Καὶ εἰς Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν αὐτοῦ ἕνα μόνον, κύριον ἡμῶν.
Συλληφθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, γεννηθέντα ἐκ Μαρίας τῆς Παρθένου.
Παθόντα ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, σταυρωθέντα, θανόντα, καὶ ταφέντα.
Κατελθόντα εἰς ᾅδην, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν.
Ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καθεζόμενον ἐν δεξιᾷ Θεοῦ Πατρὸς τοῦ παντοκράτορος.
Ὅθεν μέλλει ἔρχεσθαι κρῖναι ζῶντας, καὶ νεκρούς.
Πιστεύω εἰς Πνεῦμα Ἅγιον.
Ἁγίαν Ἐκκλησίαν Καθολικὴν, Ἁγίων κοινωνίαν.
Εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.
Σαρκὸς ἀνάστασιν.
Καὶ ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Ὕμνος πρὸς τὴν Ἁγιωτάτην Παρθένον

ΜΑΡΙΑΝ

Χαῖρε Δέσποινα, Μῆτερ ἐλέους, ζωὴ, γλυκύτης, καὶ ἐλπὶς ἡμῶν, χαῖρε. Πρὸς σὲ βοῶμεν οἱ τῆς Εὔας ἐξόριστοι παῖδες. Πρὸς σὲ ἀτενίζομεν στενάζοντες, καὶ θρηνοῦντες ἐν τῇδε τῇ τοῦ κλαυθμῶνος κοιλάδι. Ἄγε δὴ, Συνήγορε ἡμῶν, τοὺς εὐσπλάγχνούς σου ὀφθαλμοὺς ἐφ' ἡμᾶς ἐπίστρεψον καὶ Ἰησοῦν τὸν εὐλογημένον καρπὸν τῆς κοιλίας σου, μετὰ τὴν ὑπερορίαν ταύτην, ἡμῖν ἀνάδειξον. ὦ ἐπιεικὴς, ὦ εὔσπλαγχνε, ὦ ἡδεῖα Παρθένε Μαρία.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Ἐπίγραμμα

GREGORII THEOLOGI

Epigramma.

Εἰς Προαιρέσιον Σοφιστήν.

Μηκέτι Κεκροπίη μεγάλ' εὔχεο: οὐ θέμις ἐστὶν
 Ἡελίου τυτθὴν ἄντα φέρειν δαΐδα,

Οὐδὲ Προαιρεσίου ῥήτρῃ βροτὸν ἄλλον ἐρίζειν,
 Ὅς ποτε ἀρτιτόκοις κόσμον ἔσεισε λόγοις.

Βροντὴν Ἀτθὶς ἔνεικε νεόκτυπον: ἀλλὰ Σοφιστῶν
 Πᾶν γένος ὑψιλόγων εἶκε Προαιρεσίῳ.

Εἶξε μὲν: ἀλλά μιν ἔσχε μόρῳ φθόνος· οὐκέτ' Ἀθῆναι
 Κύδιμοι ὦ νεότης, φεύγετε Κεκροπίην.

FINIS

INDEX

HABITA FACVLTATE